

BURMESE
CLASSIC
com

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်
မြို့ဟုလဲသွယ်

စတားလေး ထပ်ခွန်း

မြပုလဲသွယ်

စကားလေးတစ်ခွန်း

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

“နောင်...နောင်...နောင်”

မောင်းသံချိုလွင်လွင်က “နန်းမြင့်” ဂေဟာထဲ ပျံ့နှံ့သွား
ချိန်က နံနက်ခြောက်နာရီတိတိ။ ဒီအချိန် ဒီအသံက နံနက်ခင်းစာ
စားရန် အချက်ပေးခေါ်သံမို့ ရှင်မွေ့က အချိန်မဆိုင်းဘဲ ထမင်းစား
ခန်းထဲ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်တာ အဘိုးထက်ဦးအောင်လို့ပါ။

ခရမ်းရင့်ပေါ် ဗေဒါဖျော့ဖျော့ ဖောက်ထားတဲ့ ထဘီကို
လက်တစ်ဖက်က စွန်တောင်ဆွဲပြီး ပခုံးကျော်ရုံဆံပင်ကို ကျစ်ဆံ့ပြီး
ကျစ်ထားတဲ့ ရှင်မွေ့က အပေါ်က ခရမ်းဖျော့ ရင်ဖုံးလက်ကားအင်္ကျီ
နှင့်။

“ဗိုက်ဆာပြီ ကြီးလုံရေ၊ ဒီဗိုက်က အချက်ပေးတာနဲ့
ဒီခြေထောက်က သစ္စာရှိတာက ထမင်းစားခန်းလည်းအရောက်

မောင်းလည်း အထုပ်၊ အခု ဘာစားရမှာလဲဟင် ကြီးလုံ၊ ညက ပြောထားတဲ့ ကိုရိုးယားပဲခေါက်ဆွဲပဲလား၊ အဘိုး ဘုရားခန်းက မဆင်းသေး”

ရှင်မွေ့ စကားသံ တိတ်ကျသွားသည်။ ကိုင်ကာ ဆွဲမထားသော ထဘီကို ဖျတ်ခနဲ လွှတ်ချ၏။ အင်္ကျီခါးစကို ဆွဲချရင်း ရမ်းနေသောပုံစံပါ ပြောင်းသွားသည်။ မပြောင်းဘဲရှိမလား။ အဘိုးက ထမင်းစား စားပွဲထိပ်မှာထိုင်ပြီး မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်နေပုံက ရှင်မွေ့ကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မတတ်။

“ရှင်မွေ့”

“ဟုတ်...အဘိုး”

ရှင်မွေ့က လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ယှက်ချပြီး မျက်လွှာပါ ချသည်။ အပြင်ပန်းသဏ္ဌာန်က အရိုက်ချိုးဆုံး၊ အကြောက်ရွံ့ဆုံးဆိုတဲ့ပုံစံ ဖမ်းထားပေမယ့် အောက်စိုက်ထားတဲ့ ရှင်မွေ့နှုတ်ခမ်းဖျားဟာ အဘိုး မမြင်သာအောင် ဟိုဒီရွံ့စောင်းရင်း စိတ်ထဲ အောက်မီတာက...

“နင်တော့သွားပြီ ရှင်မွေ့၊ နားထဲ လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ဖို့သာ ပြင်ထားတော့”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြင်ဆင်မိသည်။ အဘိုးကတော့ လက်စွဲတော် ရွှေ့နားစွပ် တုတ်ကောက်ညှိကြီးကို ဆွဲကာ ရှင်မွေ့နားလျှောက်လာပြီဖြစ်၏။

“ညည်း...ဘာသတ္တဝါလဲ ရှင်မွေ့”

“လူပါ အဘိုး”

“ဟုတ်ပြီ၊ လူဆို ပန်းနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်ရုံ၊ လက်နှစ်ဖက် တွဲလောင်းချပြီး ခြေထောက်နဲ့ လမ်းလျှောက်တတ်ရုံနဲ့တင် လူလို့ပြောမရဘူး၊ ဒီမှာ မျောက်ဝံတွေလည်း ဒီခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းပုံအတိုင်းပဲ၊ သူတို့ကို လူစာရင်းထဲထည့်လို့ရလား ပြော”

“မရပါဘူး အဘိုး”

“အိမ်း...ဘာလို့မရလဲသိလား”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းပဲခါဖြစ်သည်။ အဘိုးက ဆေးတံကို နှစ်ဖွာသုံးဖွာ ဆက်ရှိုက်ရင်း ဆုံးမစကားရွေးသည့်အနေဖြင့် ရှင်မွေ့ကို ကျောခိုင်းကာ ထမင်းစားခန်းဆီ ဟိုမှဒီမှ ဖြတ်လျှောက်သည်။ အဘိုး လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ရင်း ဟာနေသော ရှင်မွေ့ ဝမ်းဗိုက်က ပွီခနဲအသံပေးသည်။ အနည်းဆုံး နာရီဝက်တော့ ဆုံးမသြဝါဒ ခံယူပေဦးတော့လို့ အားတင်းရင်း အဘိုးကို လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

အဘိုးကတော့ လမ်းလျှောက်လို့ ညောင်းသွားသည့်အလား ခုံမှာ
ဝင်ထိုင်ရင်း...

“မျောက်ဝံဆိုတာ လူလိုအသိဉာဏ်မရှိဘူး၊ သိမှတ်နိုင်
စွမ်းမရှိဘူး၊ လူတွေက ဒါတစ်ခုပြောထားရင် မှတ်ထားတယ်၊
ဒါကြောင့် မှတ်ဉာဏ်လို့ခေါ်တာပေါ့၊ ငါ့မြေးကိုလည်း လူစာရင်းထဲ
က ပယ်ထုတ်ပြီး မျောက်စာရင်းထဲ ထည့်ရတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“အဘိုးကလည်း မြေးအဘိုးအချင်းချင်း နှိပ်ကွပ်နေပြန်
ပြီ၊ မျောက်လို့ပြောရအောင် ရှင်မွေ့က ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ မျောက်လို့
ဟိုအပင် ဒီအပင် ခုန်ကူးနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“အေး...ညည်းသာ အဲဒီလိုသာ ခုန်ကူးနေရင် ညည်းကို
ကျပ် အိမ်မှာမထားတော့ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ရုံပျံပြီးပြီ၊ ဘယ့်နှယ် တစ်ခါ
ပြောလည်း နားမလည်၊ နှစ်ခါပြောလည်း မမှတ်ထားနဲ့၊ ညည်းဟာ
က မလွန်လွန်းဘူးလား ရှင်မွေ့”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်းတန်
တယ်၊ မိန်းမတို့ကုဋေ ရွှေပေးလို့မရဆိုတာတွေကို ငါ အချိန်ရှိ
တိုင်း ပြောနေတာ၊ အခု ငါက ရှေ့ကပြော ပြောပြောပဲ၊ ညည်းက
နောက်မှာ ထင်သလိုနေ နေတာလေ၊ လမ်းလျှောက်ရင် ဒုန်းဒိုင်း

အုန်းခွမ်းနဲ့၊ ညည်းကိုယ်ညည်း စစ်ရေးပြချီတက်တယ် မှတ်နေ
သလား၊ ဟောဒီမှာ ငါ့ကိုကြည့် မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ်ဟန်ကို
မတ်မတ်ထားရတယ်၊ ခြေလှမ်းကျတော့ တစ်လှမ်းချင်း သာသာ
လေး ချရတယ်”

အဘိုးက ပုဆိုးကို အသာမပြီး ကြွကြွလေး လျှောက်ပြ
သည်။ ရှင်မွေ့က အဘိုးလမ်းလျှောက်ပုံကို ကြည့်ပြီး ပြုံးယောင်
ယောင် ဖြစ်လာတော့ ဦးယသော်က ခါးထောက်ပြီး ခပ်မာမာကြည့်
ကာ...

“ညည်း...ဘာပြုံးတာတုံး”

“အဘိုးလမ်းလျှောက်ပုံက ကုဋေအရလွန်ပြီး သူခိုးလမ်း
လျှောက်ပုံနဲ့ တူနေတယ်၊ ခစ်...ဟိုလေ ခြေသံမကြားအောင်
ချွတ်နင်းလျှောက်နေတာမျိုး”

“တော်...တိတ်၊ အရည်မရ အဖတ်မရတာနဲ့၊ ဒါမျိုးဆို
တော်တော်တတ်တယ်နော် ရှင်မွေ့၊ တယ် ငါ့လက်စွဲတော်နဲ့ ဇက်ပိုင်း
လိုက်ရ”

အဲဒါ အဘိုး စိတ်ကြီးဝင်တိုင်း ခြိမ်းခြောက်နေကျ
လက်သုံးတော်စကား။ ရှင်မွေ့လည်း မရိုးနိုင်သော ထိုစကားနှင့်

ကြိမ်းမောင်းခံရတိုင်း ဇက်ပုကာ ငြိမ်သက်သွားတတ်စမြဲ။ မငြိမ်သက်လို့မဖြစ်။ ထိုဓားအကြောင်း ပါလာတာနှင့် အဘိုးရဲ့ ဘေးတော် ဘီတော်တွေအကြောင်းက ရာဇဝင်ချဲ့ထွင်လာလိမ့်မည်။

“ဟိုးခေတ် နန်းတွင်းမှာ မင်းမှုထမ်းရတဲ့ စစ်သူကြီးသူရ စည်ကြီးက အဘိုးရဲ့အဘိုး၊ သူ့ရဲ့အမေကွဲ့၊ တို့မျိုးရိုးဟာ နယ်နယ် ရရမဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်နဲ့ ပြည့်စုံပြီး ရဲစွမ်း သတ္တိရှိတာမျိုး၊ အမျိုးဂုဏ်ကို စောင့်သိတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ ကိုယ့်မြေကိုယ်ရေကို တစ်လက်မမှ ကျူးကျော်မခံဘူး၊ ဘိုးဘွား တော်တွေဆိုလည်း ထီးရိပ်နန်းရိပ်အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတော့ သိမ်မွေ့တယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်၊ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတယ်၊ ညည်းလိုမျိုး”

နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီး ထောင်ထလာတဲ့အထိ ရှင်မွေ့ကို ထက် အောက်စန်ဆန်ကြည့်မည်။ ပြီးလျှင် ကျကျနန ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချသော မျက်လုံးများဖြင့်...

“ဟွန်း...လျှပ်စီးလက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရွယ်ရောက် လို့ သမီးကညာ အခါမလင့်အောင် သွေးချင်းထပ်ပြီး ထိမ်းမြားပေး တဲ့ဓလေ့က ရှိပြီးသား၊ အဲဒါမှ သွေဖယ်ပြီး မျိုးရိုးနိမ့်တဲ့လူနဲ့

လိုက်ပြေးတာ တို့မျိုးနွယ်ထဲ ရှိခဲ့ဖူးပါရော၊ တိုဦးရီးတော်က အရှက် ကြီးကြီး သမီးဖြစ်သူရဲ့ဇက်ကို ပိုင်းစည်လိုက်တာ နေရာတင် ပွဲချင်းပြီးပဲ၊ ဦးရီးတော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်တာပဲ၊ အဲဒီ လောက်အထိ အဘိုးတို့မျိုးရိုးဟာ”

ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ဖြစ်ပေတော့မည်။
ထိုစကားတွေက ရှင်မွေ့တစ်သက် မကြားရသောနေ့ဟူ၍ မရှိတော့။ နေ့စဉ် ထမင်းစားရသလို နေ့စဉ် အဆုံးအမ ခံယူရသည်။ ရှင်မွေ့ မျက်ဝန်းထဲ ဧည့်ခန်းနံရံ၌ ချိတ်ထားသော အဘိုးရဲ့ ဆောင်ဓားကြီး ကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်ကာ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲတော့ ဖြစ်သွား သည်။ ရှင်မွေ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် ထိုဓားကြီးအား ချိတ်ထား တာပဲ မြင်ဖူးသည်။ အဘိုးက ဓားအိမ်ကချွတ်ပြီး သွေးတာတွေ ဘာတွေ မြင်ဖူးသည်မဟုတ်။ မတော် ဓားအသွားက တုံးပြီး သံချေးတက်နေရင်မလွယ်။ ဇက်ကိုပိုင်းတာ တိခနဲမပြတ်။ ဒုတ်ခနဲ ဆိုပြီး မပြတ်မသားကြီးဖြစ်နေမှဒုက္ခ။

“ဟဲ့...ရှင်မွေ့”

“ရှင်...အဘိုး”

ရှင်မွေ့မှာ အတွေးလွန်သွားသဖြင့် အဘိုး ဆောင့်ခေါ်မှ

အသည်းအသန်ထူးသည်။ ဒါကို မကျေမနပ်နှင့် အဘိုးက မျက်စောင်းကြီးခဲကာ...

“ဒီလောက် ဆုံးမနေတဲ့ကြားက ရွှေအားတော်လေချော် တုံး၊ လာ ဒီမှာမနက်စာလာစား၊ ပြီးရင် ညည်းနဲ့ငါ ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ် ခြံတစ်ပတ်ပတ်ပြီး ရွတ်ရမယ်”

“ဟင်...အဘိုးက မရွတ်ရသေးဘူးလား”

“မရွတ်ရသေးဘူး၊ ညည်းကို အလစ်ဖမ်းချင်တာနဲ့ ဒီထဲ အရင်ရောက်လာတာ၊ အဲဒါ ဒီမနက် ညည်း လျှပ်စီးလက်ခြင်းရဲ့ အကျိုးပဲ”

ရှင်မွေ့ ထမင်းစားပွဲနား လေးတွဲစွာ လျှောက်လာရင်း ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဒီခြံကြီးတစ်ပတ် ပတ်ရသည်ဆိုတာ နည်းတဲ့ အကွာအဝေးမဟုတ်။ တစ်ဧကနီးပါး ကျယ်ဝန်းသော ဧရိယာကို။ ဒီကြားထဲ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ကလည်း ရွတ်ရဦးမည်။ ရှင်မွေ့ အလွတ်မရတာမို့ စာအုပ်ကိုင်ရွတ်ရဆဲ။ ထို့ကြောင့် လက်မအား၊ ခြေမအား၊ ပါးစပ်မအား၊ မျက်စိမနားရသော အဘိုးရဲ့ ဒဏ်ပေး စနစ်ကတော့ တကယ်ထိရောက်သည်။

“ကဲ...စား...စား၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း ပူပူအိအိလေး”

“ဟာ...ဒီကောက်ညှင်းပေါင်းကြီးကို မစားချင်ပါဘူး ဆို”

နဂိုကမှ စိတ်မကြည်သော ရှင်မွေ့တို့က ဂျီတိုက်ပြီ။

“မနက်တိုင်း အဲဒီဟာတွေချည်းပဲ၊ တစ်ခါလာ ဘိန်းမုန့်၊ တစ်ခါလာ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ တစ်ခါလာ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့”

“ဒါ မြန်မာရိုးရာ အစားအစာ မြေးရဲ့”

“မုန့်ဟင်းခါးလည်း မြန်မာရိုးရာပဲကို၊ တစ်ရက်တလေ အပြောင်းအလဲအဖြစ် မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲများ ကြီးလုံကို ချက်ခိုင်းပါလားလို့”

“ဟဲ့...အဲဒါက ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်တဲ့ အစားအစာ တွေ မြေးရဲ့”

“နှုတ်ခြံတိုင်း အာဟာရဖြစ်တယ်မထင်နဲ့၊ မုန့်ဖတ်တွေ ကို အချဉ်ဖောက်ပြီးစားရတဲ့ အစားအစာမျိုးက ဘယ်မှာ ကျန်းမာ ရေးနဲ့ သင့်သတန်း”

“အဘိုး ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း ကျန်းမာရေးနဲ့ မဘင့် ဘူး”

ရှင်မွေ့ ပန်းကန်ကို တွန်းထုတ်ရင်း စူပပ်ပုပ်နှင့်ပြောတော့

အဘိုးက မျက်ခုံးကျုံ့ပြီး ရှင်မွေ့ကိုကြည့်သည်။

“ဘာလို့မသင့်တာလဲ ပြော”

“ကောက်ညင်းက အမာစာလေ၊ အစာကြေမလွယ်ဘူး၊
ဝမ်းချုပ်တယ်၊ အူတောင့်တယ်”

ရှင်မွေ့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရွတ်ပြတော့ အဘိုးက
တွန့်ကုပ်ထားသော မျက်ခုံးကို ဖြေချသည်။ ပြီးမှ ရှင်မွေ့ကို
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကာကြည့်ရင်း...

“အမလေး မြေးရယ်၊ အူတောင့်မှ သိလစောင့်တာတဲ့၊
စား...စား၊ အူတောင့်တော့ သိလပိုမြတာပေါ့”

သေလိုက်တော့ ရှင်မွေ့လို့ ကိုယ့်နဖူးကိုပိတ်သာ ထုပစ်
ချင်တော့သည်။ အဘိုးက ရှေးရိုးစွဲတယူသန်။ မြေးက ကိုရီးယား
လို တစ်ခေတ်ဆန်းချင်နေသော ဒီနန်းမြင့်ဂေဟာထဲမှာ မတူညီသော
အကြောင်းတရားတွေ အတူတူရှိနေတာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာ။

✧ ✧ ✧

အခန်း (၂)

“အယ်...လာပြီ ရှင်မွေ့ရေ၊ တကယ်လာပြီ၊ ပိတ် ပိတ်၊
ငါ့မင်းသားနဲ့တော့ ခေးရပြီပေါ့ဟယ်၊ ဒီမင်းသားက ကြမ်းချက်က
တကယ်ရက်စက်တယ်ဟယ်၊ ကြီးလုံကလေး ရုပ်ရှင်ဆို အဲဒီလို
အကြမ်းအရမ်းမှ၊ အချစ်ကားကြီးတွေလည်း မကြည့်ချင်ပါဘူး၊
ဒီမင်းသားက အချောကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရုပ်တည်နဲ့
ယောက်ျားပီသတာကို စွဲနေတာ”

“စွဲတာတွေ မစွဲတာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ကြီးလုံ၊ ဟိုမှာ
မီးခလုတ်ပိတ်၊ တီဗီပေါ် စာဖုံးပြန်ဖို့၊ သဲလွန်စရာသွားရင် ရှားရှား
ပါးပါး ဝယ်ပေးထားတဲ့ တီဗီတွေ၊ အောက်စက်တွေပါ ပျောက်သွား
ဦးမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ကားက ဆင်ဝင်အောက်ရပ်နေပြီ၊ အဘိုးက

လည်းလေ မင်္ဂလာဆောင်သွားတာ တစ်နာရီတောင် မကြာဘူး”

ရှင်မွေ့ ဘေးနားရှိ အသင့်ချထားသော သိုးမွေးချည်လုံး နှင့် အပ်တွေ ထည့်ထားသည့်ဇက်ကို ပေါင်ပေါ်မတင်သည်။ ထိုဇက်ကောက်ခြေ၌ သူမတို့တတွေ စွဲလမ်းရသော ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းခွေကို ဝှက်ထားပြီး လက်က အပ်နှစ်ချောင်းကိုင်ကာ သိုးမွေးထိုးလေပြီ။ ကြီးလုံက ကြက်မွေးတစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ဟိုဒီ ဖုန်ခါရင်း နှုတ်ကလည်း...

‘ဗုဒ္ဓါနိ ဇီတိတဿ နသက္ကာရ ဧကနစိ အတ္တရော ကာတုံ တဋ္ဌာ မေ ဟောတု’

အစချီသည့် ဓာရဏပရိတ်တော်ကို ရွတ်၏။ ရှင်မွေ့တို့ရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုက ကွက်တိ။ အဘိုးက ပိုးပုဆိုးတရွှမ်းရွှမ်းကို တမင် အသံမြည်အောင် လျှောက်လာရင်း အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“ဘဘကြီး ပြန်လာပြီ ရှင်မွေ့ရေ”

ကြီးလုံက အခုမှ လှမ်းတွေ့ဟန်နှင့် ရှင်မွေ့ထံ အော်ပြော သည်။ ဒီတော့မှ ရှင်မွေ့က အပိုးကျိုးစွာ ထရပ်ရင်း...

“အဘိုး...မင်္ဂလာပွဲမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မပြေပါဘူး”

ဦးယသော်က ကုံးတိတိဖြေရင်း ဒုတိတပ်ဆိုဖာခုံအမြင့် ကြီးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုထိုင်ခုံနေရာက နန်းမြင့်ဂေဟာမှာ ဦးယသော်တစ်ဦးတည်းအတွက် သီးသန့်နေရာ။ ကျန်လူတွေ ဧည့်သည်တွေက ကျွန်းခုံမှာ ဒီတိုင်းထိုင်ရတာမျိုးပါ။

“ဘဘကြီးရေ ဒီမှာ ရေ”

“အေး...ပေးစမ်း၊ ကိုယ့်အိမ်ရောက်ပြီး ကိုယ့်ရေသောက် မှ အမောပြေဦးမှာ”

အဘိုးက မကြည်လင်သော စိတ်အခံဖြင့် ရေကို တရှူး ထိုးသောက်ချသည်။ ပြီးမှ ရေရွက်ကို ကြီးလုံထံကမ်းပေးရင်း...

“ဝှူး...ကြည့်ရမြင်ရတာ မျက်စိထဲ မတွေ့လွန်းလို့ အစောကြီးပြန်လာတာ၊ သတို့သမီးကလည်း မြန်မာမဖြစ်ပြီး ရင်လျှားထားတဲ့အတိုင်း၊ သတို့သားကလည်း ကုတ်အင်္ကျီဘောင်းဘီ နဲ့ မျက်စိကိုနောက်ရောပဲ၊ ဒီကြားထဲ ကျွေးတဲ့မုန့်က ရေခဲမုန့်နဲ့ ကိတ်မုန့်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ကော်ဖီနဲ့မုန့်တွေ လာချ ပြန်ရော၊ ဘယ့်နှယ် သွားစားမလဲ၊ အပူအအေးမှ မမျှတာ”

“အဘိုး မစားခဲ့ဘူးပေါ့”

“အေးပေါ့...ရေနွေးကြမ်းတောင်းတာကို စားပွဲထိုးက

အကြောင်းကြောင့်လုပ်နေလို့ ပိတ်ဟောက်ခွဲရသေးတယ်၊ ဗမာလူမျိုး ဖြစ်ပြီး ရေနွေးကြမ်းတောင် မသိဘူးလားလို့”

ဦးယသော်က တကယ်ဒေါသထွက်သည်။ ဘယ်နှယ် ဗမာလူမျိုးတွေဟာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ။ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းရမှန်းလည်း နားမလည်။ မင်္ဂလာဦးမှာ ကျက်သရေမင်္ဂလာ နဲ့ ပြည့်စုံသော မင်္ဂလာယူခြင်းမျိုး၊ အလှူဒါနလုပ်ခြင်းမျိုးကို စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘူးထင်ရဲ့။ မျက်နှာပေါ် ရောင်စုံတင်ပြီး ဝတ်သမျှ ဝတ်စုံဟာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံများသာ။ တော်ပြီ ကိုယ့်မြေးမအလှည့်ကျရင်သာ။ အတွေးနှင့် ရှင်ဓမ္မထံ အကြည့်က ဒိုင်းခနဲရောက်သည်။ ရှင်ဓမ္မကလည်း ဘိုးအေးအား ကြည့်နေသူမို့ အကြည့်နှစ်စင်းက လမ်းခုလတ်၌ ဆုံမိသွားပြီး...

“အဘိုးက...ရှင်ဓမ္မအလှည့်ကျရင် ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ အားခဲနေတာမဟုတ်လား”

“အေး...အဘိုးမြေးလေး တော်လာပြီ၊ ရှင်ဓမ္မ မောင်ထိုက် ပြန်လာရင်တော့ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို အသေအချာဆွေးနွေး ရမယ်”

“ဘာမှဆွေးနွေးမနေနဲ့ အဘိုး၊ ရှင်ဓမ္မ သူ့ကို မယူချင်ပါ

ဘူး၊ အဘိုးကလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးကို”

ရှင်ဓမ္မလက်ထဲမှ သိုးမွေးထိုးတံတွေရော ချည်လုံးတွေပါ ကောထဲပစ်ချကာ အော်သည်။ အဘိုးကလည်း မလျော့။

“အစ်ကိုဆိုပေမယ့် နှစ်ဝမ်းကွဲပါကွဲ့၊ ယူကိုယူရမယ်၊ ဒီအမျိုးက သွေးချင်းထပ်မှ မြတ်တာ”

“အဘိုး ကိုထိုက်က ဒီလောက် နိုင်ငံခြားမှာ နှစ်ရှည် လများ သွားနေတာ၊ သူနဲ့မင်္ဂလာဆောင်ရင် အဘိုးကြုံရတဲ့ အခု မင်္ဂလာပွဲထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုဆိုးဦးမှာ၊ မယ့်ရင် ကြည့်”

ရှင်ဓမ္မကလည်း အလျော့မပေးစတမ်း ပြန်အော်သည်။ အမြဲတမ်း အစ်ကိုကြီးလို သဘောထားခဲ့သူကို လက်ထပ်ချင်စိတ် လည်းမရှိ။ ရှင်ဓမ္မက စူပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေသလောက် အဘိုးကလည်း တင်းမာခက်ထန်နေတာ။

“မောင်ထိုက်က အကုန်ငါ့သဘောပဲ၊ ငါ စီမံလို့ရတယ်၊ ဟွန်း ငါ့သဘောမလိုက်တဲ့ဟာတွေလည်း ဟိုဓားသာကြည့်ထားကြ၊ ဒါပဲ”

နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားကြီးကို ရှင်ဓမ္မ မြင်အောင် လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထို့နောက် အဘိုးက အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီ

ပုဆိုးကွက်ကျကြီးမ၊ တိုက်ပုံကြီး တကားကားနဲ့ တက်သွားပြီ။
ရှင်မွေ့ကလည်း ထစ်ခနဲရှိ ဒီဓားကြီးနဲ့သာ ခြိမ်းခြောက်ခံနေရသဖြင့်
အခဲမကျေစွာ ဓားကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဟွန်း...လုံးဝမကြောက်ဘူး”

ဆောင့်အောင့်ပြောသည်။ မျက်စောင်းပါ အဆစ်ထိုးပြီး
သိုးမွေးဇကာကိုင်ကာ အပေါ်ထပ်ဆီ တက်တာ ဘောက်ဆတ်
ဘောက်ဆတ်နှင့်။ ဓားကြီးမမျာ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ကြား သနား
စရာ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၃)

“ကျောင်းအပ်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း အိမ်တန်းပြန်နော် မြေးမ၊
ဟိုဝင်ဒီဝင်တွေ့ မလုပ်နဲ့”

“အာ...အဘိုးကလဲ၊ ဈေးချိုခဏ ဝင်ဦးမှာပါဆို”

အဲဒီလို ခွင့်တောင်းလိုက်ပြီဆိုပဲ အဘိုးက မျက်ခုံးကြီး
အတွန့်ချိုးပြီး ခါးချက်ချင်းထောက်ကာ...

“ဘာဝယ်စရာရှိလို့လဲ၊ ဈေးဆိုတာ ဝင်စရာရှိမှ သွားရတဲ့
နေရာ၊ ညည်းကို လိုလေသေးမရှိအောင် ငါဝယ်ပေးထားပြီးပြီပဲ
ရှင်မွေ့ရယ်၊ အထူးအလည်များ ဈေးသွားစရာ လိုသေးသလား၊
အဝေးသင်ဆယ်ရက်အတွက် ရက်ကန်းရုံက ချိတ်အဆင်မျိုးစုံမှာ
ထားပြီးပြီ၊ အင်္ကျီအတွက်လည်း မြတ်တော်ဝင်ဆိုင်က ကလေးမ
လေးတွေ ကိုယ်တိုင်းလာယူပြီးပြီ၊ ဖိနပ်လည်း ပိန်းတန်းဖိနပ်ကို

ရောင်စုံ ငါမှာပေးပြီးပြီ၊ ဘာများလို့အပ်တာရှိလို့လဲ၊ ကိုင်း ပြောစမ်း
ငါ့ကိုဝယ်စရာ... ခုတ် ရမယ်ရှာပြီး ဈေးပတ်ချင်ရင် ဟိုမယ်ကြည့်
ထား ငါ့ဓားကို”

“မကြည့်ပါဘူး၊ ရှင်မွေ့ ကြည့်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဘိုး
ဟာအဘိုး ပြန်ကြည့်”

ရှင်မွေ့ ကားနားရပ်ရင်း ခြေဆောင်သည်။ ပြီးတော့
နှုတ်ခမ်းကို စုထောင်ကာ...

“အဘိုးလုပ်ပေးသမျှက အပေါ်ယံလေ၊ ရှင်မွေ့က
မိန်းကလေး၊ အတွင်းခံတွေဘာတွေ မရှိရတော့ဘူးလား ကဲ”

“အဲ”

ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်းကြီး ရှင်မွေ့ ပြောချတော့ အဘိုးက
အဲဒါနဲ့သွားသည်။ မျက်နှာကြီး နီသွားပြီးမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညှိတ်ကာ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ အိမ်၊ ဒါဆိုလည်း ဝယ်၊ မကြာစေနဲ့နော်
ရှင်မွေ့၊ နေဦး ငါ အချိန်မှတ်ဖို့”

အဘိုးက တိုက်ပုံအတွင်းအိတ်ထဲ၌ အမြဲထည့်ထားသည့်
အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ရှင်မွေ့က

နာရီထုတ်ဟန်ပြင်နေသော အဘိုးလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားရင်း...

“မထုတ်နဲ့တော့၊ လွန်ရောကျရောကြာမှ သုံးနာရီပေါ့
အဘိုးရယ်၊ ရှင်မွေ့က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ၊ မူကြို မဟုတ်
တော့ဘူး၊ ကြီးလုံတို့၊ ဦးရီးဗလတို့လည်း ပါတာပဲကို”

“အေး...အေး သွား၊ အပြင်စာတွေ မစားလာနဲ့နော်
မြေး”

“အိမ်ရောက်မှ ထမင်းစား၊ ဟဲ့...မိလုံ ရေပုလင်းတွေ
ဘာတွေပါရဲ့လား”

“ဟုတ်...ပါ၊ ပါတယ် ဘာကြီး”

ကားနောက်ခန်း၌ ထိုင်နေပြီးဖြစ်သော ကြီးလုံက ရင်ခွင်ထဲ
ပိုက်ထားသည့် ခြင်းတောင်းကို အဘိုးမြင်သာအောင် မြှောက်ပြ
သည်။ ရှင်မွေ့ကတော့ ကားထဲဝင်ထိုင်ရင်း အဘိုးမမြင်အောင်
နှာခေါင်းရှုံ့မိ၏။ ကြားဖူးကြပါသလား။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
ကျောင်းသွားအပ်တာ အထိန်းတော်နှင့် မုန့်ခြင်းတောင်းနှင့်လို့။ အဘိုး
ကတော့ ခြံတွင်းမှ ကားထွက်သွားတဲ့အထိ မျက်စိတဆုံးကြည့်ဆဲ။
ခြံအပြင်ရောက်တာနှင့် ရှင်မွေ့က ရင်ညွန့်လောက်ထိ ရှည်သော
ဆွဲကြိုးကြီးကို အရင်ဆွဲဖြုတ်သည်။

“ဆွဲထားပါ ရှင်မွေ့ရယ်၊ မတော် ပျောက်သွားမှဖြင့်”

ကြီးလုံက ဘေးကနေ တားသည်။ ကားမောင်းသူ ဦးဗလကြီးကတော့ ရှင်မွေ့ လုပ်နေကျအပြုအမူကို ယဉ်ပါးပြီးသား။ ကွမ်းမြိုပြီး နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အထွေအထူး မပြောတော့။ ပြောလည်း ရမှာမဟုတ်တာ သိပြီးသား။

“လက်ကောက်တွေရော၊ ခြေကျင်းတွေရောနဲ့၊ ကြည့်စမ်း ကြီးလုံ ရှင်မွေ့ပုံစံက ဘာနဲ့တူနေလဲဆိုတာ၊ ပါးကွက်ကလည်း ကွက်ရသေး၊ ပန်းကလည်း ပန်ထားရသေး၊ မြန်မာမိန်းကလေးမှန်း သိသာအောင် သနပ်ခါးနဲ့ ပန်းက မြန်မာအထိမ်းအမှတ်တဲ့၊ ဒီရွှေတွေ ကျတော့ ပစ္စည်းရှိလူချမ်းသာမှန်းသိအောင်တဲ့၊ ဝတ်ထားရတာ လည်း မြန်မာဝတ်စုံအပြာရောင်နဲ့၊ ပစ္စည်းရှိတာတို့ မြန်မာမိန်းကလေး တို့နဲ့တူမှန်းတော့ မသိဘူး၊ ရှင်မွေ့စိတ်ထဲတော့ အရူးနဲ့တူနေသလို ပဲ”

ပါးစပ်ကလည်း အာနီလျာနီနဲ့၊ ပြောတာက စက်သေနတ် ဆွဲပစ်သွားတဲ့အတိုင်း မမောမပန်း တရစပ်။ လက်ကလည်း ချွတ် သင့်သော ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ အိတ်ထဲထည့်သည်။ ပါးပေါ် ထင်းထင်းကြီး တင်ထားတဲ့ ပါးကွက်ကျားကို ဖျက်သည်။ ဖန်းကို

ဖြုတ်၍ ကားပြတင်းမှ လွင့်ပစ်တာ လျှပ်စီးလက်သွားသည့်အတိုင်း။ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ်နှင့် မြန်ဆန်လှသည်။ ကြီးလုံကတော့ ဒီကလေးနှင့် အနီးကပ်အတူနေရသဖြင့် ရှင်မွေ့ ခံစားချက်ကို သိသည်။ ရှင်မွေ့ က ခေတ်ရဲ့သမီးပျို။ ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲ မျောချင်မှာပေါ့။ အခုတော့ ရှေးဆန်သော ဘာကြီးဟာ...

“အိမ်ကို တိုက်မဆောက်ဘူး၊ ဒီသစ်သားတွေက ကျွန်းစစ်စစ်တွေ၊ အဘိုးတို့အဖေ အမေလက်ထက်ကတည်းက မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းလာတဲ့အိမ်၊ မပြင်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းနေ မယ်”

ဘိုးအေက တယူသန့်။ မြေးက ကက်ကက်လန့်။

“အဘိုးအိမ်ကြီးက မိဘအမွေလား၊ ဘာလားတော့ မသိ ဘူး၊ ညဘက်ကြီး အပြင်ကကြည့်ရင် အမှောင်ထဲမှာ အိမ်ကြီးက အချွန်အတက် မည်းမည်းမှောင်မှောင်နဲ့၊ သရဲအိမ်ကြီးနဲ့တူတယ်”

“ဘာမှမတူဘူး၊ ချွန်တာတက်တာက နန်းတော်ပုံဆောက် ထားလို့၊ မည်းတာမှောင်တာက ရေနံချေးသုတ်ထားလို့”

“အဲဒါဆိုလည်း အဝေးကမြင်သာအောင် လျှပ်စစ်မီးခြံထဲ ထွန်းပေါ့”

“မထွန်းပါဘူး၊ လျှပ်စစ်ဆိုတာ ဟိုးခေတ်က မရှိခဲ့တာ တောင် တို့တွေ ဒီလိုပဲနေခဲ့ကြတာ၊ လူတွေဟာ လောဘကို မသတ် နိုင်ဘူး၊ အလင်းရောင်မရှိခင်က ဒီအတိုင်းနေခဲ့ပြီး မီးဆိုတာလည်း တွေ့ရော ဟွန်း...မီးမရှိရင် မနေတတ်တော့တာနဲ့၊ လျှပ်စစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ သုံးချင်ရတာနဲ့၊ အလကား ငွေမြုပ် တယ်”

စကားကို ပိတ်ပြောပစ်တာမို့ ဘာမှမတတ်နိုင်။ ရှင်မွေ့က ကလေးပီပီ အဲကွန်းတွေ၊ ရေခဲသေတ္တာတွေ ပူဆာဖူးတာကိုး။

“ရေခဲသေတ္တာထဲ အသီးအနှံ အေးအေးလေးတွေ ထည့် စားရတယ်၊ ရေလည်း အေးအေးလေး သောက်ရတာပေါ့၊ အဘိုး ရဲ့၊ ပြီးတော့ မန္တလေးက နွေဆို သေအောင်ပူတာ၊ အဲကွန်းလေးနဲ့ ဆိုတော့ အပူဒဏ်မခံရဘူးပေါ့၊ အဘိုးက ပိုက်ဆံရှိရဲ့သားနဲ့”

ကလေးဆိုတော့ ကလေးအတွေး။ ဦးယသော်ကတော့ ကလေးကို နားမလည်ပေ။ သူ့မြေးဟာ သူချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းတွေနဲ့သာ ကိုက်ညီရမည်။ ထို့ကြောင့်...

“အဲဒါက ကျန်းမာရေးနဲ့ မကိုက်ညီဘူး၊ လေအေးအေး လိုချင်ရင် ခြံထဲမှာ အပင်တွေ အများကြီးစိုက်ထားတာ၊ အဲဒါ

ကြောင့် အပင်ကို ဖြတ်ပြီးလာတဲ့လေဟာ အဲကွန်းထက် အေးတယ်၊ မြေအိုးထဲကရေဟာ ရေခဲရေထက် ပိုပြီး ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ် တယ်၊ မလိုအပ်တာတွေ မဝယ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ မလိုတာတွေ ဝယ်ချင် ရင် လိုအပ်တာတွေ ထုတ်ရောင်းတတ်ရတယ်၊ အဲဒါ မှတ်ထား”

ရှင်မွေ့ကလည်း အဘိုးဖြစ်သူအား အကောင်းမြင်စိတ် ဘယ်တော့မှမရှိ။ ရှေ့တင်လည်း ပုန်ကန်သည်။ နောက်ကွယ်၌ လည်း မနာခံ။

“အံ့ဖွယ်သူတပါးလား၊ အဘိုးရဲ့ ကပ်စေးနဲ့ပုံက လူကြား သူကြားထဲရောက်ရင် မင်းမျိုးမင်းနွယ် မအော်နဲ့၊ ဘုရင့်အမျိုးတွေ သိက္ခာကျတယ်၊ အဲဒီလောက် ကပ်စေးနဲ့တဲ့သူမရှိဘူး”

ဒီအဘိုးနဲ့ ဒီမြေးကြားမှာ ခေါင်းခဲအောင် စိတ်ညစ်ရတာက ကြီးလုံတို့လို အလယ်လူတွေ။ ဘာဘကြီးကျကြောက်ရ။ ရှင်မွေ့ကို မနိုင်နှင့်။ အခုလည်း ကျောင်းကအပြန် ဈေးဝင်ဦးမတဲ့။ စိတ်မော စရာ အစုအဝေးတွေက ရင်နှင့်အပြည့် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

* * *

သခန်း (၄)

ဘယ်နှလိပ်မြောက်မှန်းမသိသော စီးကရက်ကို နောက်ဆုံး အကြိမ် ဖွာရှိုက်သည်။ မီးစလေးက ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး ဆေးတွေကို လောင်ကျွမ်းကာ ဖင်ဆီခံနားထိ ရောက်လာတာ အလျင်အမြန်။ ကင်းက စီးကရက်ကို မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း မြေပြင်ဆီပစ်ချကာ ခြေထောက်နှင့် ဖိချေနင်းသတ်၏။ သူ့ခြေထောက်နား၌ စီးကရက် ဖင်ဆီခံတွေ အများအပြား။ နံရံကို ကျောမှီပြီး ဂျင်း(နံ)ဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ မွန်ကြီးဆီ အကြည့်ရောက်သည်။ သူလိုပင် စိတ်ပျက်အားလျော့နေပုံရသော မွန်ကြီးက မသိမသာ ခေါင်းယမ်းပြ၏။ ကင်းက နှုတ်ခမ်းကို မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်း တည်းဖြစ်အောင်ဆွဲစေရင်း အဝေးကို မျှော်ကြည့်သည်။ ဒီနေ့နံပါတ် မန္တလေးကို သူတို့ရောက်တာ သုံးရက် ရှိပြီ။ ချိန်းသွားသောလူက

ပေါ်မလာ။ ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်ကျေ စွာ သူပိုင်ခိုင်းသော ပစ္စည်းကို လံးရှိုးအထိ ခဲယဉ်းစွာပို့ပေးခဲ့ရသည်။ ပို့ခဲအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော ငွေကြေးတစ်ဝက်ကို စရန်အဖြစ် ချထားပေးပြီး ကျန်တစ်ဝက် အား မန္တလေးပြန်ဆင်းမှ ပေးမည်ဆိုသောစကားက ကိုယ့်ကို လှည့်စားသွားမှန်း ဒီရောက်မှသိရသည်။ အပြန်စရိတ်၊ တည်းခိုခန်း မရှင်းရန်နှင့် စားရေးသောက်ရေးအတွက် ကင်းစဉ်းစားမိတာက သားကောင်ရှာရန်သာဖြစ်သည်။ မွန်ကြီးကတော့ သူ့အစီအစဉ် အကွက်ချစဉ်က တားသေးတာ။

“ဖြစ်ပါ့မလား ကင်း၊ ဒီနယ်က ငါတို့မကျွမ်းတဲ့နယ်၊ သားကောင်တွေတယ်ပဲထားဦး ဒီမှာ သူနယ်ခံနဲ့သူ ဒါမျိုးရှိပြီးသား နေမှာ၊ တော်ကြာ ခွင်ကျော်တယ်ဘာညာဆိုပြီး ပြဿနာတက်ကြ ရင်”

ပြောတုန်းက ကင်းက ဆံပင်တွေကို ခါထုတ်ကာ ခပ်ရဲရဲ ပင် ပြန်ကြည့်သည်။ ကင်းတို့ အဲဒီလိုကြည့်ပြီးဟေ့ဆိုလျှင် အသံ တိတ် စစ်ကြေညာလိုက်သလိုပင်။ ရုပ်က ဂျစ်တစ်တစ်။ အကြည့် က ဗိုက်တိမိုက်ကန်းမှာ ဘာမဆို လက်ကပါပြီးသာ၊မို့ ဒီလောက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်ကြသူ အမှောင်လောက အချင်းချင်းမှာ

တောင် ကင်းက နာမည်တွင်ပြီးသား။ ဒီဇကာင်ဟာ လူရမ်းကား
တဲ့။ မွန်ကြီးလည်း အခုဆိုရသော ကင်းအကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ
“ငါပြောတာက”

“မပြောနဲ့၊ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ပဲ စဉ်းစား၊ တွေးကြောက်နေလို့
ကတော့ ဒီနေ့ဒီအချိန် မင်းတို့ငါတို့ လူဖြစ်လာဖို့တောင်မရှိဘူး၊
မင်းအမေ၊ ငါ့အမေ ကလေးမွေးရတာ ကြောက်ခဲ့ရင် ဒီလောက
ကြီးထဲ ပစ်ချခံရကတည်းက ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ ဘယ်သူမှ သေနတ်မပါ၊
ဓားမပါဘူး၊ မွေးရာပါ သတ္တိနဲ့ဗီဇက ကိုယ့်အဖော်ပဲ၊ မင်း မရင်းရဲ
ဘူးဆို မလိုက်ခဲ့နဲ့ ရတယ်၊ ရေသောက်ဖိုက်မှောက်ပြီး ရန်ကုန်အထိ
ခြေလျှင်လျှောက်၊ ရေတောင် ဟိုခေတ်ကလို ရေအိုးစင်ဆိုတာ
ရှားသွားပြီ၊ ဖိုက်ဆံရှိမှ ဝယ်သောက်လို့ရတဲ့ အရာမျိုး၊ မင်းမေ့မှာ
စိုးလို့ ပြောပြတာ”

ကင်းပြောတာ အမှန်မို့ မွန်ကြီးလည်း စောဒကမတက်
နိုင်။ ဒီလိုနှင့်ပင် ဈေးသို့ လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ် ရောက်ခဲ့ကြတာ။
မန္တလေးကလူတွေက အလည်လွန်သလား၊ သူတို့ပဲ ကံဆိုးသလား
မသိ။ ဒီမှာရပ်နေတာ နေပင်မွန်းတည့်တော့မည်။ အခုအထိ အချဉ်
တစ်ကောင်မှ မျက်စိထဲဝင်မလာသေး။ အချိန်တန်လျှင် ဒီဗိုက်က

အချက်ပြသည်။ ဗိုက်ဆာတာကြောင့် အလကားရသော ဒေါသက
ပါ လှိမ့်ထွက်လာ၏။ ပစ်မှတ်က ချိန်ပြီးပြီ။ သားကောင်က မရ
သေး။ ဒီနေ့အတွက် အထုပ်ကြီးပိုက်ကဲ့ သားကောင် မိပါစေလို့
ဆုတောင်းပြီး အသေးကို မျှော်ကြည့်သည်။ ထိုအခိုက် ကင်း မျက်လုံး
ထဲ ဝင်လာတာက အနက်ရောင်ခေတ်ဟောင်း မာစီဒီးကားတစ်စီး။
ကားရပ်တာနှင့် ကားတံခါးကပွင့်လာပြီး နောက်ခန်းမှ အပြာရိပ်
တစ်ရိပ် ထွေးလုံးဖြုတ်ကျလာသည်။ ကြည့်နေသည့် ကင်းမျက်ခုံး
တွေ ပင့်သွား၏။ ချိတ်ထုတ်အပြာရင့်၊ အပြာဖျော့ရင့်ဖုံးအင်္ကျီ
ခါးတိုနှင့် ဆံပင်က ပခုံးထောက်ရုံမို့ လျှောက်ထားသောနေရာက
လန်ထွက်နေသည်။ သနပ်ခါးကျိုးတို့ကျွတ်နှင့် ထိုမိန်းကလေးနောက်
မှာ ခြင်းတောင်းကြီးဆွဲထားသော ပုပုလုံးလုံး အဒေါ်ကြီး
တစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာ၏။ ကောင်မလေးက ရွှေချည်ထိုးပခုံး
လွယ်အိတ်ကို ပခုံးပေါ် ပစ်ခတ်လွယ်ပစ်ရင်း ဈေးရုံဆီ ဦးတည်
လာ၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဖြည်းဖြည်းသွားပါ ရှင်မွေ့ရယ်၊ ဒီမှာ ကြီးလုံ
ချော်လဲတော့မယ် သိလား”

“အို...လဲ၊လဲ၊ ကြည့်နေ ဒီဈေးကဲ ညနေအထိနေပြ

ဦးမယ်”

“ဟယ်...အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ဘာကြီး မျှော်နေမှာ ပေါ့”

“မျှော်၊မျှော်ပေါ့၊ တခြားနေရာ မသွားနဲ့ဆို မသွားဘူး၊ ရှင်မွေ့က အမြဲတမ်း နားထောင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒီလိုမျိုးလုပ်သင့်သလား ကြီးလုံ စဉ်းစား၊ ကားထဲ ဓာတ်ဆီကို ကျောင်းအသွားအပြန်ပဲ တွက်ပြီး ထည့်ပေးတာ ဒါကောင်းသလား၊ ရှင်မွေ့ကို မယုံတဲ့ သဘောမဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒါကြောင့် ဈေးချိုဝင်တဲ့ကိစ္စကို ရှာရှာ ရှာရုံ၊ ခွင့်ပေးတာပေါ့”

“အခုတော့ ကြည့်ဦး၊ ပိုက်ဆံလည်းကွက်တိ၊ ကျောင်းအပ်ဖို့ပဲ ပါတယ်ဆိုတော့ ဒီကလေးမ ဒုက္ခတွေ့လောက်ပြီ ထင်မှာပေါ့၊ ဟွန်း...ဒီရွှေတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ လက်ကောက် တစ်ကျပ်သားတစ်ကွင်း ရောင်းလိုက်ရင်လေ ကျောင်းအသွားအပြန် အတွက်တင် မဟုတ်ဘူး၊ မန္တလေးတစ်မြို့လုံးပါ ပတ်လို့ရတဲ့ ဓာတ်ဆီ ဝယ်ပစ်ဦးမှာ”

“လက်ကောက်တော့ မရောင်းပါနဲ့ ရှင်မွေ့ရယ်၊ တော်ကြာ ဘာကြီး ဓားစာမိနေမှဖြင့်”

“အို...မိလည်းအေးတာပဲ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နေရတာ မွန်းကြပ်လွန်းလို့၊ တိဗီကျတော့လည်း သတင်းနဲ့မိုးလေဝသပဲ ကြည့်ရမယ်တဲ့၊ ရေခဲသေတ္တာလည်း ဝယ်မပေး၊ ဒီကြားထဲ တိုက်ခေါ်ကြီးပုံနဲ့၊ လူကိုလည်း မယုံသင်္ကာ အဲဒီမျက်လုံးကြီးတဝင်း ဝင်းနဲ့ အကြည့်ခံရတာ ဘယ်လောက်နေရခက်တယ်မှတ်လဲ၊ ကြီးလုံ လာမတားနဲ့နော်၊ တားတဲ့လူ ရှင်မွေ့ရန်သူပဲ”

ပါးစပ်က တောက်လျှောက်ပြောချသွားရင်း လက်ထဲမှာ လက်ကောက်ကြီးကိုငံထားတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ရွှေဆိုင်တန်းဆီ ချိုးကွေ့ဝင်သွားသည်။ ကင်းက မွန်ကြီးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတာ နှင့် မွန်ကြီးက အထားပေါက်သလို ခေါင်းမသိမသာ ညိတ်ပြစ်၏။ လျှာနှင့်ပါးစောင်ဘေး ပိုထားသော ပီကေကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖိ ဝါးရင်း ကောင်မလေး ဝင်သွားသည့် ရွှေဆိုင်ရှေ့မှာ သူ မယောင် မလည် ရပ်စောင့်နေ၏။ လမ်းရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်မှာ မွန်ကြီးရှိသည်။ ကောင်မလေးရော သူမအဖော်ရောက ကင်းတို့ကို သတိထားမိပုံ မပေါ်။ တစ်ထောင်တန်အုပ်တွေကို အိတ်ထဲထည့်သည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ထဲက လှည့်ထွက်ပြီး အင်မတန် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားသဖြင့်...

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား ကြီးလုံ၊ ကိုယ်က လက်ကောက်

တစ်ကွင်းထဲပေးတာ၊ သူပြန်ပေးတာ အများကြီး၊ မုန့်စားပစ်မယ်၊ ဝယ်ချင်တဲ့ ကိုရီးယားအင်္ကျီတွေ ဝယ်ဝတ်မယ်၊ ဒီဆံပင်ကို ကိုရီးယားမင်းသမီးတွေလို အဖြောင့်လေးလုပ်မယ်၊ ကြီးလုံကိုလည်း ကိုရီးယားကားတွေထဲက မိန်းမကြီးတွေလို ဂါဝန်နဲ့ သားမွေးကုတ် အင်္ကျီတွေ ဝယ်ပေးမယ်”

“နေစမ်းပါ ရှင်မွေ့ရယ်၊ ညည်းက အူမြူးနေ၊ ငါဖြင့် ခေါင်းကျိန်း ဇက်ကျိန်းတယ်နော်၊ ဘာကြီးစားကိုလည်း ငါ့မျက်စိ ထဲ မြင်ယောင်နေတာ”

“မြင်ယောင်မနေနဲ့၊ အဘိုးကို တစ်ခါတလေတော့ ပညာ ပြန်ပေးမှ”

“အေး...ဟိုက ပညာပြန်ပြမှ ခြေချုပ်မိမှာ ညည်းနော် ရှင်မွေ့”

“ဒီတစ်ခါ မိကြည့်၊ မရအရ ထွက်ပြေးမှာ”

ရှင်မွေ့က မေးဖျားကို မော့ပြီး ကြိမ်းဝါးသည်။ ကြီးလုံက လူတွေကြပ်ညပ်နေသည့် ဈေးတန်းထဲမှ ထွက်ပြေးရင်း ခြင်းတောင်း ကြီးတစ်ဖက် ဆွဲရင်းက ရှင်မွေ့ကို မျက်ခြေမပြတ် လိုက်ရသေး သည်။

“ငါဖြင့် ညည်းတို့မြေးအဘိုးကြား သေသာသေလိုက်ချင် တော့တာပဲ ရှင်မွေ့ရယ်”

“ဟဲ့...ဟဲ့”

ညည်းတွားလို့ မပြီးသေး။ တစ်ဖက်လမ်းကွေ့က အရှိန် နှင့်ထွက်လာသော လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် ကြီးလုံ အင့်ခနဲ ပစ်တိုက် မိသည်။ အရှိန်ကပြင်းတာမို့ ကြီးလုံက ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွား ခ၏။

“ဟာ...အန်တီ၊ ကုန်တော့ပါခင်ဗျာ၊ မတော်လို့ပါ၊ ကျွန်တော် အငေးလွန်တာနဲ့”

“အေး...မင်းအငေးလွန်တာ ငါလဲရပြီပေါ့၊ ကောင်လေး ရဲ့၊ ကဲ ထူဦး”

ကိုယ့်ဟာကိုယ် မထနိုင်ဘဲ တိုက်မိသူကို လက်ကမ်း ပေးရင်း ကြီးလုံက လူတန်းကြီးနှင့် ရောပါသွားသည့် ရှင်မွေ့ကို လည်ပင်းရှည်ကြည့်သည်။

“ဟေး...ရှင်မွေ့”

“ရှင်”

ကြီးလုံ ခေါ်သံကြောင့် ရှင်မွေ့ နောက်လှည့်ကြည့်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ ရှင်မွေ့ပန်း၌ လွယ်ထားသောအိတ်ကြီးသည် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လက်တစ်လျှောက် လျှောကာ ကျသွားသည်။

“ဟင်”

ဆတ်ခနဲ ဒီဘက်ပြန်လှည့်တော့ ဂျင်းဝမ်းဆက်နှင့်လူက ရှင်မွေ့အိတ်ကြီးကို ဆောင့်ကာဆွဲ၏။ အားမတန်၍ လျှောပေးတော့ ရှင်မွေ့အိတ်က ထိုလူလက်ထဲ လုံးလုံးလျားလျားပါသွားသည်။ ရှင်မွေ့မှာ လှာခနဲ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ထိုလူကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး မှ သတိဝင်လာကာ...

“လာကြပါဦး...ဒီမှာ ပိုက်ဆံအိတ်လုပြေးလို့၊ လာကြ ပါဦး”

ပါးစပ်က အော်လည်းအော်၊ လူကလည်း ထဘီကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံမပြီး ထိုလူနောက်က လိုက်ပြေးသည်။ ရှင်မွေ့ အော်သံကြောင့် ဈေးအတွင်းရှိ လူတွေက ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကာ အနောက်ကလိုက်ပေမယ့် ရှင်မွေ့ အိတ်လုပြေးသူကို ဘယ်သူမှန်း မသိ။ ရှေ့ကလူက စွတ်ပြေးနေရာမှ လမ်းထောင့်ဆုံကျတော့ ရပ်ကာ ဘယ်ကြည့်ညာကြည့်နှင့် ဘယ်ကိုပြေးရမှန်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံရ သည်။ ရှင်မွေ့ ထိုလူအနား အားသွန်ပြေးသွားပြီးမှ...

“ဟေ့လူ”

“ဟင်”

ပန်းအပုတ်ခံပြီး အခေါ်ခံရတာကြောင့် ကင်း ကြောင် တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ အိတ်အလှူခံရသော ကောင်မလေးက သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းစလုံးပေါ်အောင် ရယ်ပြပြီး...

“လာ...ဒီဘက်ကိုပြေးမယ်၊ ဒီဘက်က ကားလမ်းမကြီး ပဲ”

“ဟင်...မင်းနဲ့”

“ကျစ်...လာစမ်းပါ၊ မယုံမကြည် ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားကိုဖမ်းချင်ရင် ဒီမှာ တစ်ချက်လေး အော်လိုက်တာနဲ့ရတယ်၊ သဘောပေါက်”

“ဟိတ်...နေဦး”

ကင်းရှေ့က ဦးဆောင်ကာ လမ်းမကြီးဆီ ထွက်သည်။ ဈေးရုံကွေ့နားမှ ဖြတ်အထွက် ခါးပိုက်နှိုက်လိုက်ဖမ်းသော လူတစ်အုပ်နှင့် တန်းတိုးသည်။ ကင်းက ထိတ်ခနဲတုန်သောရင်ကို ထိန်းကာ ဦးထုပ်လျှာကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆွဲချသည်။ ဒီလူအုပ်လက်ထဲ ဆိုရင်တော့ သူ မြေလျှိုးမိုးပျံတဲ့အစွမ်းရှိတောင် လွယ်မည်မထင်။

ရှေ့က ကောင်မလေးကို ယုံစားမိတာ မှားပြီထင်ရဲ့။

“ဟေ...ကောင်မလေး၊ နင့်အိတ်လုသွားတဲ့ကောင်ရော”

“အေးကွ...မိရင်မလွယ်ဘူး၊ ဒီကလေးမက အခုတင် ငါ့ဆိုင်မှာ လက်ကောက်ရောင်းသွားတာ”

“ဒါ...တမင်လိုက်ကြည့်ပြီးမှ လုတာ”

“တို့မန္တလေးမှာ ဒါမျိုးလူညစ်တွေ မရှိဘူးကွ၊ ဒါ တစ်နယ်သားပဲနေမှာ”

တုတ်တဆဆနှင့် လူတွေကြားမှာ ကင်း စော့ချေးတွေ ပျံ့ထွက်လာသည်။ လုပ်ခဲ့ဖူးပေါင်းများပြီ။ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ တုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာ မတွေ့ဖူး။ ကင်းက လူအုပ်ကို မျက်စိဝေကြည့်ရင်း လွတ်လမ်းကိုရှာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ...

“အဲဒီလူက ဈေးရုံထဲမှာပဲ ရှိဦးမှာ၊ အခု ဟိုဘက်ကို ပြေးသွားပြီ၊ လိုက်ပေးပါ၊ ကျွန်မက ဈေးထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ကြီးတော် ကို သွားပြန်ခေါ်ရမှာမို့လို့”

“ဟိုဘက်လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းညိတ်ပြတာနှင့် လူအုပ်ကြီး ဝေါခနဲ

ပြေးဆင်းသွားတာ သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ဆီ။ ကင်းက လူအုပ်ကြီးကို လည်ပင်းရှည်ကြည့်တုန်း လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ဂျင်းအင်္ကျီကို လာဆွဲ၍...

“လာ...ဒီဘက်ကပြေးမယ်”

ဦးဆောင်ခေါ်သွားတဲ့ သူမနောက်မှာ ကင်းက အိတ်ကြီး ကိုဆွဲပြီး အပြေးပါသွားသည်။ ချိတ်ထာဘီ၊ ရင်ဖုံး၊ ကတ္တီပါ ခုံထူ ဖိနပ်ကြီးနဲ့ သူမဟာ လှစ်လှစ်ထနေအောင် ပြေးကာ ပုန်းကာနှင့် ကင်းကိုခေါ်သွားတာ ကားလမ်းမပေါ်အထိ။ ကင်းကဖြင့် ပြေးရင်း လွှားရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် အံ့သြမဆုံး။ သူ မန္တလေးဂျက်မန့်မှ ဆုတတ်တဲ့ရေစက်။

အခန်း (၅)

“ရော့”

အားနဲ့ပစ်ပေးသောအိတ်က ရှင်မွေ့ရင်ခွင်ထဲ ဘုတ်ခနဲ ကျလာသည်။ ကင်းက ဒေါသကြောင့် အရောင်ရင့်နေသော မျက်နှာဖြင့် ဦးထုပ်လျှာကို နောက်ပြန်ဆွဲဆောင်ရင်း...

“ဒီမှာ အမိ၊ ငါမရှိလို့ ခိုးချင်ခိုးမယ်၊ လုချင်လုမယ်၊ ငါ လူကောင်းမဟုတ်ဘူး လူဆိုး၊ ဒါပေမယ့် လူယုတ်မာတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို လူယုတ်မာဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့”

“ဟင်...ဒီအိတ်လေးပေးတာနဲ့ပဲ ခင်ဗျား လူယုတ်မာ ဖြစ်သွားရောလား၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ကတ္တရာလမ်းဘေး၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း မျက်တောင် ကော့ကြီးတွေ ဖိတ်ကျလာတဲ့အထိ မျက်စောင်းထိုးရင်း ရှင်မွေ့က

ပြန်အော်သည်။ ရှင်မွေ့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဂျက်ကက်နှစ်စကို သိမ်း၍ ခါးထောက်ကာ လူမိုက်ရုပ်နှင့်ရုပ်နေသော မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်ဗလပွနှင့် လူကို မျက်တောင်စင်းပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ မကျေနပ်ခြင်းများစွာ ထိုးသိပ်ထည့်ထားသဖြင့် သူ့မျက်ဝန်းအရောင်က ညအမှောင်ထဲမှာတောင် လက်လက်ကိုထလို့။

“ဟွန်း...ရုပ်နဲ့လူက လိုက်ပါပေတယ်၊ လူညစ်၊ ရုပ်ညစ်နဲ့၊ ရှင်မွေ့ကို ခေါ်သွားရတာ ခင်ဗျားခေါင်းပေါ် တင်ရွက်သွားရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟိတ်...မင်း ရိုင်းလုချည်လား”

ပိတ်အော်တော့ ဇက်ကလေး ပုသွားသား။ ဒါပေမယ့် ရှင်မွေ့ပါးစပ်ကတော့ ပိတ်မသွား။

“သဘောပြောတာပါ၊ ခင်ဗျားက ရွက်မယ်ဆိုတောင် ဒီကမလိုက်ဘူး၊ လူမြင်မကောင်းလို့”

“ကျစ်”

ကင်းတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ မွန်ကြီးတောင် ပြုံးစိစိဖြစ်လာတဲ့အထိပင်။ ခြောက်လျှင်ကြောက်သွားတဲ့ပုံစံတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် နာခံခြင်းကတော့ ရှင်မွေ့ဆိုသည့် သူမထံတွင်

မတွေ့ရ။

“ရှင်မွေ့ကို ခေါ်သွားပေးပါ။ အိမ်ပြန်လို့မဖြစ်လို့၊ အဘိုးက တအားချုပ်ချယ်တော့ ရှင်မွေ့ နေရတာမပျော်ဘူး၊ စည်းကမ်းကြီးပြီး ရှေးဆန်လွန်းတာကလည်း တအား၊ ရှင်မွေ့ ထရင်ထပြီ၊ ထိုင်ရင်ထိုင်ပြီနဲ့၊ နောက်ဆုံး အသက်တောင်ပြင်းပြင်းမရှူရဲဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဂျက်ကကန့်လူက မေးခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့အဖော် အသားနီစပ်စပ်နှင့်လူက ဝင်စပ်စပ်တာပါ။ ထိုလူက ရှင်မွေ့အပေါ် တူးတူးခါးခါးမရှိဘဲ ရှင်မွေ့လိုက်လျှင် ခေါ်မည့်ပုံ။ ဖြစ်နေတာက ဒင်းလို့ မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းလှည့်ရွယ်ရင်း...

“အဘိုးက ကပ်စေးနဲ့လေ၊ အသက်ပြင်းပြင်းရှူရင် သူ့ခြံထဲက အောက်ဆီဂျင်တွေ ကုန်သွားမှာစိုးလို့နေမှာပေါ့”

“ဟား...ဟား အဲဒီလောက်တောင်လား”

“အံ့မယ်...ခင်ဗျားမကြံဖူးလို့၊ ကြံဖူးမှ ယုံမယ်၊ ပြောတာထက် ပိုဆိုးတယ်ဆိုတာ”

“မွန်ကြီး”

ကင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်တော့မှ မွန်ကြီးက ရယ်ရိုန်

သတ်သည်။

“စကားရောဖောရောနဲ့ ပါလာဦးမယ်၊ ထ ငါတို့သွားမယ်”

“သူ့ကိုရော ကင်း”

“ထားနဲ့၊ မန္တလေးနဲ့ ဝေးတာမှမဟုတ်တာ၊ ဒီလောက်ချုပ်ချယ်ထားတာတောင် လွတ်ထွက်ချင်တာ”

ကင်း ခြေလှမ်းစတော့ မွန်ကြီးက သံယောဇဉ်မပြတ်သလို နှင့်။

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း၊ မှောင်လည်းမှောင်နေပြီ၊ သူ့မှာ ပစ္စည်းတွေလည်း နည်းတာမဟုတ်ဘူး ကင်း၊ ဒါ ငါတို့မင်းတို့လိုမို့ တခြားသူတွေဆိုရင်”

“ဟင်း...ခင်ဗျားလူက သူလူယုတ်မာ မဖြစ်ရေးပဲ တွေးနေတာလေ၊ နှမချင်းကိုယ်ချင်းစာပြီး ရှင်မွေ့ ယုတ်မာခံရမှာတော့ မတွေးဘူး”

ဒါတောင် မလျှော့သေး။ နားစွန်နားဖျားကြားသော စကားထဲမှာ ရှင်မွေ့ ဝင်ပါပြီးသား။ ကင်းက စိတ်ပျက်စွာ ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်တော့ ကုတ်ထောက် အလယ်ခွဲဆံပင်တွေက အထိန်းအကွပ်

မဲ့စွာ မျက်နှာရှေ့ကျလာသည်။ မွန်ကြီးပြောသလိုဆိုတော့လည်း သူ့မှာ နောက်ဆံတင်းသွားတာ ရှင်မွေ့ဆိုသည့် မိန်းမလှလေး အတွက်။ ကင်းက ဒေါသနှင့် သူမကိုယ်သူမ ရှင်မွေ့လို့ပြောနေသူ ထံ တလွှားလွှား လျှောက်သွားပြီး လက်မောင်းကနေ ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲထူသည်။ လမ်းမီးရောင်အောက်မှာ ရှင်မွေ့မျက်နှာလှလှလေး ပြုံးကျသွားရင်း ကင်းကို မော့မော့လေးကြည့်ပုံက ဘာအကြောက် အလန့်မှမရှိ။

“ခေါ်သွားမယ်မဟုတ်လားဟင် ရန်ကုန်ကို”

ကင်းမျက်နှာကို လိုက်မော့ကြည့်ရင်း မေးသည်။ ကင်းက အံ့ကြိတ်ကာ ခပ်စူးစူး ရှင်မွေ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မခေါ်ဘူး၊ မင်းအိမ်လိပ်စာပြော၊ ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“အင်...မပြန်ဘူး”

ရှင်မွေ့က ချက်ချင်း ကင်းလက်ထဲမှ သူမလက်ကို ရုန်းထွက်သည်။ ပြီးတော့ ဘောက်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် မွန်ကြီးနား လျှောက်သွားရင်း...

“ပြန်ပို့လည်း အဘိုးရှေ့ကျရင် ပြောပစ်မှာ၊ ခင်ဗျားတို့ ရှင်မွေ့ကို ပြန်ပေးဆွဲပါတယ်လို့”

“မင်း”

ကင်းရင်ထဲ အလိပ်လိုက်ထွက်လာသော ဒေါသကို ခြေဖျားထိပ်ရှိ ကျောက်ခဲအား လွှဲကန်ခြင်းဖြင့် ထွက်ပေါက်ပေး သည်။ ပြီးမှ ရှင်မွေ့အနားသို့ လျှောက်သွားရင်း...

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ ယောကျ်ားလေး နှစ်ယောက်က မခေါ်ချင်ပါဘူးဆိုတာတောင် အတင်းတွယ်ကပ်ပြီး လိုက်မယ်ပြောနေတာ နည်းနည်းမှ အရှက်မရှိဘူးလား”

“မရှက်ပါဘူး၊ သူများပစ္စည်း လုတာမှမဟုတ်တာ”

“ဟေ့...မင်းက”

ရှင်မွေ့က ကင်း ဂျားဂျားရှဲရှဲ ဖြစ်လာတာကြည့်ပြီး တမင် ပင် မျက်နှာကို ညစ်ကျယ်ကျယ်ရုပ် ဖမ်းထားကာ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်တို့တောင် ခြေလက်အကောင်း ကြီးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက လုယက်နေတာတောင် ရှက်စရာလို့ မထင်တာ၊ ရှင်မွေ့က ဘာရှက်ရမှာလဲ၊ ရန်ကုန် မရောက်ဖူးလို့ ခေါ်ခိုင်းတာ၊ ခေါ်ခအနေနဲ့ ဒီက ပိုက်ဆံတောင် ပြန်ပေးလိုက်ဦးမှာ”

“အေး...ငါကလည်း အဲဒီပိုက်ဆံတွေကြောင့် မခေါ်ချင်

တာ၊ သာမန်မရှိဆင်းရဲသား မိန်းကလေးဆိုရင် သနားပြီး မဖြစ်၊
ဖြစ်အောင် ခေါ်သွားပေးဦးမှာ၊ ဒီငွေတွေကြောင့် အရှုပ်အရှင်းတွေ
ဖြစ်လာမှာ ငါသိနေတယ်၊ တခြားတစ်ယောက်ကို မင်းရှာပေါ့၊
မင်းပုံပေးမယ့်ငွေကို လက်ခံမဲ့လူ”

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ ရှင်မွေ့အိတ်ကို လာလုလဲ”

“ဟ...ငါ့မှာ ရှင်းစရာတွေရှိတယ်၊ အပြန်စရိတ်၊
တည်းခိုခန်းမတွေအတွက် လုပ်တာ၊ အခု မင်းကြောင့် မြို့ထဲက
ထွက်လာရတာ၊ တည်းခိုခန်းခံတောင် မရှင်းခဲ့ရဘူး၊ မင်းကြောင့်
ငါ့မှာ တစ်မှုထပ်တိုးဦးမယ်၊ လူဆိုးက လူလိမ်ဆိုပြီးတော့”

ကင်းက မျက်ခုံးကို ထိစပ်လုမတတ် ကျုံ့ထားသည်။
ရှင်မွေ့နားလာကာ ခါးကိုင်းပြီး တစ်ခုခုပြောတော့မလို ရှိပြီးမှ
တောက်ခေါက်ကာ ပြန်လှည့် သွားတာမျိုးလည်းရှိသည်။
တစ်ယောက်တည်း ကျွတ်တွေ ကျစ်တွေနဲ့ သံစုံတီးဝိုင်းဖွဲ့ထားတာ
က ကင်းတစ်ယောက်တည်း ဒေါသရှိတဲ့အတိုင်း။ ရှင်မွေ့ကတော့
ကျောပြင်ပဲတွေ့တွေ့၊ မျက်နှာချင်းပဲဆိုင်ဆိုင် ဂရုမစိုက်။ ကျကျနန
ဖဲ့ရွဲ့ရန်စိထားသော စကားက နှုတ်ခမ်းအဖွင့်မှာ တရစပ်ထွက်ကျ
၏။

“တော်တော်လိမ္မာသွားတာပေါ့၊ တည်းခိုခန်းခရင်းဖို့
သူများငွေကိုလုတာ”

“မင်း...တော်နော်၊ ဒါချည်းပဲ အပ်ကြောင်းမထပ်နဲ့”

“မထပ်စေချင် ခေါ်သွား၊ ဘယ်တော့မှမပြောဘူး”

“ဟား...ခုကွပ်”

ကင်းက ခေါင်းမောကာ အော်သည်။ မွန်ကြီးကတော့
သူ့အပါးသို့ ထပ်ရောက်လာပြီး...

“ခေါ်သွားလိုက်ပါကွာ၊ ရန်ကုန်နဲ့မန္တလေးနဲ့ ဘာဝေးတာ
မှတ်လို့၊ ပြီးတော့ ငါတို့က မသမာတဲ့စိတ်နဲ့ ခေါ်သွားမှာမှမဟုတ်
တာ၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုံပါတယ်ကွ၊ ဟိတ် ကောင်မလေး”

“နာမည်ရှိတယ်၊ ရှင်မွေ့”

“ဘာပြောမှာလဲ ပြော”

ပြောပုံကိုက မာရကျော့ရေနှင့်။

“တစ်နေ့နဲ့ တစ်ချိန်ချိန် ပြဿနာပေါ်ခဲ့ရင်”

“စိတ်ချ...ရှင်မွေ့ဘာသာ ရှင်းမယ်”

“ရန်ကုန်ရောက်မှ မနေချင်ဘူးဆိုရင်”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်မယ်”

အပြောကတော့ ရွှေမန်းတင်မောင်တောင် လက်မှိုင်ချသွား
နိုင်သည်။ ကင်းက အံ့ကြိတ်ပြီး ငြိမ်သက်စွာရပ်နေတုန်း သူတို့ရှိရာ
နေရာသို့ မီးရောင်တန်းက ဖွေးခနဲကျလာ၏။

“ရန်ကုန်ဆင်းမှာနဲ့တူတယ်၊ ကုန်ကားကြီးကွ”

မွန်ကြီးကပြောရင်း ကားလမ်းမပေါ်တက်ပြီး ကားတား
သည်။ ရှင်မွေ့ကတော့ လမ်းဘေးမှာ အခုထိ မလှုပ်မယှက်ထိုင်
ဆဲ။ မွန်ကြီးနှင့် ကားဒရိုင်ဘာ ညှိလို့အဆင်ပြေသွားပြီထင်သည်။

“ကင်း...အိုကေ”

လှမ်းအော်တော့ ကင်းက ရပ်ထားသည့်ကားဆီ ထွက်
သည်။ ပြီးမှ သတိရကာ မှောင်ရိပ်၌ ထိုင်နေသော ရှင်မွေ့ကို...

“ဟေ့...မင်း လာလေ”

“ရှင်မွေ့ပါ လိုက်ရမှာလား”

ရှင်မွေ့က သူမရင်ဘတ်ကို လက်မနှင့်ညွှန်ရင်း မေးပုံက
အူတိအူကြောင်။ နဂိုကမှ စိတ်မရှည်သောကင်းက...

“မလိုက်ချင်နေနဲ့”

ဒါပဲပြောပြီး နေရာက ချာခနဲလှည့်အထွက် အနောက်မှ
ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်နှင့် ပြေးလာသံကြားသည်။ ထို့နောက် ကင်းပနဲ

တစ်ဖက်ကို ဖြတ်တိုက်ကျော်တက်သွားပြီးမှ နောက်လှည့်ကာ
မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“ဟွန်း...ခင်ဗျားပဲ အစုံစားပြီး အစုံပြောနေတာ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အစုံစားတာ သူမပြောမှ သိရတဲ့အဖြစ်။
နားလိုက်တော့ ကင်း။ မင်းရဲ့အသုံးမဝင်တဲ့ ဒေါသတွေကို။

အခန်း (၆)

“ဟေ့...ထတော့ရောက်ပြီ၊ ဟေ့”

ရှင်မွေ့ ပါးပြင်ကို လက်ခုံနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်လိုက်မှ
မျက်တောင်ရှည်တွေ ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။

“အင်း”

“ထ...ရောက်နေပြီ”

ထပ်ပြောမှ ကင်းက သူ့ပခုံးပေါ် တစ်လမ်းလုံး အပိုင်စား
မှီလာတဲ့ ရှင်မွေ့က ခေါင်းထောင်ထ၏။ နှင်းငွေတွေကြောင့် မှုန်မွှား
မွှား ပတ်ဝန်းကျင်က ရှင်မွေ့ရဲ့ အိပ်ချင်စိတ်မပြယ်သေးသော
မျက်ဝန်းတို့ကြောင့် ကြည့်ရတာ မှုန်မှိုင်းမှိုင်း။

“ရောက်ပြီလား”

ခါးဆန့်ကာ အပျင်းကြောဆန့်ရင်း ရှင်မွေ့မေးတော့ နှစ်လို

ခြင်းကင်းတဲ့ မျက်ဝန်းက ဒိုင်းခနဲ ပစ်ဆောင့်ရင်း...

“ရောက်ပြီလို့ပြောနေတာ၊ ဆင်းတော့”

“ခင်ဗျားတို့ရန်ကုန်ကလဲ”

ရှင်မွေ့ စကားတောင်မဆုံးလိုက်။ ကင်းက အရင်ကျော်ခွ
ပြီး ကားအောက်ဆင်းချသွားသည်။ ကင်းနောက်မှာ ဒရိုင်ဘာခြမ်း
၌ ထိုင်နေသော မွန်ကြီးက ဒုတိယမြောက် ကားအောက် ရောက်
သွားသည်။ တံခါးဘက်ကထိုင်ပြီး နောက်ဆုံးမှ လမ်းမပေါ်ရောက်
တာ ရှင်မွေ့။ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ခြေထောက်တောင် စုံမချရသေး
ဘဲ ရှင်းလင်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေါင်းလည်အောင်ကြည့်
ကာ...

“ဒါ ရန်ကုန်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ရှင်မွေ့ ကြားဖူးတာ ရန်ကုန်
ဆိုတာ လူရောကားရော အရမ်းစည်ကားတဲ့နေရာဆို၊ ဒီမှာတော့
ရှင်းလို့၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ၊ ရန်ကုန်လည်း မဟုတ်
ဘဲနဲ့”

“ရန်ကုန်အဝင်ပဲ ရှိသေးတာဟ၊ တမင် မြို့ထဲအထိလိုက်
မစီးတာ၊ ဒါ နင်တို့မန္တလေးက ဆင်းလာတဲ့ကုန်ကား၊ တော်ကြာ
ဘိုးတော်က စုံစမ်းလို့ ငါတို့အကြောင်း သဲလွန်စရာသွားမှာစိုးလို့

တမင်ဒီမှာဆင်းတာ”

“အံ့မယ်...ခင်ဗျားက ပုံစံကြည့်တော့ မရူးမကောင်းနဲ့”

“ဟင်”

မွန်ကြီးက အိပ်လည်လည်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ အချိုးမွမ်း
ခံရတာလား၊ ရှုံ့ချတာလား။ ဘာမှန်းတောင် ကွဲပြားစွာမသိရ။
ရှင်မွေ့ ခါးကို ဘယ်ညာလှည့်ချိုးရင်း...

“ဒီလိုကျတော့လည်း အိုင်ဒီယာကောင်းသားပဲလို့”

“အဲဒါ ငါ့အိုင်ဒီယာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာ ကင်းပြောတာ”

မြက်တောအစပ်ကိုသွားပြီး ရေသန့်ဗူးနှင့် မျက်နှာသစ်၊
ပလတ်ကျင်းနေသော ကင်းကို မေးငေါ့ထိုးသည်။ ရှင်မွေ့က
တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ...

“သူတော့ မချိုးမွမ်းရဲပါဘူး၊ မြောက်သွားမှာစိုးရတယ်၊
ပုံစံကိုက ဘယ်သူမှ မှုစရာမလိုတဲ့ဒီဇိုင်းနဲ့”

ပေစောင်းစောင်းပြောပြီးမှ...

“ဗိုက်ဆာပြီ၊ တစ်ခုခုစားရအောင်၊ ဒီဗိုက်က ခြောက်နာရီ
ဆို ပုံမှန်ပဲ၊ ဗျို့ ကင်း”

ရှင်မွေ့ လှမ်းခေါ်တော့ ကင်းက လှည့်ကြည့်သည်။

ဒါပေမယ့် အမောပြေစရာတစ်စက်မှမရှိသော ပြေပြစ်ခြင်းကင်းတဲ့
မျက်နှာနှင့်။ ဟွန်း...ကင်းဆိုတဲ့အမည်ကို တင်းလို့သာ ပြောင်းပစ်
ဖို့ကောင်းသည်။ ပြီးရွှင်ရယ်မောခြင်းနဲ့များ ရန်ဖြစ်ထားသလားမသိ။
ရှင်မွေ့က စိတ်ထဲက တွေးရင်း...

“ဗိုက်ဆာတယ်၊ ဟိုမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဝါးကြော
ဖွင့်ရအောင်”

“သွား”

မေးဆတ်ပြောရင်း...

“မွန်ကြီး...ဒီမှာ မျက်နှာသစ်၊ မင်းဘာစားမလဲ၊ ငါကြို
မှာထားပေးမယ်”

“လက်ဖက်ရည်သာမှာပေး ကင်းရာ”

ကင်း ခေါင်းဆတ်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်၍
ကားလမ်းဖြတ်ကူးသည်။ လမ်းကူးမကျွမ်းသော ရှင်မွေ့က ကင်း
ဘေးမှ ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်ပြီဆိုတာနှင့် ရှင်မွေ့က စားပွဲထိုးမလာခင်
စားချင်တာ လှမ်းအော်မှာသည်။

“မုန့်ဟင်းခါး ဘူးသီးကြော်နဲ့တစ်ပွဲ”

“အစ်မလေး...မုန့်ဟင်းခါးမရဘူးခင်ဗျ”

“ဟင့်...စားချင်ပါတယ်ဆိုမှ”

ရှင်မွေ့ နှုတ်ခမ်းစုကာ ခြေဆောင့်သည်။ ထို့နောက် အကြံ
ရသွားဟန်ဖြင့်...

“ဒါဖြင့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ”

“အာ...အုန်းနို့လည်း မရဘူးဗျ။ ဒီမှာက လက်ဖက်ရည်၊
ကော်ဖီ၊ နံပြား၊ ပဲပလာတာ၊ အုပ်သုတ်၊ အိကြာ”

“အဲဒီ အုပ်သုတ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ကင်း မျက်ခုံးတွေ ကျုံ့သွား၏။ ဒီကောင်မလေးထူတာ
လား၊ အတာလား။ အုပ်သုတ်တောင် မသိရလေခြင်းဆိုပြီး အံ့သြ
ဘနန်းနှင့် ငေးကြည့်သည်။ ရှင်မွေ့ကတော့ သူ့အကြည့်တွေဘာ
တွေ အာရုံစိုက်ပုံမပေါ်။ အုပ်သုတ်ဆိုတာကိုပဲ စိတ်ဝင်တစားနဲ့
နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး စူးစမ်းနေတာ အကြီးအကျယ်။ စားပွဲထိုးက
ခေါင်းတွေဘာတွေကုတ်ပြီးမှ...

“အုပ်သုတ်ဆိုတာလေ နံပြားထောပတ်သုတ်ကိုပြောတာ
အစံမလေးရဲ့ အဟဲ”

“ဪ...နံပြားထောပတ်သုတ်လား၊ အဲဒါများဟယ်
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မအော်ဘူး၊ ကဲ အဲဒီအုပ်သုတ်တစ်ပွဲချ၊ ပြီးတော့

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်”

ရှင်မွေ့ လက်ညှိုးထောင်ရင်း ကင်းထံ အကြည့်ရောက်
ကာ...

“ကင်းကရော”

“ချိုကျတစ်ခွက်”

“အင်း...ဒါဆို နှစ်ခွက်ဖြစ်သွားပြီ၊ မွန်ကြီးအတွက်ရော”

“ထားလိုက်၊ အဲဒါ အရင်လုပ်ပေး”

ကင်းက စားပွဲထိုးကို မော့ပြောပြီးသည်အထိ ရှင်မွေ့က
မပြီးသေး။

“ကင်းပဲ မွန်ကြီးအတွက် မှာပေးမယ်ဆိုပြီး”

“မင်း တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ ငါပြောတာ နားထောင်”

ကင်း ခပ်တည်တည် ဟောက်ပစ်လိုက်တော့ မေးထောက်
ပြီး မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ရှင်မွေ့ နားစွင့်သည်။

“အခု...ဒီလမ်းတစ်လျှောက် မင်းကုန်သမျှစရိတ် အကုန်
မှတ်ထား၊ ငါပြန်ပေးမယ်”

“ဒါများ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်”

နှုတ်ခမ်းပါးတို့ကို ဘောင်ဘင်ခတ်သည်အထိ ရှင်မွေ့

မဲ့ရဲ့ရင်းပြောသည်။ ကင်းက အဲဒီရွှေလျားနေသော မေးဖျားကို လက်မ၊ လက်ညှို့နှင့် ဖိညှစ်ပစ်ရင်း...

“ပြောတာမပြီးသေးဘူး၊ ငါ့အိမ်ကိုရောက်ရင် မင်း သူဌေးမပုံစံ မဖမ်းနဲ့၊ မင်းအနားကပ်ပြီး ငါ အမြဲတမ်း ကာကွယ် မနေနိုင်ဘူး၊ စကားကို အကုန်မပြောနဲ့၊ နားလည်တယ်နော်၊ ဟိုမှာ ရှိတဲ့လူတွေကို ကိုယ့်စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး မင်းယုံလို့မရဘူး၊ မွန်ကြီးသိတာ ထက် ဘာမှအကုန်မပြောနဲ့၊ မင်းအိတ်ထဲရှိတာ မင်းနဲ့ငါပဲသိတယ်”

“ကင်းတို့က ဘာလုပ်ကြတာလဲဟင်”

ကျစ်ခနဲ စုတ်သတ်တော့ စိတ်ပျက်ခြင်းမျက်ဝန်းတွေပါ တစ်ခါတည်း ကပ်ပါလာတာက ရှင်မွေ့ကို ရှုံ့ချစွာကြည့်ဖို့။

“ထပ်ရှင်းပြရဦးမလား၊ ငါ့ရဲ့မကောင်းသတင်းတွေကို”

စားပွဲထိုးက မုန့်လာချတော့ စကားစကိုဖြတ်သည်။ တစ်ဖက်လမ်းမှ ဒီဘက်ဆီ ကူးလာမည့်ဟန် ပြင်နေသည့် မွန်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ငါ အခက်အခဲဖြစ်ရင် မင်းကိုလုပ်တာမျိုး တခြားလူတွေ ကို လုပ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အကျပ်အတည်းထဲ ရောက်မှပါ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးဖူးဘူး၊ မင်းနဲ့ကျမှ”

“ဆက်ပြောလေ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပစ္စည်းလုတာ လူပါပါလာတဲ့အဖြစ်လေ၊ ဒါ ဒုက္ခ ရောက်တာပေါ့”

ရှင်မွေ့က သွားဖြူတန်းတွေပေါ်အောင် ရယ်သည်။ ဘာသနပ်ခါးမှ မရှိတော့သော မျက်နှာလေးက အဖုအထစ်ကင်းစင် လျက်။ ကြည်စင်သော မျက်ဝန်းမှာ မျက်တောင်ထူတွေက ရယ် လိုက်တိုင်း ဖိတ်ကျတော့ မျက်ဝန်းတစ်စုံက မည်းမည်းလေး ဖြစ်သွားသည်။ နှာတံက စင်းနေအောင်လှပြီး နှုတ်ခမ်းပါးပုံက အောက်ဘက်ကို တွဲတွဲလေး ကျနေသဖြင့် ရယ်လိုက်တိုင်း ချစ်စရာ။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အလှတရားကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရုံနဲ့ နှံ့နှံ့စပ်စပ် လှန်လှောဖတ်ရှုဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ကင်းက စိတ်မလုံချင်။ မေးဆတ်ပြီး အစားအသောက်တွေကို ပြကာ...

“စားတော့”

ကင်းကိုယ်တိုင်လည်း လက်ဖက်ရည်ကို ကောက်မော့တဲ့ အထိ ရှင်မွေ့ရှေ့က အစားအသောက်က အရာမယွင်း။ ကင်းက မော့ကြည့်တော့ စိုက်ကြည့်သည့် ရှင်မွေ့မျက်ဝန်းနှင့် တန်းတိုး သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

ရှုတည်တည်မေးတော့ ရှင်မွေ့က ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး...

“ကင်းကိုကြည့်ရတာ မင်းသားနဲ့မတူဘူး”

ရှင်မွေ့ပေးသော မှတ်ချက်က ထူးဆန်းတာကြောင့် ကင်း
မျက်ခုံးတွေ ပင့်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့် သူရဲကောင်းဆန်တယ်”

သူမထံမှ နောက်ဆက်တွဲ ကြားရသော မှတ်ချက်က
ကင်း မျက်ခုံးတင်မက ရင်ပါပင့်သွားရတဲ့အထိ အံ့သြခြင်းက
ကင်းခန္ဓာကိုယ်ကို ဝတ်ရုံတစ်ခုလို ခြုံလွှမ်းသည်။ ချောသည်။
လှသည်။ ဆွဲဆောင်အားပြင်းသည်။ ညှို့ဓာတ်ရှိသည်။ အစရှိသဖြင့်
ဘာသာညာညာ သူ ကြားဖူးပါသည်။ မင်းသားနဲ့မတူတာ၊ သူရဲ
ကောင်းဆန်တာက ရှင်မွေ့နှင့်တွေ့မှ။ ရှင်မွေ့ဆိုသော သူမက
ကင်းအတွက်တော့ ကြားသမျှမြင်သမျှ ဥပေက္ခာပြုမရအောင်
ထူးဆန်းနေခြင်းဆိုလျှင်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၇)

လေက ဟူးဟူးလျားလျား တိုက်နေသည်။ တိုက်ခေါင်
မိုးပေါ်ရှိ အဆုံးအစမရှိသော ကောင်းကင်ပြာကို တွေ့ရသည်။
ထိုကောင်းကင်ထဲမှာ တိမ်မျှင်စတွေက ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ မျောလွင့်
နေပုံကို ရှင်မွေ့ ငေးနေသည်။ လွတ်လပ်သော ဘဝဆိုတာ ဒါမျိုး
ကိုပြောတာထင်ပါရဲ့။ အေးမြစိမ်းသက်သောလေကို တအားကြီး
ရှူပစ်တော့ အဆုတ်ထဲအထိ အအေးဓာတ်က အလုံးအရင်း
လိုက်ဝင်သွားသည်။ ရှင်မွေ့ခါးစောင်းလောက် အမြင့်ရှိသည့် အုတ်
ဘောင်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ဟိုးမြေပြင်မှာ လူပိစီး ကားပိစီး
တွေ ဥဒဟိုသွားလာနေကြတာ စက်ရုပ်မျိုးစုံလို။ ငေးနေရာက
နောက်ဘက်မှ ခြေသံကြားသည်။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့...

“ကင်း”

မနက်က အဝတ်အစားအတိုင်းပင်။ တီရှပ်အနက်နှင့် ဂျင်း(နီ)က အပြာဖျော့။ ညက အပေါ်ထပ်ဝတ်ထားသည့် ဂျက် ကက်အပြာရင့်ကို ပခုံးပေါ် ဒီအတိုင်းတင်ထားသည်။ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ထားသဖြင့် အလယ်ခွဲဆံပင်တို့က လေအရှိန်ကြောင့် နောက်သို့ လန်ထွက်ပြီး ကင်းမျက်နှာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပေါ်စေသည်။ အကာအကွယ်မဲ့မှ တွေ့ရသော မျက်ခုံးထူထူတို့က ထိစပ်လှမတတ် ကျွံ့ထားဆဲ။

“ကင်း...ထွက်သွားတာ အကြာကြီးပဲ”

“အလုပ်ကိစ္စလေးရှိလို့”

ရှင်မွေ့အနားသို့ ကင်း လျှောက်လာတော့ လူမရောက် သေးခင် ပီကောနဲ့နှင့် စီးကရက်နဲ့က ထွေးခနဲရသည်။ ရှင်မွေ့က ဘေးတစောင်းတွေ့နေရသော ကင်းမျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး...

“ပန်းချီကားတွေ ထောင်ထားတာတွေ့တယ်၊ မွန်ကြီး မိန်းမပြောတော့ ကင်း ဆွဲတာဆို”

ဟုတ်သည်၊ မဟုတ်ဘူး မဖြေဘဲ စူးလဲသည့်အကြည့် က ရှင်မွေ့ထံ ဝေခနဲရောက်ပြီးမှ အုတ်ဘောင်မှာ လက်ထောက် သည်။ အောက်မြင်ကွင်းကို ငုံ့ကြည့်ပေမယ့် ကင်း စိတ်မပါဘူးဆို

တာ ရှင်မွေ့သိ၏။ စိတ်ကျေနပ်လောက်တဲ့အထိ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီး မှ...

“မင်း ဒီပေါ် ဘာတက်လုပ်တာလဲ”

“ရှင်မွေ့မေးတာ မဖြေဘဲနဲ့”

“ငါမေးတာပဲ ဖြေ”

ရှင်မွေ့နှုတ်ဖျားက ဟွန့်ခနဲ အသံထွက်ကာ တစ်ချက်ပြီး

ပြပြီးမှ...

“ပျင်းလို့”

“မွန်ကြီးမိန်းမ ရှိသားပဲ”

“သူနဲ့ နေချင်ပါဘူး၊ အဲဒီမိန်းမက ညစ်တီးညစ်ပတ်နဲ့”

အသားကမည်းမည်း၊ လူက ပိန်ခြောက်ခြောက်မှာ ပါးပေါ် ပါးကွက်ကြားတင်ထားသော မိန်းမကို ပြန်မြင်ယောင် တော့ သူ့အမည်က တစ်ဆက်တည်း ကြားယောင်သည်။ ရူပါတဲ့။ ရူပါချာချာဆိုပေးလိုက်ရင် ပိုကောင်းမည်ဟု တွေးမိကာ မျက်နှာက ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။

“ဘာပြီးတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကင်းတို့က အဲဒီလိုပဲ နေကြတာ

လားဟင်”

မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပြီး ရှင်မွေ့ မေးတဲ့ပုံက အရိုးခံ။
ကင်းက အုတ်ဘောင်ကို ခါးစောင်းဘေးတိုက်ခိုပြီး...

“အင်း...မွန်ကြီးတို့လင်မယားနဲ့ စုငှားကြတာလေ၊ ငါနဲ့
အတူ နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူက အခု ခရီးထွက်နေ
လို့၊ မင်းနေဖို့ ငါတို့အခန်းကို ရှင်းခိုင်းထားတယ်။ လိုအပ်မဲ့ပစ္စည်း
တွေ ဝယ်လာပေးတယ်။ သွားကြည့်ရအောင်”

“ကင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆို”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းအညိတ်မှာ ဆံပင်တွေ အုပ်ကျသွားတာ
ကို လက်ငါးချောင်းနဲ့ ထိုးသိပ်တင်ပြီးမှ...

“အလုပ်တစ်ခု လက်ခံလိုက်တာ၊ အခု ပိုက်ဆံရလာပြီ”

“ဪ”

“မင်းအိတ်ရော၊ ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာလား”

“ဟင့်အင်း...ကင်း ကိုယ်နဲ့မကွာထားလို့ ပြောထား
ပြီးတော့”

ရှင်မွေ့အပေါ်ထပ်အဖြစ် ဝတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီကို
လှုပ်ပြသည်။ အတွင်းမှာ အိတ်က လွယ်လျက်သား။ ကင်းက

သူ့စကားနားထောင်သော ရှင်မွေ့အဖြစ်ကို သဘောကျသွားသလို
မျက်နှာ၌ နှစ်လိုခြင်းတွေ ပျက်ခနဲပေါ်လာပြီး...

“အခု...မွန်ကြီးတို့လင်မယားက တစ်ခန်း၊ မင်းက
တစ်ခန်း၊ ငါက ဘုရားခန်းမှာအိပ်မယ်၊ ခရီးထွက်နေတဲ့တစ်ယောက်
ပြန်လာရင် သတိထားနေ၊ မရောနဲ့၊ သူနဲ့ငါက လိုင်းချင်းမတူဘူး၊
ကိုယ့်ပွင့်နဲ့ကိုယ် လှုပ်ရှားနေတာ၊ မွန်ကြီးက သူသိသမျှ သူမိန်းမ
ကို ဖောက်သည်ချမှာပဲ”

ကင်း ပြောသမျှကို ရှင်မွေ့ ခေါင်းညိတ်ပြီး အလေးအနက်
နားထောင်သည်။ ထို့ကြောင့်ထင်သည် ရှင်မွေ့ကို မွန်ကြီးမိန်းမ
ရူပါက...

“ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်၊ နင်က သူဌေးသမီးနဲ့တူတယ်၊
လက်လေးတွေ၊ ခြေထောက်လေးတွေ နီရဲအုတ်နေတာပဲ”

ဆိုတာမျိုး...

“နင့်မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလဲဟင်၊ ငါ့အပ်ထားပါ
လား၊ ပြီးတော့ နင်လိုအပ်တာဝယ်ပေးလို့ရအောင်ဈေး ငါနဲ့အတူ
သွားမယ်လေ”

ဟူ၍တစ်ဖုံ အမျိုးမျိုးမြူဆွယ်ခြင်းကို ရှင်မွေ့ ခေါင်းမာမာ

နှင့် ငြင်းဆန်ကာ ကင်းလာမှလို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောတော့ ထိုရူပါ
ဆိုသော မိန်းမမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ရှင်မွေ့နား ထပ်မလာ
တော့။

“အဲဒါကြောင့် ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာကတည်းက
မှာထားတာ၊ မွန်ကြီးကို စကားကုန်မပြောနဲ့လို့”

“ဒါဆို ဒီအိမ်မှာ ကင်းနဲ့ရှင်မွေ့ပဲ အရင်းနှီးဆုံး၊ အယုံကြည်
ရဆုံးပေါ့နော်”

ကင်းကို မော့မော့လေးမေးတဲ့ ရှင်မွေ့မျက်နှာကို အပေါ်
စီးမှ မိုးကြည့်ရင်း ကင်းရင်ထဲ သိမ့်ခနဲခါသွားသည်။ ပုစွန်ဆီရောင်
ညနေခင်းရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းကြောင့် ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးက
ပန်းသွေးရောင်တောက်သည်။ ညစ်ပေနေသော ဝတ်စုံအစား
ကင်းရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်လေး ဝတ်ထားတော့ အင်္ကျီပွပွကြီးထဲမှာ
လူလုံးက ပျောက်နေ၏။ နေဝင်ဆည်းဆာမှာ အိပ်တန်းပျံ့ငှက်တွေ
ကို အုပ်စုလိုက် ထင်ရှားစွာ လှမ်းတွေ့ရသည်။ ဘဝမှာ အရင်းနှီး
ဆုံး၊ အယုံကြည်ရဆုံးဆိုသောစကားက ကင်းနဲ့ စိမ်းသက်ခဲ့တာ
ကြာပြီ။

“ကင်း”

“ဟင်”

ရှင်မွေ့ခေါ်တော့ ကင်းက နှုတ်ခမ်းစေ့ရင်း မျက်ခုံးပင့်ကာ
ထူးသည်။ ရှင်မွေ့က ကင်းကိုစိုက်ကြည့်၍ မေးသင့်မမေးသင့်
ချိန်ဆပြီးကာမှ...

“ကင်းက မိဘတွေနဲ့နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်အင်း... အမေက ငါ့ကိုမွေးပြီးကတည်းက ဆုံးသွား
တာ”

“ကင်း အဖေကရော”

“အဖေက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ဆုံးတာ၊ ပိုးထိ
ပြီးတော့”

ဪလို့ ရှင်မွေ့အသံထွက်ပြီး မရေရွတ်မိ။ ရှင်မွေ့ရင်ထဲ
မှာ မိဘမဲ့ချင်းမို့ စာနာစိတ်တော့ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့များကင်းရယ်၊ ကိုယ့်မိဘအိမ် ကိုယ်နေပေါ့၊ ဘာလို့
သူတို့နဲ့ရောပြီး”

“ငါ့မိဘအိမ်က ငါ့ရောင်းပစ်လို့ ကုန်သွားပြီ”

“ဟယ်”

စိတ်မကောင်းတာရော၊ အံ့သြတာရောက ထိန်းမထားနိုင်

တော့။ ရှင်မွေ့ရှင်ဘတ်လေးကို ဖိပြီး ဟယ်ခနဲအော်တော့ ကင်းက
မဲ့ပြီးနှင့် မော့ကြည့်သည်။

“ငါ့ကို အရမ်းဆိုးတာလို့ မထင်ဘူးလား”

“အဲဒီအိမ်ရောင်းတဲ့ငွေတွေက”

“ငါမသုံးဘဲ ကုန်သွားတာ၊ အလိမ်ခံလိုက်ရတာ”

နောက်ဆက်တွဲက ပန်းချီပြခန်းအတွက်ဆိုတာ ထည့်
မပြောဖြစ်တော့။ ကင်းဆိုတာ မွေးကတည်းက မိခင်ကင်းခဲ့ရသည်။
အမိမဲ့သားမို့ အဖေဆီက ချစ်ခြင်းတော့ အပြည့်ရပါလျက်နဲ့ ဆွေမျိုး
အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ငြိုငြင်ခြင်းကိုတော့ ကင်း ခါးစည်းပြီး ခံခဲ့ရသည်။

“ဂြိုဟ်ကောင်လေး သူမွေးတာနဲ့ ခင်လေးဆုံးတာပဲ”

“မိဘကို အကျိုးပေးမယ့်ရုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ပါလား
ဂျစ်တစ်တစ်၊ မှုန်တောတောနဲ့”

ကင်း လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက ကင်း ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ ပျံ့နှံ့နေသော စကားသံများ။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ထိုးနှက်
မှုက ပိုပြင်းထန်လာ၏။ အဖေနှင့်အတူ လယ်ထဲယာထဲမဆင်းတာ
ကင်း အပြစ်။

“နင် မမွေးခင်ကတည်းက နင့်အဖေက နွားနဲ့ဖက်ရုန်း

နေတာ၊ တစ်ပြန်တစ်လှည့် နင် ရှာကျွေးပါတော့လား”

“အေးလေ...သားယောက်ျားလေး ကြီးကောင်ကြီးမား
ကြီးနဲ့ ဘာမှအားကိုးမရဘူး”

“ဖအော့ချွေးကရတဲ့ လုပ်စာကို သူမို့လို့ သက်သောင့်
သက်သာ ထိုင်စားရက်တယ်”

အဲဒီတုန်းက ကင်းပန်းချီကို စတင်ဆွဲနေပြီ။ အဖေကတော့
အားပေးရှာပါသည်။

“ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်မှ အောင်မြင်ပေါက်ရောက်တာမျိုး
သားရဲ့၊ အခု အဖေ့ကိုကြည့် လယ်လုပ်တာ ဝါသနာမပါဘူး၊
မဖြစ်မနေ လုပ်ရတော့ စားဖို့ပဲရတယ်၊ မကြီးပွားဘူး၊ အဆိုးဆုံးက
စိတ်မပျော်တာပဲ၊ သားက အဖေ့သားပေမယ့် အဖေ့လိုမျိုးမဖြစ်စေ
နဲ့”

အဖေ့ကင်းကြားမှာတော့ နားလည်မှုက ဖွင့်ပြောစရာမလို
အောင် အပြန်အလှန် ရှိပြီးသား။ ကင်း တက္ကသိုလ်တက်သည့်နှစ်
မှာ ကျောင်းတက်ရင်း ပန်းချီပညာ လေ့လာသည်။ အောင်မြင်လာ
တဲ့တစ်နေ့ အဖေ့ကင်းဘဝ အေးချမ်းပြီဆိုတဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို
ညစဉ်မက်သည်။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်တိုင်း လက်တွေ့ဖြစ်မလာ

တတ်တာကို ကင်း မေ့သွားခဲ့၏။

ကင်း ဒုတိယနှစ်ဖြေပြီးချိန်မှာ ရွာက သံကြိုးစာရောက်လာသည်။ အဖေ ပိုးထိ၍ဆုံးပြီတဲ့။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပဲ့ကြွေသွားပေမယ့် ကျန်သော အစိတ်အပိုင်းနှင့် ကင်းဘဝ ထူထောင်သည်။ လယ်တွေ အိမ်တွေ ရောင်းရငွေနှင့် ပြခန်းငှားပြီး ပန်းချီဖြဲ လုပ်မည့်ငွေက လူလိမ်လက်ထဲ ပါသွားသောအခါ သုလောကကြီးကို နာကြည်းစပြုလာ၏။ ကိုယ်က ရိုးသားစွာနေတော့ကိုယ့်ကို လှည့်စားမယ့်လူတွေ အလျှိုလျှိုပေါ်လာကြတာကို ကံကြမ္မာလို့ ခေါ်ပါသလား။

“အဲဒါကြောင့် ကင်းက ဒီလိုဘဝထဲကို ခြေစုံပစ်ဝင်တာပေါ့ ဟုတ်လား ကင်း”

“အင်း...ကိုယ်က မရိုးသားတဲ့သူဆို အလိမ်ခံစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် မရိုးသားစွာ နေထိုင်ခြင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ခြင်းဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေက ငါ့အတွက် သီးသန့်ပြဋ္ဌာန်းထားခဲ့တာပဲ”

“ဒါဆို ကင်းက ရှင်မွေ့အပေါ်မှာလည်း မရိုးသားစွာ ဆက်ဆံမယ်၊ အဲဒီလိုသဘောလားဟင်”

သူ့ကို ခပ်မော့မော့လေးကြည့်ပြီး မေးသော ရှင်မွေ့မျက်ဝန်းထဲမှာ သိလိုစိတ်က အရောင်လက်သည်။ ကင်းက ထိုမျက်ဝန်းတွေကို ငေးရင်း ပျောက်ဆုံးနေတာ ကြာပြီဖြစ်သော နူးညံ့ခြင်းတွေက ရင်ဘတ်ဆီ အလည်ရောက်လာ၏။ ရှင်မွေ့ ဦးခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့် ထပ်အုပ်ကိုင်ရင်း...

“မင်းကိုတော့ ခြင်းချက်ပေါ့၊ မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ရိုးသားစွာဆက်ဆံဖို့လေ”

ကင်း ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောခွင့်ရလို့လား၊ မျက်ဝန်းတွေမှိတ်ကျတဲ့အထိ ကြည်စင်စွာပြုံးတဲ့ ရှင်မွေ့နှုတ်ခမ်းများကြောင့်လားမသိ။ ကင်းရဲ့ရင်ခွင် ပေါ့ပါးသွားတာတော့ အမှန်ဖြစ်၏။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၈)

“ကင်း”

“ဟင်”

ရှင်မွေ့ခေါ်၍ ထူးသာထူးသည်။ မှန်ထဲမှ အကြည့်က မခွာ။ မှန်ရှေ့၌ရပ်နေသော ရှင်မွေ့အရိပ်ထင်ဟပ်နေတာကို နောက်ပါးမှ လက်ပိုက်ရပ်ပြီး မျက်တောင်မခတ် ကြည့်တဲ့သူက ကင်း။ ရှင်မွေ့ ဆံပင်စင်းစင်းလေးတွေကို ဝဲသွားအောင် ခါကြည့် လိုက်ရင်း...

“ကင်း...လှလားဟင်”

“အင်း...လှတယ်”

“ဟင့်...ကင်း ဖြေပုံကလည်း ရှုတည်တည်ကြီးနဲ့”

ချစ်စရာကောင်းအောင် မျက်စောင်းရွယ်ကာ နှုတ်ခမ်းစုပြီး

ပြောတာက ကလေးတစ်ယောက်အတိုင်း။ ကင်းက အဖြူရောင် လည်ဟိုက်အင်္ကျီအား ခါးအောက်နားမှာ ခါးပတ်အမည်းရောင် အသေးလေးပတ်ထားပြီး ဂျင်း(နီ)အကျပ်အနက်ရောင်၊ ကြိုးသိုင်းခွာ မြင့် အနက်ရောင်နှင့် ကောက်ကြောင်းတွေ ထင်းနေသည့် ရှင်မွေ့ နောက်ပိုင်းအလှအား သိမ်းကျုံးကြည့်သည်။ ပခုံးထောက် ဆံပင် အလန်တွေအား ပြောပုံလိုက်သောအခါ ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးက အသွင်ပြောင်းသွားတာ အမှန်။ အခုထိ ကင်းအဖြေကို ကျေနပ်ပုံ မရဘဲ မှန်ထဲမှ မကျေမချမ်း စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ရှင်မွေ့ကို ကင်းက မရယ်မပြုံးနှင့်...

“တကယ်ပါ လှသွားပြီ၊ မင်းကြိုက်တဲ့ ကိုရီးယား မင်းသမီးတွေအတိုင်းပဲ”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံကလေး ပြောပုံက တိုးတိုးလေး။

“သူဖြင့် ကိုရီးယားမင်းသမီးတွေ မမြင်ဖူးဘဲနဲ့”

ရှင်မွေ့က မကြားတကြားပြောသည်။ ကင်းက ကြားသမျှ မဖြေရှင်းတော့ဘဲ ရှင်မွေ့ အလှပြင်စရိတ်အတွက် ကျသင့်ငွေကို ရှင်း၊ ဝယ်ထားသမျှ အိတ်တွေ ကောက်ဆွဲပြီး...

“လာ...တစ်ခုခုစားကြမယ်၊ ထမင်းစားချိန်တောင် ကျော်

နေပြီ”

“ရှင်မွေ့ကဖြင့် မဆာပါဘူး”

“ဘယ်ဆာမလဲ၊ မင်းက လှချင်ပချင်တဲ့စောက်ကပ်နေတာကိုး၊ မနက်ကိုးနာရီကတည်းက ပလာဇာရောက်ပြီး ပတ်နေတာ၊ အခု သုံးနာရီထိုးတော့မယ်၊ ငါက ခြေထောက်တွေတောင့်ပြီး ဗိုက်က ဆာနေတာ”

ဒီလိုပြောတော့လည်း ရှင်မွေ့က ခုနမကြည်လင်ခြင်းတွေတောင် ပျောက်သွားတဲ့အထိ ကင်းကို သနားသွားသည်။ ဒီနေ့က ရှင်မွေ့အတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ဖို့ ရှေ့ပင်း(နံ)ထွက်သည့်နေ့။ ကင်းက အိမ်မှထွက်ကတည်းက ကြိုမှားထားခဲ့တာ။

“ပလာဇာရောက်ရင် မင်းလိုချင်တာ လုပ်ချင်တာမှန်သမျှ ငါလုပ်ပေးမယ်၊ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါ့နော်၊ မင်းပိုက်ဆံမထုတ်နဲ့၊ ဒီအိတ်ကို အိမ်မှာထားခဲ့လို့ မရလို့ ဟန်ပြလွယ်ခိုင်းလာတာ၊ မင်းငွေအကုန်ခံဖို့မဟုတ်ဘူး”

ဒီစကားကို လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နဲ့ မှာကြားတာက ရှင်မွေ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို သွန်သင်တဲ့အတိုင်း။ ရှင်မွေ့က ပြန်ပြောပြီး ငြိမ်မခံတတ်တာမို့...

“သိပါပြီ မာနမင်းသားရယ်၊ ဒီကယူသမျှ နောက်က ငွေလိုက်ရှင်းပေးပေါ့၊ ဟွန်း အကုန်အကျတောင်သက်သာသေး”

ဒါကလည်း သူ့ကို အနိုင်ရရုံစကားအဖြစ် ပြောခဲ့တာ။ တကယ်တမ်း ရှင်မွေ့ လက်ညှိုးထိုးသမျှ လိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့အခါ ရှင်မွေ့မှာ အားနာလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ထပ်မပူဆာတော့တာတောင် လက်ထဲကိုင်လာတဲ့အိတ်တွေက အများကြီး။

“ကင်း...ဒီကို တစ်ဝက်ပေးလေ၊ ရှင်မွေ့ ကိုင်ပေးမယ်၊ ကင်းက ပိုက်ဆံလည်းကုန်ရ၊ အထုပ်လည်း ဆွဲရဆိုတော့”

ရှင်မွေ့ ကင်းလက်ထဲမှ အိတ်သွားဆွဲပေမယ့် ကင်းက မလွှတ်ပေး။

“လျှောက်စမ်းပါ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှိုးစမိုးနဲ့၊ ကိုရီးယားအစားအစာပဲ စားမယ်ဆိုရင် ရှေ့ကဆိုင်ကိုဝင်”

လက်နှစ်ဖက်စလုံး မအားတော့ ကင်းက မေးဆတ်ကာ ဆိုင်ကိုညွှန်ပြသည်။ ကင်းက အဖြူရောင်ရှုပ်အကြေသားကို တံတောင်ဆစ်လောက်အထိ လက်ခေါက်ဝတ်ကာ ဂျင်း(နံ)တစ်ထည်နှင့် ရိုးရိုးဝတ်ထားသည်။ အညိုဖျော့ရောင် မျက်မှန်ကို

ကတ်ချိတ်ထားသည့် ပုံစံနှင့် နှုတ်ခမ်းစေ့ပိတ်ကာ မေးရိုးတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ချွင်း(န်)ဂဲဝါးနေသော ကင်းစတိုင်က ပလာစာရှိ မိန်းကလေးတွေ သမင်လည်ပြန် ငေးသွားကြတာ ရှင်မွေ့ ကိုယ်တွေ့။

“ထိုင်...ဘာစားမှာလဲ၊ ပဲခေါက်ဆွဲလား”

ကင်းက ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း ရှင်မွေ့အတွက်ပါ တစ်ခါ တည်းမေးသည်။ ရှင်မွေ့ ခေါင်းညိတ်ပြတော့မှ ကင်းက သူ့အတွက် စားစရာမှာရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း အခုဖြစ်သွား ပြီမဟုတ်လား”

“အင်း...ဒါပေမယ့် ကင်းကိုအားနာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်မွေ့ကြောင့် ကင်း ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးကုန်သွား ပြီ”

“ကုန်ပလေစေ၊ မင်းလှတာမြင်တော့ ကုန်ရကျိုးနပ် တယ်”

ပြောပုံက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုလို။ မိန်းကိုကြည့်ရင်း

ဝတ္ထုရားကျေစွာ ပြော၏။ ရှင်မွေ့ စားပွဲပေါ် လက်တင်မေးထောက် ရင်း...

“ကင်းကပြောတော့သာ မရှိဘူး၊ မရှိဘူးနဲ့ သုံးတော့ လည်း ပိုက်ဆံကို အုပ်လိုက်တွေချည်းပဲနော်၊ ရှင်မွေ့အတွက် ဝယ်ပေးတာတွေချည်း မနည်းဘူး”

“မင်းကို များများဝယ်ပေးချင်လို့ ငွေများများရှာထား တာ၊ အားနာတာတွေ၊ မျက်နှာပူတာတွေ ဖြစ်မနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ထိုက် လို့ မင်းရတယ် သဘောထား”

ရှင်မွေ့ ရန်ကုန်စရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက ရှင်မွေ့အတွက် သီးသန့်ပေးထားသော အခန်းလေးထဲမှာ တစ်ယောက်အိပ်မွေ့ယာ၊ ဖက်လုံး၊ ခေါင်းအုံး၊ အိပ်ရာခင်းကအစ အကုန်အသစ်တွေချည်း ပင်။ ကင်း အပြင်ကိုထွက်ပြီး ပြန်လာတိုင်း ရှင်မွေ့အတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပါလာသည်။ မှန်တင်ခုံ ပြီးရင် ကျောက်ပြင်နှင့် သနပ်ခါးတုံးကအစ ပါသည်။ ဒါကို တွေ့နေရတဲ့ မရူပါကတောင်...

“ကင်းက မိန်းမယူတော့မယ့်အတိုင်းပဲ၊ အိမ်ထောင် ပစ္စည်းတွေကို စုနေလိုက်တာ”

လူစုံတုန်း ပြောချတာမို့ ရှင်မွေ့မှာ မျက်နှာကို ရေခွေးပူ
နဲ့ အပက်ခံလိုက်ရသလို ရှက်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်သည်။
မွန်ကြီးက...

“ရူပါဟာလေ...အပြောအဆိုမတတ်”

လို့ ကျိတ်ဆူတာတောင်...

“မဟုတ်လို့လား၊ ရှင်သူငယ်ချင်းက ဘယ်တုန်းကများ
မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ စုစုဆောင်းဆောင်း လုပ်တတ်လို့လဲ”

ပြောခါမှ ပိုဆိုးမဲ့ကိန်းဆိုက်နေသည်။ မွန်ကြီးက သူမိန်းမ
အကြောင်း သူအသိဆုံးမို့ အခန်းထဲ လက်တို့ခေါ်သွားသည်။
ဧည့်ခန်းထဲ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှ ကင်းက...

“ရူပါစကားကို ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့ ရှင်မွေ့၊ သူက
ပြားကိုးဆယ်၊ ငွေမြင်ရင် မက်တတ်လွန်းလို့သာ အရူးစာရင်းမသွင်း
တာ၊ အရူးတွေပဲ ငွေမမက်တာလေ၊ မရူးမကောင်းတွေက ငွေမက်
တာပဲ”

ကင်းကပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းတာလား၊ တကယ်ပဲ ကင်း
ရင်ထဲ ဘာမှမခံစားရတာလား မသိ။ ကင်း မျက်နှာပေါ်မှာ
ရှက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း အစရှိသော ကောက်ကြောင်းတွေကတော့

မတွေ့ရတာအမှန်။ အခု ဒီလိုလူက ရှင်မွေ့အတွက် နှမြောတွန့်တို့
ခြင်းမရှိ ဝယ်ခြမ်းပေးတယ်ဆိုတော့ ဒီငွေတွေကို လွယ်လွယ်လှလို့
သူ တန်ဖိုးမထားလေသလား။ ရှင်မွေ့ကို တန်ဖိုးထား၍များ ငွေကို
သုံးပစ်သလား။

“ဟေ့...ရှင်မွေ့”

ရှင်မွေ့မျက်စိစေ့ လက်အရိပ်တွေ ပေါ်ကာ ခေါ်တာမို့

“ဟင်...ကင်း”

“စားလေ၊ မင်း ပဲခေါက်ဆွဲရနေပြီ၊ ဘာတွေအတွေး
လွန်နေတာလဲ”

“ကင်းအကြောင်း”

ပဲခေါက်ဆွဲကို မွေရင်း ရှင်မွေ့နှုတ်မှ မပွင့်တပွင့်ဖြေတော့
ကင်းက စားလက်စတူကိုချရင်း...

“ငါ့အကြောင်း”

“အင်း...ကင်း ငွေကို ဘယ်လိုရှာလဲဆိုတာ တွေးနေ
တာ”

“ဪ...ငါ့အလုပ်က ကြုံရာကျယန်းပါ၊ တစ်ခါတလေ
ကယ်ရီလုပ်တယ်”

“ကယ်ရီ”

ရှင်မွေ့ မကြားဖူးသော အသုံးအနှုန်းမို့ သံယောင်လိုက်
ရေရွတ်ရင်း...

“ကယ်ရီဆိုတာ ဘာလဲ”

“ပစ္စည်းတစ်ခုကို လက်လွှဲပေးရတဲ့သူ၊ ပို့ခိုင်းတဲ့သူက
လိပ်စာပေးတယ်။ အဲဒီကို ပို့ပေးရတာ”

ကင်းက စားလက်စခေါက်ဆွဲကြော်ကို လက်စသတ်
သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ရှူးနဲ့သုတ်ပြီးမှ အအေးခွက်ကို ရေခဲတုံး
လေးတွေ ပျော်အောင် လှုပ်ခါပြီး သောက်သည်။ ပြီးမှ ရှင်မွေ့ကို
လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အရင်ကတော့ ကြိုက်ဈေးရမှ ငါ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်
တာ”

“အခုကရော”

“အခုကတော့ လာသမျှဈေးတောင်းပြီး လုပ်ရတာပေါ့၊
မင်းလိုချင်တာတွေ များတာကိုး”

ကင်း အပြောကြောင့် ရှင်မွေ့မျက်နှာလှလှလေးမှာ ရှက်ပြီး
တစ်ပွင့်နှင့် မျက်လွှာချသည်။ ပြီးမှ မပွင့်တပွင့်ဖြင့်...

“အတိုးနဲ့ နေရတုန်းက မဖြစ်ခဲ့တာတွေ၊ မလုပ်ခဲ့ရတာတွေ
များတော့ ကင်းနဲ့ကြုံမှ အခွင့်အရေးတွေ အရမ်းတောင်းသလို ဖြစ်နေ
တာမျိုးပါ။ မနေ့က ရှင်မွေ့ သီချင်းနားထောင်တယ်သိလား၊ ဖြူဖြူ
ကျော်သိန်းရဲ့ ဒီသီချင်းလေ၊ ဒဏ္ဍာရီထဲက သူရဲကောင်းတဲ့”

ဘာဆိုလို့လဲဆိုသော အကြည့်နှင့် ကင်းက မျက်မှောင်
ကုတ်ကြည့်သည်။

“အဲဒီမှာ ဖြူဖြူကျော်သိန်းက ပြောတယ်၊ သူရဲကောင်း
ကို သူက စာအုပ်ထဲမှာပဲ တွေ့ဖူးတာတဲ့၊ ရှင်မွေ့က သူ့ထက်
တပန်းသာတယ်၊ အပြင်မှာ မြင်ဖူးတယ်လေ”

“ဘယ်မှာလဲ”

အထာမပေါက်သလို ကင်းကမေးတော့ ရှင်မွေ့က
ချစ်စရာကောင်းအောင် ရယ်သည်။ ထို့နောက် ရယ်မြူးရိပ်သမ်း
သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကင်းမျက်နှာချောချောကို စိုက်ကြည့်ကာ

“အဲဒီမှာလေ...ရှင်မွေ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့သူပေါ့၊ ရှင်မွေ့
အိပ်မက်တွေ အကောင်အထည်ဖော်ပေးတဲ့သူ၊ ရှင်မွေ့ကို ကာကွယ်
တဲ့သူ၊ ရှင်မွေ့ အားကိုးရတဲ့သူ၊ ရှင်မွေ့ သူရဲကောင်း”

စကားဟာ ဆူးတစ်ချောင်းအဖြစ် ကင်းရင်ထဲ စိုက်ဝင်

သွားသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုဆူးဟာ ဘယ်လောက်နက်ရှိုင်းစွာစူးပါ
စေ။ ကင်းအတွက် မနာကျင်သော ဆူး၊ နုတ်ရခက်သောဆူး
ဖြစ်ပါလျှင်...။

❖ ❖ ❖

အခန်း [၉]

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

အထဲမှ ဆူညံသောအသံတွေက တံခါးပိတ်ထားရက်နဲ့
တောင် လှေကားရင်းဆီအထိ လျှံတက်လာသည်။ အခါတိုင်း
တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်ခေါက်ရုံရတဲ့ တံခါးဟာ အခုတော့ သုံးလေး
ချက်ခေါက်မှ အတွင်းမှ ချက်ဖွင့်သံနဲ့အတူ တံခါးပွင့်သွား၏။
တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတွင်း ဆူညံနေသော
အသံများက သူ့အား ဆောင့်တွန်းလိုက်သလိုရှိသည်။ တံခါးလာ
ဖွင့်သော မရူပါက အတွင်းဘက်လှည့်ကာ...

“ကင်း...ပြန်လာပြီဟေ့”

လှမ်းအော်တာတောင် ကင်း မစောင့်နိုင်။ မရူပါရဲ့ ပခုံး

တစ်ခြမ်းအား ဖြတ်တိုက်၍ အိမ်ထဲဝင်သည်။ တွေ့ရတဲ့ပစ္စည်းတွေ ကြောင့် ကင်းမှာ ချက်ချင်း စကားတောင်မပြောနိုင်။ အိမ်နေရင်း အဝါပေါ်အနီ၊ အစိမ်း အသည်းပုံပါသည့် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ ဝမ်းဆက်နှင့် ရှင်မွေ့က သူ့အနားသို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးချလာပြီး...

“ကင်း...ရှင်မွေ့ ဝယ်လိုက်တာသိလား၊ ဟိုဘက်တိုက် က အန်တီကြီးတွေကလေ သူ့ယောက်ျား ရှမ်းပြည်ပြောင်းရမှာတဲ့၊ ဒါတွေဝယ်ထားတာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတယ်တဲ့၊ လျှော့ဈေးနဲ့ရတာ ကင်းရဲ့၊ တီဗီနဲ့ ကာရာအိုကေစက်ရော၊ ဒီဆောင်းဘောက်(စ်)ကြီး တွေရော၊ ပြီးတော့ ဒီမှာလေ”

ကင်းရှေ့က ဖြတ်ပြေးသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲ၌ မီးခိုးရောင် ရေခဲသေတ္တာ။

“ဒါတွေအားလုံး နှစ်သိန်းတည်းနဲ့ရတာ၊ အဲဒါ ကင်းရယ်၊ ရှင်မွေ့ လိုချင်တာနဲ့ ဝယ်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကင်းရဲ့၊ ဈေးက တန်တယ်ပြောရုံရှိသေး တယ်၊ ရှင်မွေ့က သူဝယ်မယ်ဆိုပြီး ငွေထုပ်ပိုက်ရောက်လာတာပဲ”

ပြောရာပြောကြောင်း ဝင်ပြောရင်း မွန်ကြီးက ကင်းမျက်နှာ ပေါ်တင်နေသော ဒေါသရာသီဥတုကို အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက်

သူမိန်းမအား...

“ရူပါ...နင့်အမေ နေမကောင်းဘူးဆို၊ သတင်းသွားမေး ရအောင်၊ လာ”

သူမိန်းမကိုခေါ်ပြီး ကင်းတို့နားက ထွက်သွားကြတာ သုတ်ခနဲ။ သူမိန်းမတရံက အလိုက်သိသည်။ အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိ တာ ဒေါ်ရှင်မွေ့။ အခုထိ ဧည့်ခန်းအလယ်၌ မတ်တပ်ကြီးရပ်နေ သော ကင်းအား လက်တစ်ဖက်မှ အတင်းဆွဲခေါ်ကာ...

“ကင်းကလည်း ထိုင်ပါဦး၊ မျက်နှာကြီးကလည်း စုပုပ် နေတာပဲ၊ ဒီဗူးထဲက ဘာတွေလဲဟင်”

ကင်းဝယ်လာသော ဖော့ဘူးကို ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ် ဖွင့်ကြည့် သည်။ ထို့နောက် အထဲမှထွက်လာသော ဘဲကင်အနံ့အား အားပါး တရမွေ့ရင်း...

“ဟယ်...အတော်ပဲ၊ ရှင်မွေ့ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့၊ ဒီနေ့ မရူပါချက်တဲ့ဟင်းက မကောင်းဘူးသိလား ကင်း၊ ခရမ်းချဉ်သီး ငပိချက်တဲ့၊ အဲဒါ တစ်မျိုးတည်းကို အတိုအရွက်တွေနဲ့၊ အသားလေး ငါးလေးတောင် မပါတော့ အစာအိမ်က လက်မခံ၊ အခု ဘဲကင်နဲ့ ထမင်းစားမယ်၊ လာ ကင်းပါတူတူစား”

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထသည်။ ကင်းလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲလွှဲခေါ်ပြန်သည်။ ကင်းက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ရှင်မွေ့မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ရှင်မွေ့။”

ဒီတော့လည်း ပြောလက်စ စကားတွေ တိခန့်ဖြတ်ကျပြီး လက်ညှိုးကိုက်လျက် ကင်းအား မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနဲ့ ငုံ့မိုးကြည့်သည်။

“ငါ...ဘာကို ဒေါသထွက်နေလဲ မင်းမသိဘူးလား။”

“သိသားပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကင်း စိတ်ပြေအောင် ချောနေတာပေါ့။”

ကင်းဘေးနား အိခနဲပြန်ထိုင်တော့ ရှန်ပူနဲ့သင်းသင်းနှင့် ရောထွေးပါလာသော သနပ်ခါးနံ့ကြောင့် ကင်း မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးတွေ ပြေသွားပေမယ့် စိတ်ကတော့ တိုဆဲ။

“အစောကြီးကတည်းက ရှင်မွေ့ မပြောထားဘူးလား၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ အဲကွန်းတွေ ရှင်မွေ့လိုချင်ပါတယ်လို့၊ အဘိုး မဝယ်ပေးဘူးဆိုတာ၊ အခု ရှင်မွေ့လိုချင်တာတွေလို့ ဝယ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကင်း အဲဒါကို စိတ်လုပ်စရာမရှိဘူး၊ ဟွန်း သူ့ပိုက်ဆံလည်း

ဟုတ်ပဲဟုတ်ဘဲနဲ့”

နောက်ဆက်တွဲစကားကို မကြားတကြား ပြောပေမယ့် လှစ်နေအောင်ပါးသော ကင်းရဲ့နားက ကြားသည်။

“ငါ့ပိုက်ဆံမဟုတ်လို့ မင်းကို ပြောနေတာပေါ့၊ ငါ့ပိုက်ဆံဆို သိန်းတစ်ရာနှစ်ရာလည်း ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး၊ မင်းမှာရှိမှန်း သိသွားရင် မင်း ဒီအိမ်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ခက်မယ်၊ ဒါကိုပြောနေတာ၊ ရှင်မွေ့ ဒီကလူတွေရဲ့စိတ်ကို မင်းဘယ်လောက်သိသလဲ ပြော”

ဒေါသကြောင့် ရှင်မွေ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခါပစ်တော့ ရှင်မွေ့ကိုယ်လေးက ရှေ့တိုးနောက်ငင်၊ လက်ဖြုတ်ချပြီး ကင်း ဂုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

“ဒီမှာနေကြတာ လူကောင်းတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ နားလည်လား၊ ငွေကြောင့် လူသတ်တာတွေ၊ လူကို မောင်ပိုင်စီးတာတွေ လုပ်ပစ်လိုက်မှာ၊ ဒီမှာ ပန်းပျိုးသူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ အားလုံးက ပန်းစားဘီလူး”

“ရှင်မွေ့နားမှာ ကင်း ရှိတာပဲ”

ဘာမှအကြောက်အလန့် မရှိသည့်အတိုင်း ကင်းကို

အားကိုးတကြီး မော့မော့လေး ကြည့်ပြောတော့ ကင်းက ခါးထောက် ပြီး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ အခုချိန်ထိ နားမလည်ခြင်း အစိုင် အခဲတွေ စုဝေးနေသော ရှင်မွေ့မျက်နှာလှလှလေးကို ကင်းက စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ကျစ်ခနဲအော်ကာ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲလှဲမိတာက ဆက်တိုက်။

“ငါက တန်ခိုးရှင်ဆိုရင်တော့ ဘာအကြောင်းလဲ ရှင်မွေ့၊ အခုကိစ္စက ဥုံဖုလို့ မန်းရုံနဲ့ပြီးရင် ငါ အခါတစ်ရာမန်းပြီးပြီ၊ အခု မင်းဆီမှာပါတဲ့ ရွှေသားချည်း တစ်ဆယ်သား၊ ဆွဲကြီးမှာ တပ်ထား တဲ့ လော့ကက်တစ်ခုတည်းတင် သိန်းလေးဆယ်ကျော်တန်တယ်၊ အဲဒါ မင်းသိသလား”

ကင်းက ဆူပွက်စိုးရိမ်နေသလောက် ကာယကံရှင် ရှင်မွေ့ က အေးတိအေးစက် မျက်လွှာတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်ကာ...

“မသိချင်ဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ ရှင်မွေ့နား ကင်း ရှိရင် အားလုံးပြည့်စုံတယ်၊ ကင်းက ရှင်မွေ့ကို ကာကွယ်ပေးမှာပဲ၊ ရှင်မွေ့သိတာ ဒါပဲ”

ကောင်းရော။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောတာတောင် ‘ကင်းရှိရင်ရပြီ’ဆိုတော့ ကင်း ဘာဆက်ပြောရမည်မသိ။ ရှေ့ရေ

နောက်ရေ မျှော်မတွေးဘဲ ကင်းတစ်ယောက်ထံ၌ ရှင်မွေ့က သူမ ကိုယ်သူမ အပ်နှံထားသည့်အဖြစ်ကြောင့် ကင်းက ရင်မောစိတ် မော လူမော။ ကိုယ့်စေတနာက ရှင်မွေ့ကို ကင်းအရိပ်နဲ့ လွှမ်းမိုး ပြီး လုံခြုံစေချင်တာ။ ကင်းဟာ ရှင်မွေ့ အားကိုးယုံကြည်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် မထင်ချင်စရာ။ ရှိစေတော့။ ရှင်မွေ့မျက်နှာညိုမှာ မလိုလားသည့် ကင်းသည် ကိုယ့်ရင်၌ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်ပင် အညှိခံတော့မည်။ ဒါ ဝဋ်ကြွေးဆို တော့လည်း ကျေနပ်စွာ ပေးဆပ်ခွင့်ရသည့် ဝဋ်ကြွေးမျိုးဆိုတာ မင်းသိစေချင်တယ် ရှင်မွေ့။

အခန်း (၁၀)

‘ဒီမှာ တင်းတယ် တင်းတယ် တင်းတယ် တင်းတယ်
ဟေ့၊ လူမသိသူမသိ ဒုက္ခများခက်ကွာ’

အသားကုန် အော်ဟစ်ထား၍ မိုက်(ခါ)ထံမှ ရှင်မွေ့အသံ
က ဟိန်းထွက်လာသည်။ ဆောင်းဘောက်(စ်)ဟာ အသံရဲ့တုန်ခါ
မှုကြောင့် လှိုင်းထနေသလို တုန်ခါလှုပ်ရှားနေ၏။ ဘောက်(စ်)ကို
လှည့်ထားတာ ကင်းအိပ်နေရာ ဘုရားခန်းဘက်ဆီမို့ အသံက
တည့်တည့်ဝင်သည်။ ကင်းက စောင်ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်လည်းမရ။
အသံက တိုးဝင်လာ၏။ ရှင်မွေ့ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲနေတာက
အသံချိုဆွေရဲ့ တင်းတယ်သီချင်း။

‘တင်းရင်လည်း မင်းလျော့ပါကွာ၊ စိတ်ကောက်လည်း

စကားလေးတစ်ခွန်း

၈၉

မင်းချောပါကွာ၊ ဓာတ်မတည့်ဘူး၊ မင်းနဲ့ငါက ပြဿနာ”

အော်ရင်းဟစ်ရင်းက ရှင်မွေ့က သူမကိုယ်လေးကို
ခုန်လိုက်၊ ပေါက်လိုက်သေးသည်။ စည်းချက်အညီ တစ်ကိုယ်လုံး
ကို အရှိန်ပြင်းပြင်း လှုပ်ယမ်းကာ က၏။ ဖြောင့်စင်းသောဆံပင်
နှင့် တီရှပ်အကျပ်ပေါ် ဂါဝန်ချိုင်းပြတ်အတို အထပ်ထပ်ဝတ်ထား
သည့် ရှင်မွေ့က ဘရစ်နီစပီးယားလား၊ ရှက်ရီရာလား။ တစ်ယောက်
ယောက်နဲ့တူပြီး အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်ထက် ပိုလှတာအမှန်။
ကင်းက စောင်ခြုံကြားက အသာချောင်းကြည့်သည်။

‘ပွားတာက မိန်းကလေးအထာပါ၊ မင်းအလိုကျ နှုတ်
မပိတ်ချင်ပါ၊ ဓာတ်မတည့်ဘူး၊ မင်းနဲ့ငါက ပြဿနာ’

‘အားကိုရှာ အခုတော့ အလကား၊ ငါ့ရှေ့မှာ တခြားလူ
ရှိလား၊ ရင်မခုန်လည်း အနမ်းမပေးပါနဲ့ သွားပါ’

ရင်ခုန်စွာ အနမ်းပေးရင် ရမယ်ပေါ့လို့တွေးရင်း စောင်ခြုံ
အောက်မှာ ကျိတ်ပြုံးမိသေးသည်။ ကင်းက ရှင်မွေ့နှင့်ပတ်သက်
လျှင် အခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းပင် မသိတော့။ အမြဲတမ်း
အေးစက်ထုံထိုင်းခဲ့သော၊ သွေးအေးသော ကင်းက ရှင်မွေ့ဆိုသော
သူမကြောင့်ပင် ထိလွယ်ရှလွယ် ဖြစ်တတ်ခဲ့ပြီ။ တစ်ခုခုဆို စိုးရိမ်

စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်တာ သူမအတွက်။ ရှင်မွေနှင့် စိတ်ဆိုး
နေတော့လည်း ကင်းမှာ မနေတတ်။ မထိုင်ကတ်နှင့် ကင်းအဖြစ်က
လူပျိုပေါက်စလေးလို ရူးသွပ်စွာ ရင်ခွန်မိနေခြင်းလား။ ဒါမှမဟုတ်
သူရူးသွားပြီလား။ ရင်တွေခွန်ရင်း ကြည်နူးလိုက်၊ စိုးရိမ်စွာ သောက
များလိုက်နှင့် ကင်းရင်က မချီတရိဖြစ်လာ၏။ ရှင်မွေကတော့
ဧည့်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း တင်းလို့ကောင်းဆဲ။

‘တင်းရင်လည်း မင်းလျှော့ပါကွာ၊ စိတ်ကောက်လည်း
မင်းချော့ပါကွာ၊ ဓာတ်မတည့်တာ မင်းနဲ့ငါက ပြဿနာ’

‘ပွားတာက မိန်းကလေးအထာပါ၊ ငါ့ရှေ့မှာ တခြားလူ
ရှိလား၊ ရင်မခွန်လည်း အနမ်းမပေးပါနဲ့၊ သွားပါ’

‘ဒီမှာ...တင်းတယ် တင်းတယ် တင်းတယ် တင်းတယ်
ဟေ့၊ လူမသိသူမသိ ဒုက္ခများ၊ ခက်ကွာ’

‘ဒီမှာ...တင်းတယ် တင်းတယ် တင်းတယ် တင်းတယ်
ဟေ့၊ လူမသိ သူမသိ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ကာ’

ထပ်တလဲလဲဆိုသည်။ အော်ဟစ်ဆူညံ ပေါက်ကွဲနေသည့်
ဒီအခန်းထဲ မွန်ကြီးတို့ လင်မယားလည်း မနေနိုင်တော့ပြီ။ အလျှို့
လျှိုလစ်ကုန်ကာ နေ့ခင်းကတည်းက ရှင်မွေကတော့ မလျှော့။

ဒီသီချင်းကိုပဲ ရက်ပိလုပ်ရင်း ထပ်တလဲလဲအော်ဆိုရင်း ဘုရား
ခန်းထဲရှိ ဇာတ်ကြီး ခေါင်းမြီးခြံထားသော ကင်းထံ ပေးစောင်းစောင်း
နဲ့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟွန်း...အဲဒါ အလကား၊ မအိပ်ဘဲ ဟန်ဆောင်နေတာ၊
ဒီလောက် အခန်းထဲ သိမ့်သိမ့်တုန်နေတာ အိပ်လို့ရပါ့မလား၊ ဆွဲအ
နားမကြားတဲ့ သူဆိုတာမျိုးပေါ့”

ရှင်မွေစိတ်ထဲက တွေးရင်း တင်းတယ်ဆိုသော အပိုဒ်ကျ
ရင် အသံကုန်ဟစ်ပစ်တာ လည်ချောင်းတွေ ကွဲလုမတတ်။ အသံ
တွေနာကာ ပြာအက်လာတဲ့အထိ။ လေးငါးဆယ်ခေါက်အထိ
အားရအောင် အော်ဟစ်သောင်းကျန်းပြီးမှ မိုက်(ခံ)ကိုချပြီး သီချင်း
ဆိုခြင်းကို ရပ်နားသည်။ လူလည်း မောပန်းပြီး အားကုန်နွမ်းလျ
သွားတဲ့အထိ။ လှမ်းကြည့်တော့ စောင်ခြံထဲမှာ ကင်းက မလှုပ်
မယှက်။ တကယ်ဆို ဖြစ်သင့်တာက...

“မင်းကို စိုးရိမ်လို့ပါ ရှင်မွေ”

ကင်းကသာ တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်။ ဒီက အရည်ပျော်
ပြီး ကင်းအမိန့်အတိုင်း လည်စင်းခူးထောက်ရန် အသင့်ရှိနေပြီးသား။
အခုတော့ ရှင်မွေက မိန်းကလေးတန်မဲ့ ကင်းရှိရင် ပြည့်စုံတယ်

ပြောတာတောင် ကင်းက သွေးအေးတတ်သူလား။ ဟန်ဆောင်တတ်ခြင်းလား။ ရှင်မွေ့ အကဲမခတ်တတ်။ ရှင်မွေ့ တုန်လှုပ်ခဲ့သမျှ ကင်းအတွက်တော့ အပြုံးလေးတစ်ခုတောင် ဖြစ်တည်ခြင်းမရှိ။ ရှင်မွေ့က ကင်းအတွက် မျက်တောင်တစ်ခတ်၊ အသက်တစ်ရှိုက် လောက်တောင် စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းတော့ဘူးလား။

“နေပေါ့...ဒီကလည်း ရင်ခုန်သံကို ခင်ဗျားမသိအောင် ထိန်းသိမ်းထားမယ်၊ ဟွန်း...ခင်ဗျားကိုတော့ ပြတိုက်ပျံပြီး လေလံ တင်ရမယ်၊ အသက်ရှင်ပြီး ရင်မခုန်တတ်တဲ့ ယောကျ်ားဆိုပြီးလေ”

ရှင်မွေ့ တစ်ကိုယ်တည်းကြားသာရုံ ရေရွတ်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်ကာ တံခါးကို ဒိုင်းခနဲဆောင့်ပိတ်သည်။ ရှင်မွေ့နဲ့ကင်းက နံရံတစ်ဖက်ခြား။ တံခါးတစ်ချပ်ကြားမှာ နေရသော်ငြားလည်း အတူ ယှဉ်တွဲသော စိတ်အစဉ်တို့သည်...။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၁)

အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲနိုးသွားသည်။ နိုးနိုးချင်း သတိ ထားမိတာက ရှင်မွေ့လည်ပင်းတွေ တံတွေးမျိုချမရအောင် နာနေခြင်းပင်။ မနေ့က ကင်းကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သီချင်းတွေ တရစပ် အော်ဆိုတဲ့ဒဏ်က အခုမှ ရှင်မွေ့ခံရတာဖြစ်သည်။ မွေ့ယာပေါ်မှ တံတောင်ဆစ်ထောက်ရင်း ထသည်။ ဟာနေသော ရှင်မွေ့ဗိုက်က ဆာလောင်စွာ အချက်ပေး၏။ ညက ဒေါသကြောင့် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်လုပ်ရင်း အိပ်ပျော်သွား၏။ အခု တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ညဘက်ကြီး ရှင်မွေ့ တရေးနိုးလာခြင်းလား။ မွေ့ယာ ဘေး၌ချထားသော ခုံပုလေးပေါ်ရှိ နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ကိုးနာရီခွဲ။ ဘုရားရေ ဒါဟာ ညကိုးနာရီခွဲတော့ မဖြစ်နိုင်။ ညက ရှင်မွေ့

အိပ်ရာဝင်တော့ ဆယ်နာရီကျော်ပြီ။ ဒါတောင် အောက်ထပ်အခန်းတွေကို အားနာလို့ အလျှော့ပေးပြီး သိချင်းပိတ်ပစ်လို့သာ။

“ဒီအိမ်က လူတွေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ အခါတိုင်းဆို မနက်ကိုးနာရီခွဲက မရူပါ ချက်ပြုတ်နေတဲ့အချိန်ပါ”

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ညည်းညူပြောရင်း ရှင်မွေ့ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ တစ်အိမ်လုံးကို စူးစမ်းရင်း တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းပြူးကြည့်၏။ တစ်အိမ်လုံးရှင်းလို့၊ ဒီတော့မှ ရှင်မွေ့ အခန်းအပြင်ကို ခြေချသည်။ အောက်ငုံ့မကြည့်တတ်သော မျက်လုံးကြောင့် ခြေဖဝါးက နူးညံ့အိမ်ကသောအရာကို တက်နင်းမိ၏။

“ဟင်”

နင်းမိမှ ငုံ့ကြည့်သည်။ မြေဆို တစ်ခါတည်း ပေါက်သတ်တာနဲ့ သေပြီ။ ‘လူက ဖလန်း ဖလန်းထနေတာကိုး’လို့ ပြောတတ်သော ကင်းရဲ့အသံကို ကြားယောင်၏။ ရှင်မွေ့ လျှပ်ပြာပြာလုပ်တိုင်း၊ ခလုတ်တိုက်တိုင်း ကင်းက အဲဒီလို ချိုးကျူးထောပနာပြုတတ်သည်။ သွားစမ်းပါ။ ကင်းကို သတိရမနေနဲ့။ မာနတွေ ရာဝင်အိုးလောက် ရွက်ထားတဲ့သူကိုလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမရင်း အခုမှ အကြည့်က သတိဝင်၏။ ရှင်မွေ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ

ပန်းနုရောင် ဝက်ခေါင်းလေးနဲ့ မွှေးပွဖိနပ်လေး။ အံ့သြစိတ်ကြောင့် လူက ရုတ်ခနဲ ထိုင်ချပြီး ဖိနပ်ကို ကောက်ယူအကြည့် အတွင်း၌ ထည့်ထားသော စာလိပ်တစ်လိပ် လျှော့ခနဲ ထွက်ကျလာ၏။ ရှင်မွေ့ အမြန်ကောက်ပြီး ဖြန့်ဖတ်ကြည့်တော့...

“မောနင်း...ရှင်မွေ့၊ မျက်နှာသစ်ဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ပေးထားတယ်၊ ခြေ...တီဗီဘေးနားမှာ စထရပ်ဆဲ(လ်)တစ်လုံးဝယ်ထားပေးတယ်၊ အစာစားပြီး ငုံထား၊ လည်ပင်းတွေ နာနေမှာပေါ့”

စာရွက်ဖြူပေါ် မှင်အနက်နဲ့ ခပ်သော့သော့ရေးထားတဲ့ စာကြောင်းတွေကြောင့် ရှင်မွေ့ ဟွန်ခနဲ မဲ့သည်။ ပြီးမှ...

“အပိုတွေ၊ ဒါမျိုးနဲ့တော့ မရသေးဘူး”

နှုတ်က မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်ပေမယ့် လူကတော့ ကင်း ဝယ်ပေးသည့် အရပ်ဖိနပ်ကိုစီးပြီး ရေချိုးခန်းဆီသွားသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရှင်မွေ့အတွက် ကင်း သီးသန့်ဝယ်ပေးထားသော ရေခွက်၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားတိုက်တံမှအစ ဆပ်ပြာအထိ အစုံထည့်ထားသော ခြင်းလေးက နံရံမှာ ချိတ်ထား၏။ သွားတိုက်ရန် သွားတိုက်ဆေးဗူး အရင်လှမ်းယူပြီး သွားတိုက်တံယူသည်။ ဆေးဗူးရော သွားတိုက်တံမှာ စာရွက်ကိုယ်စီနဲ့ ကပ်ထားသည်။ သွားတိုက်

ဆေးဗူးမှာက...

“ထပ်မညစ်နဲ့တော့၊ နာနေပြီ”

ရှင်မွေ့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သွားတိုက်တံ အရိုးမှာ

က...

“သွားတိုက်ဆေး ထည့်ထားပြီးပြီ၊ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ထား
တယ်”

“ခစ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်မွေ့ မဲ့ရွဲရန် နှုတ်ခမ်းဖျားက အလိုမရှိ
တော့။ ပြုံးယောင်သမ်းနေသော မျက်နှာ မြန်မြန်သစ်သည်။ ရေချိုး
ခန်းထဲက ထွက်တာနှင့် မျက်နှာသုတ်ခြင်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲ
ထမင်းစားခန်းဆီ တန်းသွားသည်။ အုပ်ဆောင်းဖွင့်တာနဲ့ ယန်းကန်
လုံးထဲ မုန့်ဖတ်၊ နံနံပင် အစိမ်းလေးတွေ အကြော်စုံနှင့် မုန့်ဟင်းခါး
ဟင်းရည်ချိုင့်က နွေးနွေးလေးရှိတုန်း။ ချိုင့်ကို ဆွဲမတော့ အောက်ခြေ
မှ စာရွက်တစ်ရွက် ထွက်လာသည်။

“ဓာတ်ဗူးထဲ ကော်ဖီဖျော်ထည့်ထားတယ်၊ နေ့လယ်စာ
ဘာမှမစားနဲ့နော်၊ ငါ စောစောပြန်လာပြီး အပြင်မှာစားမယ်၊ ပြီးရင်
ဈေးဝယ်ထွက်မယ်၊ မင်းဝယ်ထားတဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲ အဆာပဏာ

ဖြည့်ရအောင်လေ၊ အိုကေနော် ရှင်မွေ့၊ တင်းထားတာတွေ
လျှော့ထား”

စာထဲမှာ နူးညံ့ခြင်းတွေ မပါ။ တန်ဆာဆင်ဖွဲ့ခြင်းတွေ
မပါပေမယ့် ကင်းရင်ထဲရှိသော အမှန်တရားကို ရှင်မွေ့ လှမ်းမြင်
ရတဲ့အထိ ကင်း ခံစားချက်က ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။ ရှင်မွေ့
ကြည်မွေ့စွာပြုံးရင်း ကင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် မကျေလည်မှုအားလုံး
ထိုစာဖတ်အပြီးမှာ လေထဲဆုပ်ဖမ်းမရအောင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့
ပြီ။ ရှင်မွေ့အတွက် အခါတိုင်းထက် ပိုအရသာရှိသော မုန့်ဟင်းခါး
ကို တစ်စွန်းခပ်စားရင်း...

“ဒါနဲ့များ အိုက်တင်ခံနေသေးတယ်၊ ညကတည်းကချော
ရင် ပြီးတာပဲကို”

ကင်းကို ခပ်တိုးတိုးရေရွတ် အပြစ်တင်နေသည့် ရှင်မွေ့
နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေ၏။

ရှင်မွေ့အတွက် ကင်းက ကြည်စေ၊ အေးစေ၊ ဖြူစေ၊
နွေးစေကို ဖန်တီးပေးသော။ ရှင်မွေ့စိတ်ကို အစိုးရသည့် တန်ခိုးရှင်
ဆိုလျှင် ဒီကမ္ဘာမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်မွေ့ ခေါင်းထောင်ကြည့်ဖို့
တောင် စိတ်ဝင်စားတော့မည်မဟုတ်။ ကင်းတစ်မျက်နှာငေးရင်း

အဘိုးကိုတောင် မေ့နေတဲ့အဖြစ်။ မင်းမျိုးမင်းနွယ် အဘိုးသာကြား
ရင်တော့ ရှင်မွေ့ကို မားကြိမ်းကြိမ်းကောင်းမည်ဖြစ်ခြင်း။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၂)

အညိုရောင် သပွက်သီးတွဲကြီး ဖော့ပြားပေါ် လှပစွာတင်
ထားပြီး ပလပ်စတစ်နဲ့ ပိတ်ထားသော ဗူးလိုလို၊ အထုပ်လိုလို
ကင်းက ယူကြည့်သည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ရှင်မွေ့က
ခြင်းလှည်းကို တွန်းပြီး အသီးအနှံတန်းတွေကြား ဖြည်းဖြည်းချင်း
တွန်းရင်း ဟိုင်းဒီင်းနှင့် မျက်လုံးက မအားလပ်နိုင်အောင်ရှိသည်။

“ရှင်မွေ့ ဝယ်ချင်တာဝယ်မှာနော် ကင်း၊ အများကြီးဆိုပြီး
စိတ်မဆိုးရဘူး၊ မဖြူရဘူး၊ ပြီးတော့ မနုဗြောရဘူး”

လက်ညှိုးလေးတထောင်ထောင်နှင့် ဈေးဝယ်မထွက်ခင်
ကတည်းက ကင်းက ရှင်မွေ့ကို ကြေညာချက်တွေ ထုတ်ထား
သည်။ ကင်းက အနာအဆာကင်းသော လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို

လေထဲပစ်မြှောက်လိုက်၊ ပြန်ဖမ်းလိုက်လုပ်ရင်းနှင့် ရှင်မွေ့ကို
ငေးကြည့်သည်။ လိမ္မော်ရောင် လည်ပိတ်စွယ်တာ လက်ရှည်ပေါ်
မှာ ချိုင်းပြတ်လည်ဟိုက် ဂါဝန်ကားက ခူးကျရုံလေးရှိကာ လိမ္မော်
နှင့် အနက်စပ်ထားသော အရွက်ရောင်စုံပါသော အဆင့်နဲ့မို့ ရှင်မွေ့
တစ်ကိုယ်လုံး လိမ္မော်ရောင်တောက်နေသည်။ ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့်
ကလည်း လိမ္မော်ရောင်နှင့် ပခုံးထိထားတဲ့ ဆံပင်အဖြောင့်ပေါ်
လိမ္မော်ရောင် ကက်ဦးထုပ်တစောင်းလေးမို့ ရှင်မွေ့ရဲ့ လန်းဆန်းမှု
က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ပျံ့နှံ့စေ၏။ လိမ္မော်သီးကို ဒီတစ်ကြိမ်
ခပ်မြင့်မြင့်မြှောက်ပြီး ပြန်အဖမ်းမှာ ရှင်မွေ့နှင့် ကင်းအကြား ရင်ဘတ်၊
တစ်ခုက ပိတ်ကွယ်သွား၏။ ကင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်နေ
သူက ကင်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော သူစိမ်းတရံ။

“ကင်းဆိုတာလား”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး ပြုံးသည်။ အပြုံးက ခင်မင်
ရင်းနှီးဖွယ်မဟုတ်။ ကင်း သိတာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြော
အခြင်တွေကို လျော့ချထားသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်
နှိုက်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကြည့်ကစားတော့ အသီးအနှံရွေး

သလိုလိုနှင့် ကင်း ဘေးပတ်လည်မှာ ဝန်းရံပြီးသား လူစိမ်းတချို့။
ကင်း သွေးကြောတွေ ဖျတ်ခနဲ ဆူပွက်လာသည်။ ဦးနှောက်ထဲ
အချက်ပြမီးတွေ လင်းလာပြီး အန္တရာယ် ဥဩဆွဲသံတွေ ကြားရ
သည်။ ဒါပေမယ့် ကင်းက ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးကို နှုတ်ခမ်းဖျား၌ တင်ရင်း
လိမ္မော်သီးကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားသည်။ ထားရင်းက ရှင်မွေ့ထံ
အကြည့်ရောက်၏။ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ဈေးတန်းထဲ ငေးမော
မဆုံးဖြစ်နေသော ရှင်မွေ့က သူ့ထံသို့ အာရုံရောက်မလာ။

“မင်းနဲ့ငါ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်”

မျက်လွှာကိုပင့်ကြည့်ရင်း ကင်းက...

“ခင်ဗျား...ကျုပ်မေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်၊ ခင်ဗျား
ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ရင်း...

“ဦးခွန်က လွှတ်လိုက်တာ၊ ငါ့နာမည်က”

“မိတ်ဆက်ဖို့ အကြောင်းတွေမရှိဘူး၊ အပြင်မှာ စကား
ပြောရအောင်”

ကင်းက ထိုလူအုပ်ကြားထဲမှ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ
လက်နှိုက်ရင်း သက်တောင့်သက်သာ ဖြတ်ထွက်သည်။ အကြောင်း

မသိသူတွေက ဒီလိုပဲ ဈေးဝယ်သူအချင်းချင်း စကားပြောကြသည် ဟု ထင်ကြမည်။ နောက်ဆံတင်းစွာ ရှင်မွေ့ကို ငဲ့စောင်းပြီး ကြည့်သေး၏။ ရှင်မွေ့က ဈေးတန်းရဲ့ အပေါ်ဘက်ဆီမှ ခေါက်ဆွဲခြောက် အထုပ်ကြီးအား ခြေဖျားထောက်လှမ်းယူကာ အိတ်ခွံပေါ်ရှိ စာညွှန်းကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေသည်။ ကင်းက သူမအနားမှာ ရှိနေမှာပဲဆိုသော ယုံကြည်ချက်နှင့် စိတ်ချလက်ချ ဈေးဝယ်နေတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆောရီး ရှင်မွေ့၊ မင်းနဲ့ငါ ပတ်သက်မှုက လျှို့ဝှက်ထားလေ ပိုကောင်းလေ။ ကင်းစိတ်ထဲက ရှင်မွေ့ကို တောင်းပန်ပြီး ရှော့ပင်း(နံ)မော(လ်)ကြီးရဲ့ အပြင်ဘက် ခြေချတော့ လေပူတချို့က သူ့ထံ အပြေးဝင်ရောက်လာ၏။ ကင်းက ဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲရှိ ချင်း(နံ)ဂဲ(နံ)တစ်တောင့်ကို ထုတ်ဝါးရင်း သူ့ထံ လျှောက်လာသည့် လူအုပ်စုအား ငြိမ်းချမ်းစွာ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ ကင်း အနားသို့ အရင်ရောက်လာသော ထိုလူက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ငါတို့ လိုရင်းပဲပြောကြရအောင် ကင်း၊ မင်းလက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ပစ္စည်းကို ဦးခွန်က လိုချင်နေတာ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ၊ ချင်း(နံ)ဂဲ(နံ)လား”

ကင်းက လက်ထဲဆုပ်ထားဆဲ ပီကေခွံကိုပြရင်း...

“ဝယ်စားလိုက်ပါ၊ ဈေးမရှိပါဘူး”

“ဟဲ့ကောင်”

နောက်နားကကောင်က ကင်းရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးသည်။ ခေါင်းဆောင်ဆိုသူက လက်ဆန့်တားရင်း...

“မင်းသိပါတယ် ကင်း၊ ငါတို့လောကမှာ ဦးခွန်ရဲ့ သတင်းကို မင်းကြားဖူးမှာပါ၊ မြောက်စားတတ်တယ်၊ အပေးအကမ်းရက်ရောတယ်၊ ရက်စက်တတ်တယ်”

“အဲဒါတွေ ကျုပ် မသိချင်ဘူး၊ ကြော်ငြာဝင်တိုင်း စိတ်ဝင်စားရအောင် ကျုပ်က ကလေးမဟုတ်ဘူး”

“ကင်းစကားကို မဝေခွဲ၊ မင်းဆီမှာ ပတ္တမြားဘယက်နဲ့ ပန်းရောင်စိန်အကြောင်း ဦးခွန် သိတယ်”

ပတ္တမြားဘယက်ဟာ တန်ဖိုးကြီးပေမယ့် ဦးခွန်ရဲ့လူတွေက ဒီဘယက်တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ အုံကျင်းဖွဲ့မလိုက်တာ ကင်းသိသည်။ သူတို့ အဓိကပစ်မှတ်ထားတာ ရှားပါးသော ပန်းရောင်သွေးရှိ စိန်။ ကင်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“သိတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဦးခွန်က အဲဒီပစ္စည်းကို လိုချင်တယ်တဲ့”

“ဒါတော့ ပိုင်ရှင်ဆီသွားပေါ့၊ ကျုပ်က ပို့ဆောင်ပေးရတဲ့ သူ၊ အရောင်းအဝယ်တွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“စိတ်ဝင်စားလိုက်ပါ၊ ကင်း မင်းအတွက် အကျိုးမယုတ် စေရဘူး၊ မင်းရထားတဲ့ ပို့ဆောင်ခရဲ့ သုံးဆ ဦးခွန်ကပေးမှာ၊ ပိုင်ရှင်ဆီလည်း ပေါက်ဈေးအတိုင်း ဦးခွန် ဈေးဖြတ်ပေးမှာပါ၊ မတရားလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဘက်က ပစ္စည်းလက်လှည့်ပြီး ငါတို့ထဲ ထည့်ပေးရုံပဲ၊ ခရီးစရိတ်လည်း သက်သာမယ်၊ မင်းလည်း မပင်ပန်းတော့ဘူး”

ပရုံးပေါ် ဗလိုင်ကြီးလာတင်တဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ကင်းက/ မလိုလားစွာ ပုတ်ထုတ်ပစ်သည်။ ကင်းရှေ့မှလူကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်၏။ ဒေါသရှိန်ကြောင့် နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေသော ကင်းရဲ့မျက်နှာသည် မိုက်တိမိုက်ကန်း လက္ခဏာအပြည့်။

“မပင်ပန်းချင်ရင် ခင်ဗျားလိုပဲ သူများနောက်လိုက် လုပ်နေ မှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်...မင်း”

သူ့နောက်က တပည့်တွေက ဆရာကိုထိတော့ မခံချင်

သည့်ပုံဖြင့် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ထဖြစ်သည်။ ဖျောက်ခဲအသံနှင့်အတူ မောင်းပြန်ဓားသွားအရောင်က နေရောင်မှာ လက်၏။ ကင်းက မချီမချဉ်ပြီးရင်း မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲသည်။ ခြေဦးထိပ်ရှိ ပီကောခွံ ကို ထိတို့ဆွေကစားရင်း...

“ဦးခွန်ကိုပြောလိုက်၊ ကျုပ်က လက်ပြောင်းလက်လွှဲ တွေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျုပ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ် မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဘက်ကလည်း ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် လမ်းရွေးချယ် ပြီး လှုပ်ရှားနိုင်တယ်၊ ကင်းကခြောက်တိုင်း မကြောက်ဘူး၊ ဆွယ်တိုင်းမပါဘူး၊ သိအောင် ပြောပြလိုက်”

ပြောစရာစကားကုန်ပြီ။ ကင်းက ချိုးကွေ့ဝင်လာတဲ့ တက္ကစီတစ်စီးကို လက်ထောက်ကာ တားသည်။ အနားလာရပ် သော ကားပေါ်တက်ထိုင်ရင်း...

“ဆန္ဒရှိရင် နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့လို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့သဘောထားက ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ဘူး”

ကားကို မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ကင်းစီးသော တက္ကစီက ရှေ့ပင်းမော(လ်)ဝင်းထဲမှ လျော့ခနဲ ထွက်သွား၏။ ရှင်မွေ့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ဥပေက္ခာပြုခံရတိုင်း

ရင်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားတာ သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်ချောင်းကြောင့် ဆိုလျှင်...

“ငါပြန်လာခဲ့မယ် ရှင်မွေ့၊ စောင့်နေ”

မကြားနိုင်မှန်း သိရက်နဲ့ ကင်းရင်ထဲကအော်တာ ပဲ့တင် ရိုက်တဲ့အထိ။ တက္ကစီရဲ့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ကင်းကားနောက် လိုက်လာသော ဦးခွန်ရဲ့လူတွေကားကို တွေ့ရသည်။ ဒီကားကို မျက်ခြေ ဘယ်လိုဖြတ်ခဲ့ရမလဲ စဉ်းစားရင်း ကင်း အာရုံထဲ ရှင်မွေ့ရဲ့ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေး ပေါ်လာ၏။

“ကင်းရှိရင် ပြီးတာပဲ”

ရှင်မွေ့ထံမှ သူ့ကို အားကိုးတကြီး မကြာခဏ ရေရွတ် တတ်သော အသံလေးတစ်ခု။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မင်းအနား ငါမရှိ တာက မင်းအတွက် ပိုလုံခြုံလိမ့်မယ် ရှင်မွေ့ရယ်။ ငါက မင်းအတွက် အဆိပ်တွေရှိတဲ့ကောင်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၃)

“ဒီအိတ်က မင်း ကိုယ်နဲ့မကွာထား ရှင်မွေ့၊ အဲဒီအထဲ မှာ ပိုက်ဆံတွေရော၊ မင်းလက်ဝတ်လက်စားတွေအပြင် ငါ့ပစ္စည်း တစ်ခုလည်း ထည့်ထားတယ်၊ တကယ်လို့ သွားရင်းလာရင်း လူချင်းကွဲသွားကြပြီဆိုရင်...”

“ကင်းကလည်း လူချင်းမကွဲအောင် လက်ချင်းတွဲထား မှာပေါ့၊ ရှင်မွေ့ကို ပစ်ထားခဲ့နဲ့၊ ဒီက တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှ သွားတတ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်၊ တစ်ခုခုဖြစ် ခဲ့ရင် ငါ မမှာထားတော့ မင်း ဘာမှမသိဘဲဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ကင်းက အဲဒီလိုမှာထားပြီး ရှင်မွေ့ကိုထားခဲ့ရင်ရော”

“မင်းကို ထားခဲ့ချင်မှဖြင့် ဒီလောက်ထိ ငါလိုက်ပူပင်နေ စရာ မလိုတော့ဘူး ရှင်ဗွေ၊ အတွေးမတိမ်စမ်းပါနဲ့၊ လူတစ်ယောက် ကိုကြည့်ရင် အပေါ်ယံတင်မကြည့်ရဘူး၊ ရင်ဘတ်ထဲထိရောက် အောင် ကြည့်စမ်းပါ၊ ငါက တွဲပြီးသားလက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြုတ်ချမယ့်လူနဲ့ တူနေသလား”

စိတ်က အတိတ်ဆီ တစ်ပတ်ပြေးပြီး ပစ္စုပ္ပန်မှာရှိနေတဲ့ ရှင်ဗွေဆီ ပြန်ရောက်တော့ မျက်ရည်က အိမ်နဲ့ဝိုင်း၏။ ဒီရှောပင်း(နီ) မော(လ်)ကြီးရဲ့ အမိုးစွန်းမှာ ရှင်ဗွေတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေမိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲမသိ။ ရှင်ဗွေခြေထောက်တွေ သွေးကျကာ ညောင်းညာထုံကျင်လာတာကိုလည်း အာရုံမထားနိုင်။ လမ်းမီးတွေ က အပြိုင်အဆိုင် လင်းလက်လာသည်။ ရှောပင်း(နီ)မော(လ်)ကြီး ထဲက အလင်းရောင်က ရှင်ဗွေ ရပ်နေရာနေရာထိ ဖြာထွက်လာ ၏။ မီးပွင့်တွေ ထွန်းလင်းလာတာနဲ့ပြိုင်တူ ရှင်ဗွေရင်ထဲမှာ အားကောင်းလာတာက ဝမ်းနည်းခြင်းများ။

“ရောက်တဲ့နေရာက တက္ကစီသမား၊ ကြောက်တာတွေ ငိုတာတွေ မလုပ်မိစေနဲ့နော်၊ တက္ကစီသမားကို အဝေးပြေးဂိတ်ဆီ ပို့ပေးဖို့ပြော၊ သူပြောတဲ့ဈေးကို ထက်ဝက်လောက်ဆစ်ချ၊ ဥပမာ

ငါးထောင်ပြောရင် သုံးထောင်ပေါ့၊ တက္ကစီသမားက မရဘူးပြောမှ တစ်ထောင်ငါးရာလောက် တိုးပေး ကြားလား၊ ထက်ဝက်စစ်တာ မှ လိုက်ခဲ့ဆိုရင် အဲဒီကားကို မငှားနဲ့တော့”

ကင်းရဲ့ မှာကြားချက်ကို ပြန်သတိရတော့ ရှင်ဗွေ မျက်ဝန်း ဆီမှ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်လာခဲ့ပြီ။ ထိုမှလွန်၍ ပြိုမဆင်းရဲ အောင် ရှင်ဗွေ မျက်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း မျက်နှာကို မော့ထားမိသည်။

“မန္တလေးကို ထွက်တဲ့ကားတွေက နေ့တိုင်းရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ကွာခဲ့ရင် အဲဒီအဝေးပြေးဂိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်၊ မင်းနားမှာ ငါမရှိတော့လည်း မင်း အတွက် အလုံခြုံဆုံးက မင်းအဘိုးရင်ခွင်ပဲ၊ အဲဒီလိုခွဲရလို့ ငါ့အတွက် ဘယ်တော့မှ စိတ်မပူနဲ့၊ မင်းရှိရာ အရောက်လာခဲ့မှာ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ မင်းဆီ ပါသွားတာကိုး”

ကင်းက သူ့ပစ္စည်းမပါရင်တော့ ရှင်ဗွေ ဘယ်သောင် ဘယ်ကမ်းဆိုင်ပါစေ မလိုက်လာဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပဲလားမသိ။ ကြားစက စိတ်တိုပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ သူ့ကို တွေ့ချင်ခြင်း စိတ်သာ ရှင်ဗွေရင်မှာ စိုးမိုးသည်။ ရှင်ဗွေနားမှာ ကင်းမရှိတော့

ရှင်မွေ့အတွက် ကင်းကို ဘယ်လောက်လိုအပ်လဲဆိုတာ သိလာရပြီ။ မိုးလေက ဖြန်းခနဲတိုက်တော့ မိုးစက်တွေ အားကောင်းစွာ ရှင်မွေ့ရှိရာ ပြေးဝင်လာသည်။ ရှင်မွေ့ လက်မှနာရီကို တစ်ချက် မြှောက်ကြည့်၏။ ရှစ်နာရီထိုးပြီ။ အမှောင်ထုက ဒီထက်ပိုပြီး အားကောင်းစွာ သိပ်သည်းဟန်ပြင်နေပြီး လူတွေကိုယ်စီက အထုပ် အပိုးတွေဆွဲပြီး မိုးစက်တွေကြား ဒီအတိုင်းပြန်သွားသူလည်း ရှိသည်။ ထီးမိုးကာ ကားပေါ်တက်သွားသူတွေ၊ တက္ကစီငှားသွားသူတွေက တဖွဲဖွဲ။ ရှင်မွေ့မှာသာ ဒီနား၌ မတုန်မလှုပ်ရပ်ကာ ဝင်လာသမျှ ကားတွေကို လည်ပင်းရှည်မျှော်ရသော ဝေဒနာက ရင်ကို ဆိုးဝါးစွာ နှိပ်စက်သည်။ ကင်း ပျောက်သွားခါစက ရှင်မွေ့မှာ ခြင်းလှည်းလေးတွန်းရင်း ရှေ့ပင်းမော(လ်)ကြီးအား တစ်ပတ် ပတ်ရှာသေးသည်။ တစ်ပတ်မှ နှစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်မှ သုံးပတ်ဆိုရင်တော့ ကင်း ပျောက်သွားတာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်တော့။ ကင်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတွေနှင့်အတူ ရှင်မွေ့ရင်ထဲ သွေးပျက်လာသလို ခံစားရသည်။ အထပ်ထပ်အခါခါ သေချာအောင်ရှာပြီး ကင်းကိုမတွေ့တော့ ရှင်မွေ့အပြင်ကို ထွက်လာခြင်းပင်။ ဒီအမိုးစွန်အောက်မှာ ရှင်မွေ့ရပ်နေတာ သုံးနာရီနီးပါး ကြာမြင့်တဲ့အခါ အနီးအပါးမှ

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေက ရှင်မွေ့ကို ကွက်ကြည့်ကြည့်ဖြစ်လာပြီ။ ရှင်မွေ့ နာရီကို ထပ်ကာမြှောက်ကြည့်တော့ ရှစ်နာရီခွဲ။ မျက်ခမ်းစပ်ကို ကျော်လွန်ပြီး ပေါက်ခဲကျသွားတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်မွေ့ မတားနိုင်တော့။ ရင်ထဲ တဝန်းဝန်း ပြိုကျခြင်းက ဘယ်အစိတ်အပိုင်းတွေမှန်းမသိ။ ပါးပြင်ပေါ် တသဲ့သဲ့ကြွေကျသော မျက်ရည်မိုးစက်ကို ရှင်မွေ့ မသိမ်းဆည်းထားနိုင်ခဲ့ပါ။ ပါးပြင်ပေါ် တခဏချင်း စိုလူးသွားတဲ့ မျက်ရည်ကို လက်ခံနှင့်ပွတ်ဆွဲရင်းက “ပြန်လာပါတော့ ကင်းရယ်၊ ရှင်မွေ့ ကြောက်လှပြီ”

ရှင်မွေ့ထံမှ ရေရွတ်သံတိုးတိုးလေးက ရှင်မွေ့နောက်ပါးမှာ ရောက်နေသော ကင်းရင်ထဲ ဆို့တက်သွားကာ ရှင်မွေ့နောက်ကျောပြင်လှလှလေးအား သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ပြီး ကင်းရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်သိမ့်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရှိုက်သွင်းပြီးမှ...

“ရှင်မွေ့”

ကင်းအသံက တိုးတိုးလေး။ တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါနေသော ရှင်မွေ့ပခုံးသားလေးက ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွား၏။ ကင်းက စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ရှင်မွေ့ လက်ဖဝါးလေးကို လှမ်းဆုပ်ရင်း

“ဆောရီး”

“ကင်း”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာသော ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည် စမှတစ်ပါး ဒေါသကိုမတွေ့ရ။ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသော ရှင်မွေ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးနေပြီး မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်တို့ မစင်သေးဘဲ...

“ကင်း...ကင်း ပြန်လာတယ်နော်၊ ရှင်မွေ့ဆီ ကင်း ပြန်လာတယ်နော်”

မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေရင်း ရှင်မွေ့က ကင်းလက်ခုံ ကို ဆွဲခါသည်။ ပြီးတော့ ကင်းခါးကိုဖက်ကာ ကင်းရင်ခွင်ထဲ ကလေးတစ်ယောက်လို တိုးဝင်တော့ မိုးက သည်းမည်းစွာ ရွာချ၏။ ကင်းက မိုးရေတွေ အပြေးဝင်လာသော ရှင်မွေ့ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ ခပ်ဖွဖွပိုက်ယူထွေးပွေ့ရင်း...

“မင်းကို ထားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာပဲ ရှင်မွေ့ရယ်”

“ဟင့်အင်း...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကင်းပြန်လာတာကို ရှင်မွေ့ ပျော်တယ်”

ကင်းရင်ခွင်ထဲမှ လှပသောမျက်နှာလေးကိုပင့်၍ ခပ်မော့

မော့လေး ပြောသော ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ကင်း တစ်လောကလုံးကို မေ့သွားသည်။ မျက်ရည်တို့ပြည့်နေသည့် ရှင်မွေ့ မျက်ဝန်းညှိလေးမှစ၍ တန်းစင်းနေသော နှုတ်ခမ်းလေး။ ပါးပြင်နု ညက်ညက်နှင့် အနီရဲသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေအထိ ကင်းက စေ့စေ့ စပ်စပ် စိုက်ကြည့်သည်။

“ရှင်မွေ့ဆီမှာ ကင်းပစ္စည်းကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာတာမဟုတ် လားဟင်”

ရှင်မွေ့ မေးတာကို နားထောင်ရင်း ကင်း မျက်ဝန်း ရယ်မြူးရိပ်သမ်းလာ၏။ အစဉ်သဖြင့် တွန့်ကုတ်ထားသော ကင်း မျက်ခုံးတွေက ပြေပြစ်ခြင်းဆီသို့ ရောက်သွားကာ...

“အဲဒီပစ္စည်းတွေထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့မင်းကို အဆုံးရှုံးမခံ နိုင်တာ”

“အပိုတွေ”

“မင်း ထင်ချင်သလို ထင်၊ ငါက ယုံအောင်ပြောပြဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟွန်း...သိပါတယ်၊ ကင်း စိတ်ဝင်စားတာ ငွေကလွဲ ပြီး အခြားမရှိ”

ရှင်ဓမ္မက ချစ်စရာကောင်းအောင် မျက်နှာလှလှလေးကို
ကောက်ချိတ်စုပုပ်ပြီး ကင်းခါးကို ဖက်ထားသော သူမလက်ကို
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဖြုတ်ချသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာနီနီဖြင့်...

“ဆောရီး...ရှင်ဓမ္မ အပျော်လွန်သွားလို့”

ရှင်ဓမ္မက ပန်းနုရောင်မျက်နှာကို ငုံ့ချရင်း လက်ဖဝါးချင်း
ပွတ်ပြီး ကင်းကိုပြောပုံက ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပွေ့ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ
နမ်းပစ်ချင်စရာ။ ကင်းက ရှင်ဓမ္မဘေးနား ချထားသော အိတ်တွေ
ကို ကောက်ဆွဲရင်း...

“အဲဒီလို မင်း အပျော်ခဏခဏလွန်ပါစေလို့ ငါက
ဆုတောင်းနေတာ”

“ကင်းနော်”

ရှင်ဓမ္မက ရှက်စနိုး လက်သီးရွယ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးတော့
ကင်းက ခေါင်းမောကာ ချစ်စနိုးရယ်သည်။

ဖွေးခနဲ လက်သည့် သွားဖြူတန်းတွေနှင့် ပြုံးအံ့သွားသော
ကင်းမျက်နှာကို ရှင်ဓမ္မ ဘေးတစောင်းငေးရင်း။

ရှားပါးစွာ ရယ်မောတတ်သော ကင်းမျက်နှာချောချောကို
ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွား၏။ ကင်းရဲ့ ထိုအရယ်မျက်လုံး

အပြုံးမျက်နှာကို အချိန်ရှိသရွေ့ ရှင်ဓမ္မတစ်ယောက်တည်း အပိုင်
သိမ်းပြီး ငေးမောခွင့်ရပါရစေ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၄)

“အိုး...ဟိုး ကြိုဆိုပါတယ်၊ သတင်းမွေးလှတဲ့ မင်းသား
ရေ၊ ရွှေမင်းသမီးတစ်ယောက် ကောက်ရထားတယ်ဆိုတာပါ ကြား
ထားလို့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးက တွေ့ချင်နေတာပါဗျာ”

တံခါးဖွင့်တာနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ ဝိုင်းဖွဲ့နေသော မွန်ကြီးနှင့်
ရှင်မွေ့ အမည်မသိသော နောက်တစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့ရသည်။
အသားနီစပ်စပ်ဟာ အရက်ရှိန်ကြောင့်မို့ အရောင်ရင့်သည်။ မူးဝေ
သော အကြည့်လား၊ ဘာလား သေချာမခွဲခြားတတ်ပေမယ့် ရှင်မွေ့
ထံ ရောက်လာသော မျက်ဝန်းတွေမှာ ရိုးသားခြင်းကို ရှာမတွေ့။
သူ့အလိုလို ရှင်မွေ့က ကင်းရဲ့ပခုံးစွန်းကို ဖျတ်ခနဲ ကွယ်သည်။
ကင်းက ထိုလူစကားကို ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည် ဝေဖန်ပေးခြင်း

မရှိဘဲ တိုက်ခန်းထဲခြေချရင်း...

“အင်္ကျီအရင်သွားလဲ ရှင်မွေ့၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်
မရူပါ”

ကင်း အော်သံက လိုအပ်တာထက် ဟိန်းထွက်သွားသည်။
သတင်းကို ဖွသူကဖွပြီး ဒီလိုအပုန်းကောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။
ကင်းရဲ့ မျက်နှာအရိပ်အကဲကို လိုက်ဖတ်နေသော မွန်ကြီးက...

“ရူပါရေ...ဟေ့...ရူပါ”

“လာပြီ၊ ဒီမှာ မီးပူတိုက်နေလို့ပါ”

အခန်းထဲက အပြေးထွက်လာတော့ ရူပါက ဆံပင်ရှည်
တချို့အား ဘီးမှာပတ်ရင်းက...

“ပြော...ကင်း၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဒီဟင်းတွေလှယ်ပြီး ထမင်းစားဖို့ပြင်ပေး”

“ဟား...ယုံတောင်မယုံဘူး မွန်ကြီး၊ ဒီကောင်က
တကယ်လိမ္မာသွားပြီပဲ”

ဘေးတိုက်ထွက်လာသော အသံကို ကင်းက မျက်တောင်
စင်းပြီး နားစွင့်သည်။ အရက်ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်ကို မင်းထက်
က ကင်းရေ့ချပေးရင်း...

“ထိုင်ပါကွ ကင်းရ၊ တစ်ခွက်တစ်ဖလားပေါ့၊ ငါတို့လည်း ဖိမ်ဆွဲပြီး မသောက်ပါဘူး၊ သိမ်းတော့မှာပါ၊ အိမ်မှာ မဒီတစ်ယောက်ရှိပြီဆိုတော့ အစစအရာရာ ဆင်ခြင်”

“မင်းပါးစပ်ထဲမှာ အဲဒီအကြောင်းကို ခဏခဏထည့်မပြောနဲ့”

ကင်းက အေးစက်စွာပြောသည်။ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ထင်မှတ်မထားဘဲ တိတ်ကျသွား၏။ ကင်းမျက်နှာက လိုအပ်တာထက် ပိုတင်းမာနေပြီး မျက်ဝန်းတို့ထဲ၌ မီးတောက်မီးလျှံတွေ လျှံထွက်နေသလို ထင်ရသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ ကင်း၊ အဖြစ်သည်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်ပိုင်စီးချင်တာလား”

အကြည့်နှစ်စင်းက အားကောင်းစွာ ဆုံတွေ့ကြသည်။

“မင်းပြောတာတွေ မှားနေပြီ မင်းထက်၊ ဒါ ကိုယ်စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်လို့ရမဲ့ သက်မဲ့မဟုတ်ဘူး”

“အဟား”

မင်းထက်က ခေါင်းလှန်ရယ်ရင်း...

“သက်မဲ့ဆိုမှတော့ အသာလေး ကောက်သိမ်းရုံပဲ”

“ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ကင်းက ဖြတ်အော့သည်။ တိုးတိတ်အေးခဲသော ကင်းအသံဟာ အကျယ်ကြီး ဖွင့်ထွက်အော်ခြင်းထက် ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းသည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်၍ ကင်းက မင်းထက်မျက်နှာကို စေ့စပ်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ကင်းရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လိုတာထက် ပိုသော သူဒေါသတွေကို လက်နက်တွေလို မွန်ကြီးက မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ ကင်းက နှစ်ဦးစလုံးကို ရေကြည့်ကာ...

“ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူ၊ ပြီးတော့ ငါ့အရိပ်အောက်မှာ ရှိတဲ့သူ”

“မင်းတော့ ဒုက္ခပဲကင်း၊ ငါအရင်ကောက်ရတာ ငါ့ပစ္စည်းဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတိုက်ခန်းကို ငါတို့ စုငှားထားတာ၊ ဒီတိုက်ခန်းထဲ ရောက်လာသမျှကို အားလုံးပိုင်တယ်၊ ညီတူညီမျှပေါ့”

“အဲဒီလိုယူဆရင် မင်းလှုပ်ရှားကြည့်လိုက်၊ ယောက်ျားချင်းပဲ ငါပိုင်တယ် သူပိုင်တယ် မအော်ကြေး၊ ငါ တုံ့ပြန်ရင်လည်း မင်းလက်ခံရမယ်၊ ငါက စည်းတားတယ်၊ မင်းက စည်းဖောက်တဲ့လူ၊ အယူအဆချင်းမှ မတူတာ၊ ဆက်ပြီး ညှိစရာ ဘာအကြောင်းမှ

မရှိဘူး”

မင်းတက်တို့စားပွဲဝိုင်းက ကင်း ထသည်။ သူ့အတွက် ပြောစရာစကားက ဂိတ်ဆုံးပြီ။ အညှီရှိရာ ယင်အုံချင်တာ မှန်ပေမယ့် ရှင်မွေ့က ယင်အုံစရာကောင်းတဲ့ အညှီပုံကြီးမဟုတ်။ ကင်းက ဂျက်ကက်ကို ချွတ်ရင်း ရှင်မွေ့တံခါးကို ခေါက်သည်။ တိုက်ခန်းက တံခါးပိတ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် စကားပြောသံတွေ အကုန်ကြားရတဲ့ အခန်းမျိုး။ အလုပ်ပိတ်ကွန်ဒိုမှမဟုတ်တာ။ ခုလောက်ဆို ရှင်မွေ့ကိုယ်တိုင် သူမကို အလစ်ချောင်းနေသူတွေရှိမှန်း သိလောက်ပြီ။ ရှင်မွေ့ ဘယ်လောက်ကြောက်နေမလဲ တွေးကြည့်တော့ ကင်းရင်ထဲ ထိရှမှုတစ်ခုဖြစ်ထွန်းသွားတာ ဝန်ခံသည်။

“ရှင်မွေ့”

ထပ်ခေါ်မှ တံခါးပွင့်လာပြီး...

“ကင်း”

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ရှင်မွေ့က တံခါးဘောင်မှာ ပေါ်လာ

၏။

“ထမင်းစားကြရအောင်လေ လာ”

“ဟင့်အင်း”

ရှင်မွေ့က ဧည့်ခန်းကိုလည်း မျက်လုံးဝေမကြည့်ရဲဘဲ အသံတိုးတိုးလေးနှင့်...

“ရှင်မွေ့ အခန်းထဲမှာပဲစားမယ်”

ကင်း သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နဲ့ ခေါင်းညှိတ်ရင်း ထမင်းစားပွဲခုံပုလေးကို မ,ယူလာခဲ့သည်။ ထိုညစာကို ကင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အတူစားလည်း ခါတိုင်းလို ပျော်ရွှင်ရခြင်းတွေက ရှင်မွေ့ထဲ ကြက်ပျောက်ကပ်ပျောက်။ ကာကွယ်ပေးသော ကင်းရှိ၍ ကင်းအနားမှာနေမှ ရှင်မွေ့ဘဝ လုံခြုံမည်ဆိုသောစိတ်က ရှင်မွေ့ကို ပိုမိုစီးထားသည်။ ဝယ်လာသမျှ တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း စားရင်း ရှေ့ခန်းဆီမှ ဖန်ခွက်ချသံ၊ ရယ်မောသံ၊ စကားပြောသံတွေက ရှင်မွေ့အခန်းထဲအထိ လွင့်ပျံ့လာ၏။

“ဟား...ဟား သနားပါတယ်ကွာ၊ ငါပြန်ရောက်လာလို့ အနေအထိုင်တွေ ကျပ်ကုန်ပြီတူတယ် မွန်ကြီးရေ၊ အထဲကကောင်မလေး မကြောက်ပါနဲ့ဟ၊ နင်က ဝါးစားချင်လောက်အောင် လှနေလည်း စိတ်ချ ငါ ဝါးမစားဘူး၊ နင်က စားစရာမှမဟုတ်တာ”

စားနေရင်း ကိုယ်က ဆတ်ခနဲ တောင့်မတ်သွားတာ ကင်း။ မေးရိုးကြီးတွေ ကားထွက်လာတဲ့အထိ အံ့ကြိတ်ထားသော

ကင်းလက်တစ်ဖက်ကို ရှင်မွေ့ လှမ်းအုပ်ကိုင်သည်။ အေးစက်တဲ့ ရှင်မွေ့လက်အထိအတွေ့ကြောင့် ကင်းက ပင့်သက်မောကို ချပစ်ရင်း ရှင်မွေ့လက်ဖဝါးကို သူ့လက်တွေကြား ထပ်ညှပ်ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“ငါရှိနေသရွေ့ မင်း အစွန်းအထင်း မဖြစ်စေရဘူး၊ အဲဒါ ယုံ”

ကင်းက ရင်ခွင်ထဲကလာသော ကတိကို ရင်နှင့်ရင်း၍ ရှင်မွေ့ကို ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ မိုင်းရိပ်ဆင်နေသည့် ရှင်မွေ့မျက်ဝန်းတွေက ကင်းစကားကြောင့် လက်ခနဲတောက်သွားတော့ ကင်းရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ခြင်းများစွာ ဖြစ်ထွန်း၏။ ချက်ချင်းချပစ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များကြားမှာ ကင်းက ရှင်မွေ့ရဲ့ သူရဲကောင်းအဖြစ် ရပ်တည်ရန် ပါမစ်က အလိုလိုကျလာသည်။ ရှင်မွေ့အတွက် ကာကွယ်လိုစိတ်၊ ပေးဆပ်လိုစိတ်တို့ ကင်းရင်ထဲ ပြည့်နေသော အသွေးအသားက ဘာမဆို ရှင်မွေ့အတွက် ရင်ဆိုင်ရန်အသင့်ရှိပြီ။

“ကင်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မင်းခရီးသွားစရာရှိတယ်တဲ့၊ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ ကြိုပြောထားတာ၊ သွားစရာရှိတာ ဖြောင့်ဖြောင့် သွား၊ ငါ ဒီအိမ်ထဲ ရှိသမျှလူတွေအတွက် တာဝန်ယူတယ်၊ ရူပါ

တော့မပါဘူး၊ ဟဲ...ဟဲ”

ကင်းက အခန်းထဲမှနေ၍ ရှင်မွေ့ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်ခြင်းဖြင့် စကားသံတို့ကို ပွဲသိမ်းပေးလိုက်သည်။ ပိတ်သွားသော တံခါးကြောင့် အခန်းလေးထဲမှာ ကင်းနဲ့ရှင်မွေ့ နှစ်ယောက်တည်း။

“အိပ်တော့ ရှင်မွေ့”

“ကင်းကရော”

“ရတယ်၊ ဒီနားမှာပဲရှိမယ်”

ကင်းက တံခါးကို ကျောမှီပြီး ထိုင်ချတော့ ရှင်မွေ့ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးကျသွားကာ...

“ဒီမှာ စောင်တစ်ထည်ယူ”

“ရတယ်၊ မင်းခြံဖို့ယူထား”

“ရှင်မွေ့အတွက် ကင်းအနားမှာရှိရင် စောင်မလိုဘူး၊ လုံခြုံပြီးသား”

ရှင်မွေ့က သူမပြောချင်ရာပြောပြီး ကင်းကိုယ်ပေါ် စောင် လွှမ်းပေးသည်။ အခုမှ အလိုပြည့်သွားသူရဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ပြောသေး၏။

“အဟင်း...အစောကြီးကတည်းက ကင်း ဒီထဲမှာအိပ်
မယ်ပြောရင် ရှင်မွေ့ ဒီလောက်ကြောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကင်းကို ပြီးပြန်တုတ်ဆက်ပြီး ရှင်မွေ့ နွေယာပေါ် ကွေးကွေး
လေး တက်အိပ်သည်။ အခြင်ထောင်ပါးကို ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်နေ
ရတဲ့ ကင်းမျက်နှာက မကျေနပ်ခြင်း အစိုင်အခဲတွေကြောင့်လား
မသိ မျက်ဝန်းမှိတ်ထားတာတောင် မျက်ခုံးတို့ စုကျုံ့ဆဲ။ နှုတ်ခမ်း
တို့ တင်းတင်းစေ့ထားဆဲ။ ရှင်မွေ့ပြုံးရင်း ကင်းကို ငေးမိတာ
အကြာကြီး။ ရှင်မွေ့အတွက် လုံခြုံရာကို ပေးခိုင်းတာလည်း ကင်းမှ
တစ်ပါး တခြားမရှိလို့တွေးရင်း။ ကင်းသာ ရင်ရိပ်ခိုခွင့်ပေးခဲ့ပါလျှင်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၅)

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအစီအစဉ် အကောင်းဆုံးပဲ ရှင်မွေ့”

“အာ...ကင်းကလည်း မကောင်းပါဘူး၊ ဒီမှာဖြင့်
လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလိုတောင်မဝသေးဘဲနဲ့”

ကင်းက ခြေဆောင့်ကာ စူပုပ်ပုပ်နှင့် ငြင်းဆန်နေသော
ရှင်မွေ့ကို ခါးထောက်ရင်း အပေါ်စီးက မိုးကြည့်သည်။ ရှင်မွေ့
မျက်တောင်ရှည်တွေ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားပြီး ကင်းကိုမော့ကြည့်
ကာ...

“ရှင်မွေ့မှ မပြန်ချင်သေးတာ၊ ကင်းက ရှင်မွေ့ကို
လက်မခံထားချင်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ရှင်မွေ့ သိတယ်၊ ရှင်မွေ့က
ကင်းအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူး ရှင်မွေ့”

ကင်းက ပြောရင်း ထိုင်ချတာက ခုံတန်းပေါ် မေးတင်ပြီး မြက်ခင်း၌ ဒီအတိုင်း ခူးထောက်လျက်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရှင်မွေ့ ပျာယာခတ်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ခုံတစ်ဖက်စွန်းကို တိုးပေးရင်း

“အောက်မှာမထိုင်နဲ့ ကင်းရဲ့ ဒီမှာထိုင်ပါ”

“မထိုင်ပါဘူး၊ ဒီတိုင်းထိုင်ရတာ ပိုကောင်းမလားလို့”

ကင်းက မျက်ခုံးကို လက်မနှင့်ခြစ်ရင်း ရှင်မွေ့မျက်နှာ လှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်းပြောတော့ ရှင်မွေ့ မျက်စောင်းက ကင်းထံ ဒိုင်းခနဲရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ချာလီထိကြီးအား ဖောင်းခနဲဖွင့်လိုက်၊ ပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်လုပ်ရင်းက...

“ရှင်မွေ့ မပြန်ချင်သေးဘူးဆို”

“အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်ရမှာပဲ ရှင်မွေ့”

“အခု အချိန်မှ မတန်သေးတာ”

“မင်းအဘိုး နေမကောင်းဘူးလို့ သတင်းစာထဲပါထား ပြီးပြီပဲ၊ ပြီးတော့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဒီကြော်ငြာကို ကိုယ်တွေ့နေ တာ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

ရှင်မွေ့က စူပုပ်ပုပ်နှင့် ဆောင့်အော်သည်။ ရှင်မွေ့အသံ က နှုပ်ထွေးခြင်းတွေနှင့် မကျေမနပ်။ ကင်းက ရှင်မွေ့မေးဖူးကို လှမ်းဆွဲခါရင်း ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်၏။ ကျောမှီပေါ် လက်တင်ပြီး ခါးလျှောကာထိုင်တော့ ရှင်မွေ့က ကင်းရင်တခြမ်းထဲ အလိုလို ရောက်သွားသည်။

“မင်းက လူလည်လေ၊ လိပ်စာလည်းမပြောတော့ မန္တလေးဆိုတာ ကြည့်ပြီးမှ ဆက်စပ်မိတာ”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ ကင်းက ရှင်မွေ့ကို ပြန်ပို့ချင်နေတာ သိသားပဲ”

“အခု မင်းအဘိုး နေမကောင်းဘူးလေ”

“အဲဒါ အဘိုးညာတာပါ၊ ရှင်မွေ့ သိသားပဲ၊ အဘိုးမှာ နန်းတွင်းဆေးတွေ အစုံရှိတယ်၊ နောက်ဆုံး သမားတော်ကြီးရဲ့ အသက်ကယ်ဆေးတောင်ရှိတယ်တဲ့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ ကားအက်ဆီး ဒင့်ဖြစ်တုန်းက စိတ်ပူပြီး လူချည်းအသည်းအသန် သွားလို့တဲ့၊ အဲဒီဆေးမပါသွားတော့ အသက်မမိတာတဲ့၊ နို့မို့ဆို ရှင်မွေ့ မိဘမဲ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ရှင်မွေ့ပြောသမျှ ကင်းက ပြုံးပြီး စိုက်ကြည့်နေတော့မှ

ရှင်မွေ့မျက်နှာ ပန်းရင့်ရောင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး အသံစူးစူးလေးနဲ့...

“ကင်းနော်...ဘာပြုံးတာလဲ၊ ရှင်မွေ့ကို မလှောင်နဲ့ သိလား”

ထအော်သေးသည်။ ကင်းက အပြုံးကို လက်စမသတ်တော့ ရှင်မွေ့ ပိုအနေရခက်သွားကာ လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ကင်းလက်မောင်းတွေ၊ ပခုံးတွေ၊ ရင်ဘတ်တွေကို ထုရင်းက...

“အဲဒါ လူကိုလှောင်ဦး၊ ရယ်ဦး”

“ဟေ့...နာတယ်ကွ၊ တကယ်ပြောတာ”

ရှင်မွေ့ ရှက်ရမ်းရမ်းတော့သည်။ ကင်းက ထိုထုနှက်ခြင်းကို မရှောင်ဘဲ ရှင်မွေ့လက်တွေကို လိုက်ဖမ်းကာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး...

“ပြန်စေချင်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး ရှင်မွေ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင်”

ကင်းစကားကို မဆက်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားပြီးမှ...

“ငါက နဂိုကတည်းက လမ်းပေါ်ကလူ၊ အိမ်မှာထားခဲ့ဖို့လည်း စိတ်မချတော့ မင်းကို တတန်းတန်းခေါ်သွားနေတာကို

က မင်းအတွက် အန္တရာယ်များနေပြီ၊ ငါ ကျောကွယ်တာနဲ့ မင်းဘယ်သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားမလဲဆိုတာ တွေးမိရင် ငါ မျက်တောင်တောင် မခတ်ချင်ဘူး၊ အဲဒီခဏလေးမှာ ငါ့မျက်စိရှေ့က မင်းပျောက်သွားမှာစိုးလို့”

“အခုလိုပဲ ပန်းခြံတွေ၊ ရှေ့ပင်းမော(လ်)တွေထဲမှာ ထားခဲ့လဲ ရတာပဲ၊ ပြီးတော့မှ ကင်း ပြန်လာခေါ်ပေါ့”

ကင်းက ရှင်မွေ့စကားကို နားထောင်ရင်း ရင်မောသလို ပင့်သက်ရှိက်သည်။ ထွေးဆုပ်ထားသည့် ရှင်မွေ့လက်တွေကို လွှတ်ပေးပြီး အဝေးကိုလှမ်းကြည့်သော ကင်းမျက်ဝန်းတွေက ရယ်ပြုံးရိပ်တွေကင်းပြီး တည်ငြိမ်သွား၏။

“ကိုယ့်အလုပ်က အန္တရာယ်များတယ် ရှင်မွေ့၊ အရင်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာ စိတ်ရှိခဲ့ပေမယ့် ငဲ့စရာတွေရှိလာတော့”

“ရှင်မွေ့ကြောင့်လား”

ကင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တီရုပ်တစ်ထည်နှင့် ဂျင်း(န်)ကို အမြဲတစေ ဝတ်တတ်သော ကင်းမှာ ဂျက်ကက်လိုဟာနှင့် ဦးထုပ်တစ်လုံး ဆောင်းထားတတ်တာက ကင်းရဲ့စတိုင်လ်။

မရယ်မပြုံးရှိသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေနှင့် အေးစက်ထုံပေတဲ့ ကင်း
မျက်ဝန်းတွေဟာ အန္တရာယ်နှင့် မကြောက်မရွံ့ ကစားတတ်ခဲ့မှန်း
အသိသာကြီး။ ကင်းပြောသော စကားတိုင်းမှာ နူးညံ့ခြင်းက အစရာ
မရအောင် ပျောက်ဆုံးနေတတ်၏။ အလုပ်အကိုင် ရေရာခြင်းမရှိ။
အနာဂတ်အတွက် အာမခံချက်မဲ့သော ကင်းလိုလူမျိုးကိုမှ ရှင်မွေ့
နှလုံးသားက ရွေး၍တွယ်တာသည်။ ရင်ခုန်သည်။ ပြီးတော့ ဘဝ
ခရီးလမ်းကို အတူတွဲ၍ လျှောက်ချင်သည်။ ရှင်မွေ့ကိုယ်တိုင်
စိတ်ကူးယဉ်လွန်းသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မျှော်လင့်ရလွန်း၍ ရူးသွား
ပြီလားမသိ။ ကင်းထံမှာ ရှင်မွေ့အတွက် ရင်ခုန်ခြင်းတွေ ရှိသည်ဟု
သိရတာတောင် ကင်းက လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားနိုင်လွန်း၏။

“မင်းပြန်သွားပါ ရှင်မွေ့၊ မင်းအဘိုးက မင်းဆန္ဒအတိုင်း
အားလုံးလိုက်လျောထားတာပဲ”

ရှင်မွေ့ပေါင်ပေါ်ရှိသော ဂျာနယ်ကို ကင်း မေးဆတ်ရင်း
ပြောသည်။ ဂျာနယ်ထဲက ကြော်ငြာချက်ကို ရှင်မွေ့ သိသည်။

အမြန်ပြန်လာပါ။

မြေးမ အားလုံးခွင့်လွှတ်တယ်။

လိုချင်တာအားလုံး ဝယ်ထားပေးပြီးပြီ။

ပြန်လာပါ။ အဘိုး နေမကောင်းဖြစ်နေသည်။

နန်းမြင့်ဂေဟာ၊ မန္တလေး။

ကြော်ငြာက ရှင်မွေ့တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ ရည်ရွယ်
ပုံရသည်။ ဒီမှာ ရှင်မွေ့က ဖြစ်ချင်တာတွေ ပုံဖော်ရင်း ကင်းနား
မှာ အပျော်လွန်နေသည့်အချိန် အဘိုးက ရှင်မွေ့ကို ဘယ်လောက်
စိတ်ပူနေမလဲလို့ တွေးမိတော့ ရှင်မွေ့ ရင်ထဲမကောင်း။

“ကဲ...မင်းစဉ်းစားရပိုကောင်းအောင် ငါ ရေခဲမုန့်ဝယ်
ကျွေးမယ်၊ ပြန်ဖို့တော့ ဦးစားပေးရမယ်နော်”

“ကင်းကလည်း”

ဒူးပေါ်လက်ထောက်ကာ မတ်တပ်ရပ်ထားသော ကင်းက
ကိုယ်ကိုကိုင်ချတာ ရှင်မွေ့မျက်နှာနီးနီးလေးမှာ။

“အတွေးမချော်နဲ့၊ မင်းအတွက်ပြောတာ”

ရှင်မွေ့ နဖူးကို ခပ်ဖွဖွလက်ညှိုးနဲ့ထောက်ရင်း ကင်းက
ပြောသွားသေးသည်။ ရှင်မွေ့သာ ကင်းကို မခွဲချင်တာနှင့် မျက်နှာ
လှလှလေး စူပာပုပ်နှင့် ကျန်ခဲ့ရာမှ ဒီအတိုင်းဆက်နေလို့ မဖြစ်နိုင်
မှန်းလည်း သိသည်။ အခုတောင် ကင်း အပြင်သွားလျှင် အိမ်မှာ
ရှင်မွေ့တစ်ယောက်တည်း မနေရဲ၍ ကင်းနောက် တကောက်ကောက်

လိုက်နေရတဲ့အဖြစ်။

“နေခဲ့ပါ...ရှင်မွေ့၊ မင်းလို ချောချောလှလှ မိန်းကလေးတွေဆို စိတ်ချ၊ ကိုယ်က လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ဘူး”

မင်းထက်ဆိုသည့်လူကြီး အပြောကို ပြန်ကြားရတဲ့ ရှင်မွေ့ နားထဲမှာတောင် အော်ဂလီဆန်ချင်သည်။ လက်ဖျားနဲ့မတို့ဘဲ မျက်လုံးကြီး တဝင်းဝင်းနှင့် ရှင်မွေ့ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားကို ကျူးကျော်နေတာက ပိုဆိုး၏။ အရေးအကြောင်းဆို မွန်ကြီးတို့ လင်မယားက အားကိုးလို့မရ။ ကင်း ပြောထားတာနှင့် ကွက်တိပင်။

“ငွေကို အရည်ဖျော်သလို သုံးခွင့်ရလို့ကတော့ သူတို့ လင်မယားက ငရဲမင်းတောင် ဆွယ်တရားဟောပြီး နားချပေးမယ့် လူတွေ၊ အဆင်း ဘီးတပ်ပေးမယ်၊ ကြားသမျှသတင်း အရောင်း အဝယ်လုပ်မယ်၊ သစ္စာတွေ မေတ္တာတွေပြောရင် သူတို့က ဇာတ်သဘင်လားလို့ ပြန်မေးမှာ၊ လင်မယားအချင်းချင်းတောင် အမြတ်ရရင် ပြန်ရောင်းစားနေတာ၊ ဝယ်မယ့်လူမရှိလို့ သူတို့အိမ်ထောင်သက် မြဲနေတာ”

ကင်း ပြောသမျှ အန္တရာယ်တင်းကြမ်း၊ ခရောင်းလမ်း

အလယ်မှာ ရှင်မွေ့တစ်ယောက်တည်း မေတ္တာပန်းတွေ သွားစိုက်နေတဲ့လူလို။ မချစ်သင့်သူကို ချစ်မိခြင်းဟာ အဲဒီလောက် အပြစ်ဆိုးသတဲ့လား။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၆)

“ရှင်မွေ”

ခုံတန်းနား ပြန်ရောက်လာသော ကင်းက အမောတကော
နှင့်။ ရှင်မွေ့ကို မောကြည့်ရင်း...

“ရေခဲမုန့်ဆို”

“မစားနဲ့တော့၊ လာ”

ရှင်မွေ့လက်ကို ကင်း လက်ဖဝါးဟာ မြဲမြံမှုနှင့် ခိုင်မြဲ၏။
ရှင်မွေ့ ဘာမှန်းမသိဘဲ ကင်း ဆွဲခေါ်ရာသို့ အပြေးလိုက်သည်။
ပန်းခြံထဲ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်စွာ အချစ်အကြောင်းသိကျူးသည့်
လူတွေကြား ရှင်မွေ့တို့နှစ်ယောက် အပြေးအလွှား။

“ကင်း...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကင်းက သစ်ပင်တွေကြား ကွေ့ပတ်ပြေးရင်း နောက်ကို
လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီကောင်တွေကြောင့် ဟိုနေ့က မင်းကိုထားခဲ့ရတာ၊
အခု နောက်ယောင်ခံပြီး ငါ့နောက်လိုက်နေပြီ၊ လာ မြန်မြန်”

“ဟင်”

ရန်သူ၊ လူဆိုးဆိုသည့်အသိနှင့် ရှင်မွေ့ ကင်းနောက်ကို
အပြေးလိုက်ရင်း နောက်ကို လှည့်ကြည့်ပေမယ့် ဘာကိုမှမမြင်။

ကင်းက ရှင်းပြရင်း ပန်းခြံတွင်းဖောက်ထားသော ကား
လမ်းဆီ ပြေးဆင်းဟန်ပြုသည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းကိုပြန်ရုပ်ရင်း
နောက်လှည့်ပြေး၏။

“သူတို့က ကားလမ်းပေါ်မှာ၊ ပန်းခြံထဲပတ်တဲ့ကားနဲ့”

“ဟင်...ဟိုမှာလည်းသူတို့လူတွေ”

ရှင်မွေ့တို့ နောက်ကြောင်းလှည့်တော့လည်း လွတ်လမ်း
မမြင်။ ဟိုဘက်လမ်းကြော၌ အပျော်စီးကားတစ်စီးက ဒီဘက်ဆီ
ဦးတည်လာပြီ။ ရှင်မွေ့တို့ရောက်နေတာက ကားလမ်းနှစ်လမ်းရဲ့
အလယ်က မြက်ခင်းပြင်ပေါ်။ ဒီတိုင်းကြီးရပ်နေလျှင် ရှာစရာမလို
ဘဲ အလွယ်တကူ မိသွားနိုင်သည်။ ထီးရောင်စုံဆောင်းထားသော

အတွဲကိုယ်စီကတော့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ကြပ်ကပ်ထားသည့်အလား
ဟိုတစ်တွဲ၊ ဒီတစ်တွဲနှင့်။ နေရာအနှံ့ ရှင်မွေ့ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်ပြီး
မှ လက်ထဲ၌ကိုင်ထားဆဲ ချာလီထီးကို သတိရသွား၏။

“ကင်း...လာ”

“ဘာလဲ”

“လာပါဆို”

ကင်းလက်ကိုဆွဲ၍ လွတ်နေသော သစ်ပင်ဆီပြေးသည်။
သစ်မြစ်ဆုံကြီးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ထီးကို ဖောင်းခနဲဖွင့်ကာ လမ်းမတွေ
ဘက်ဆီ ကာထား၏။ နှစ်ယောက် ပူးကပ်စွာထိုင်နေ၍ ကင်းရင်ခွင်
ထဲ ရှင်မွေ့ကိုယ်လေး အလိုလိုရောက်သွားသည်။

“ရှု...တိတ်တိတ်နေ ကင်း၊ သူများတွေလို အတွဲဟန်
ဆောင်ကြမယ်”

“ရှင်မွေ့”

ကင်းအသံက တိုးတိုးလေး။ အကြည့်တွေက ဆေးသား
မကူသော ထောင့်ချိုးညီ နှုတ်ခမ်းပါးတွေ၊ သွေးကြောမျှင်တွေ
ယှက်သန်းနေသော ရှင်မွေ့ပါးပြင်တို့ကို နီးကပ်စွာတွေ့ရသော
ကြောင့် ကင်းရင်က အရိုင်းဆန်စွာ ဆောင့်ခနဲသည်။ ရှင်မွေ့ကိုယ်

လေးကို ဆွဲပြီး သူ့ရင်ခွင်ဆီ ဆွဲဖက်တော့ ရှင်မွေ့က ကင်းရင်ခွင်
မှာ ပါးမှေးအပ်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ။

“တောက်...ဒီနားတင် ပျောက်သွားတာကွ”

“ဟေ့ကောင်...အပိုမပြောနဲ့၊ မင်းရဲ့ကင်းက လှစ်နေ
အောင်ပါးတာ၊ ဒီလောက် မြောင်ရှင်းကြီးကို တက်ပြေးမလား၊
လာစမ်းပါကွာ၊ သူဟာသူ ကြည့်နူးနေကြတာကို ထားစမ်းပါ”

ကင်းတို့နောက် လိုက်လာသော လူစုထဲမှ စကားသံတွေ
က ကျောနောက်ဘက်မှ ကြားရသည်။ ရှင်မွေ့မှာ နောက်ကျော
မလုံ။ မတော်တဆ မိသွားမှဖြင့်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် ကြောက်ကာ
ကိုယ်ကိုကွုံတော့ ကင်းရင်ထဲ တစ်ကိုယ်လုံး ရောက်သွား၏။

ကင်းက တင်းတင်းပိတ်ပိတ်သောအခါ တစ်ယောက်ရင်ခန့်
သံ တစ်ယောက်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားရတဲ့အထိ။ ကင်း တုန်လှုပ်
ခြင်းကြောင့် ရင်ခန့်သံ မြန်ခြင်းလား၊ ရှင်မွေ့ကိုယ်လေးပဲ သူ့ရင်ခွင်
ထဲ ထားရ၍ မြန်လာခြင်းလား။ ရှင်မွေ့လည်း သေချာမသိတာ။
သေချာသိနေတာက ကင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ရှင်မွေ့ ရင်ခန့်သံ မြန်နေ
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အတွဲတွေကြားမှာ ဝင်ပုန်းနေလား၊ ဒါမှမဟုတ် အတွဲ

ဟန်ဆောင်နေလားပဲကွ”

နောက်ကအသံကြောင့် ရှင်မွေ့လန့်သွားပြီး ကင်းမျက်နှာကို ကြောက်ကြောက်နှင့် မော့အကြည့် ငုံ့ထားသော ကင်းမျက်နှာကြောင့် ကင်း နှာတံချွန်ချွန်က ရှင်မွေ့နဖူးပြင်ပေါ် ရှပ်တိုက်ပြေးသွားသည်။

“အို”

ရှက်ရွံ့စွာ ရုန်းပေမယ့် မရတော့။ မတော်တဆ မမည်ပဲ ပီသစွာ ခြေချသော ကင်းအနမ်းတစ်ပွင့်မှာ ရှင်မွေ့ မျက်နှာလှလှလေးပေါ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု။

“ကင်း”

အသံမထွက်ဘဲ ရှင်မွေ့ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံခေါ်သည်။ ဒေါသမပါ။ ရှက်ရွံ့ခြင်းစွက်သည့် တားမြစ်ခြင်း။ ဒါကိုပဲ ကင်းက သဘောတကျနှင့် မျက်စိမှိတ်ပြကာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အနမ်းထပ်ခြွေတာ ရှင်မွေ့ထံမှ စကားသံလေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသည်အထိ။ အနမ်းတွေက အသည်းအသန်။

“ကင်း”

“ဟင့်အင်း”

“ချစ်တယ်”

“အို”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ နွေးထွေးသွား၏။ လှုပ်ခတ်သွားသော ရင်ခုန်သံတွေကြားမှာ ရှင်မွေ့ကိုယ်တိုင် ဘာတစ်ခုမှ မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ အနမ်းတွေကြားမှာ တိမ်တိမ်မူးမူး ရူးလှလှ။

“မင်းရူးနေလား၊ အတွဲကြားဝင်ပုန်းလို့ ဟိုက ပါးထရိုက်မှာပေါ့၊ အတွဲဟန်ဆောင်ရအောင်လည်း မင်း ကင်းမှာ ဘာတန်ဆာပလာမှ မပါဘူး၊ လက်လွတ်ခြေလွတ်ကြီး၊ ဟေ့ကောင် မသိရင် မှတ်ထား၊ အတွဲဟန်ဆောင်ဖို့အတွက် ထီးတစ်ချောင်းရယ်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရယ် လိုရမှာ၊ မင်းကင်းမှာ အဲဒါတွေ ဘာမှမရှိဘူး၊ မင်း ဒီလောက်ညှံနေရင် ဦးခွန်တပည့်လုပ်ဖို့ မသင့်တော့ဘူး”

အခြေအတင်စကားပြော ငြင်းခုန်သံတွေနှင့်အတူ ခြေသံတွေက တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ရှင်မွေ့အတွက်တော့ ရင်ခုန်ခြင်းက ပိုမြန်ဆန်လာကာ သူမနား ပိုနီးကပ်လာသလို ခံစားရ၏။ ကျူးကျော်လာသမျှ အနမ်းတွေကြားထဲ လည်စင်းပေးနေတာတောင် အနမ်းမုဆိုးက ငဲ့ညှာရကောင်းမွန်းမသိ။

“ကင်းနော်...တော်ပြီဆို”

ကင်းရင်ခွင်ထဲ ရှင်မွေ့ကိုယ်လေးကို ရုန်းထွက်ရင်း ရှက်
စိတ်ဖြင့် ပူဇွန်းနေသော နှုတ်ခမ်းအား လက်ဖမိုးဖြင့် ဖိကပ်ကာ

“ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ လူကို ဇွတ်အတင်း”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ဖယ်ပါ...သူတို့သွားကုန်ပြီ”

ကင်းက မချိုမချည်နှင့်...

“သွားပလေ့စေ၊ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

“ကင်းနော်”

တင်းခနဲ ဆွဲဖက်တော့ ရှင်မွေ့က ဒုတိယအကြိမ် ကင်း
ရင်ခွင်ထဲ ထပ်ပြုလဲသည်။

“ဟင့်အင်း...မရတော့ဘူး”

“အို...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“သိချင်ရင် လက်တွေ့ပြမယ်”

“ကင်း”

နွေးထွေးချိုမြိန်ခြင်းကမ္ဘာထဲ ရှင်မွေ့ကို ကင်းကပဲ ဇွတ်
အတင်း ဆွဲယူနှစ်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် ရှင်မွေ့ ဘာမှမပြောနိုင်
တော့။ ကင်းကိုယ်ကြီးကိုသာ လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် မနာကျင်

အောင် ထုရိုက်ရင်း ပန်းရင်ရောင်မျက်နှာလေးဖြင့် ကင်းမျက်နှာ
ချောချောကို မော့မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်သွား၏။

“ရှင်မွေ့”

“သွား...မခေါ်နဲ့”

ရှင်မွေ့ မျက်နှာနီနီနှင့်အော်တော့ ကင်းက ချစ်မြတ်နိုးစွာ
ရယ်သည်။

“ရှင်မွေ့ပဲ ဒီနေရာကို ခေါ်လာပြီးတော့”

“အို...အဲဒါက ဟန်ဆောင်တာကို”

“ဘယ်သူက လက်ခံလို့လဲ၊ ကိုယ်က တကယ်အစစ်ဖြစ်
ချင်တာ”

ရှင်မွေ့ကို တစ်ချိန်လုံး ငါတွေ မင်းတွေနှင့် ပြောလာတဲ့
သူက ရုတ်ခြည်း နာမ်စားပြောင်းသွားတာ ကိုယ်တဲ့။ ရှင်မွေ့
ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းငုံ့ကာ ရုန်းတော့ ကင်းက ရှင်မွေ့ခါးလေးကို
ဆွဲဖက်၍ သူရင်ဘတ်နှင့် ညှပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ရှင်မွေ့မေးဖူး
ကို လက်ခံနှင့်ပင့်မော့ကာ သူ့ကိုကြည့်စေတော့ မြင်ရတာက
ချစ်ခြင်းတွေ ဖြန့်ခင်းထားသော ကြည်မွေ့ဖွယ်မျက်နှာ။

“ချစ်တယ်...ရှင်မွေ့၊ ချစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့်

ကိုယ့်အရိပ်ကိုခိုပြီး ကိုယ့်ကိုအားကိုးနေတာကို အခွင့်အရေးယူတယ်
ဖြစ်မှာစိုးလို့”

“အခုရော အခွင့်အရေးယူတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ကင်းက ခေါင်းငုံ့ချရင်း နဖူးချင်းထိတိုက်ထားကာ...

“အခုက မထိန်းချုပ်နိုင်တော့လို့”

“သွား”

“သွားမှာပါ...လာခဲ့”

“အို”

ရှင်မွေ့ရင်ထဲမှာ မရင်းနှီးသည့် ရင်ခုန်သံတွေ အလန့်
တကြား ဝင်ရောက်လာ၏။ ရင်တစ်ခုလုံးက တသိမ့်သိမ့်တုန်ဟည်း
လျက် မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ ကင်းရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုရင်း ထပ်မံကျူးကျော်
လာသည့် အနမ်းများကို ပိုင်ရှင်က ကြည်ဖြူခွင့်ပေးသောအခါ
နေရာလပ်မကျန် ရှင်မွေ့မျက်နှာလှလှလေးပေါ်၌ ခြေချခဲ့ပြီ။ ချိုသော
နှုတ်ခမ်းလွှာမှတစ်ဆင့် ကင်းက အသံတိတ်ချစ်ခြင်းများအား ရှင်မွေ့
နှလုံးသားဆီ ပို့လွှတ်သောအခါ...

“ရှင်မွေ့”

“ကင်းရယ်”

အချစ်ကိုတွေ့ပြီး တစ်ပြိုင်နက် ပျောက်ကွယ်မသွားတော့
အောင် ရင်ခွင်ထဲ ဆုပ်ဖမ်းထားမိတာက ကင်းရဲ့ကျောပြင်အား
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်တွယ်ထားခြင်းပင်။ ဒီဘဝ၊ ဒီခန္ဓာမှစ၍
နောင်သံသရာအဆက်ဆက် ကင်းနဲ့မခွဲ အမြဲဒီလိုပဲ ချစ်ခွင့်ရပါစေ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၇)

“ဘဘကြီးရေ...ဘဘကြီး”

“ဟေ့”

ဦးယသော်က အသံထွက်မတတ် ကျုံးအော်နေသော မိလုံကို စိတ်တိုတိုနှင့် အသံပြန်ပြသည်။ ထို့နောက် အဆုံးမသတ်ရသေးသော ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချ၍...

“နမောတဿ”

ပဲ အစချီရသေးသည်။

“ဘဘကြီး...ဘဘကြီး”

အော်သံက သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်တော့။ ဦးယသော်က ဒေါသဖြင့် ပုတီးကို လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပတ်သည်။ မြတ်စွာ

ဘုရားရှင်အား လက်အုပ်ချီမိုးပြီး...

“...ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ မိလုံကို ဆုံးမရမှာမို့ ခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရား”

ဘုရားကို ခွင့်တောင်းသည်။ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ဘုရားခန်းထဲကထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်၏။ ထိုအခိုက် လှေခါးကို တဒိုင်းဒိုင်းပြေးတက်လာသော ခြေသံနှင့်အတူ မိလုံက ဘုရားခန်းအဝ၌ ပေါ်လာသည်။

“ဘဘကြီး”

မောဟိုက်သံနှင့် ခေါ်တာကို ဦးယသော်က စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“မိလုံ”

“ရှင်...ဘဘကြီး”

“နင်က ဇက်ကောင်းလို့ ဓားတောင်းသလားဟဟေ့”

“မဟုတ်...မဟုတ်ပါဘူး ဘဘကြီး”

“ဒီအချိန် ငါ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အချိန်မှန်း နင်မသိဘူးလား”

“ဟုတ်...သိပါတယ် ဘဘကြီး”

“ဒါဆို ငါ့ကို မလေးမခန့်လုပ်တာပေါ့”

“မလုပ်ပါဘူး ဘာကြီး”

“ဟဲ့...ဒါဆို ငါ့ကို အသက်ထွက်တော့မတတ် ဘာလို့
အော်ခေါ်နေသတန်း”

“ဟို...အဲဒါက ဒီ...ဒီမှာပါ ဘာကြီး”

မိလုံက အခန်းအကွယ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
ဦးယသော်က ထူးဆန်းခြင်းဖြင့် ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုးသည်။
အခန်းဝသို့ ခေါင်းပြုအကြည့်...

“အဘိုး”

“ဟေ...မြေးလေး ရှင်မွေ့”

အဘိုးက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်သည်။ ထို့နောက်
ရှင်မွေ့ကို တအားပြေးဖက်သည်။ ရှင်မွေ့လည်း ဘိုးကိုယ်ပိန်ပိန်
လေးကို ပြန်ဖက်ထားရင်း...

“အဘိုး နေမကောင်းဘူးဆို”

“အေးကွယ်...ဟိုရက်ကပါ။ ငါ့မြေးနယ် အဘိုးစိတ်ပူ
အောင် ညည်း ဘာလုပ်တာတုန်းကွယ်၊ ငါ့မှာ စိတ်ပူပေမယ့်
ဘယ်လိုက်လို့ ဘယ်ခေါ်ရမှန်းမသိ၊ မိလုံမေးတော့လည်း ဘာမှ

ရေရေရာရာမသိနဲ့၊ ဗလကျ ပြောတာတစ်မျိုး၊ ညည်းကို ပြန်ပေး
ဆွဲတာနေမှာတဲ့၊ ရဲတွေဘာတွေ မတိုင်နဲ့တဲ့၊ တော်ကြာ ရဲတိုင်လို့
သတ်လိုက်ရင် ဒုက္ခတဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါ့မှာ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး စောင့်နေရတာ၊
ဘယ်အချိန် ငွေနဲ့လာရွေးလို့ ပြောမလဲဆိုပြီးတော့၊ ဘယ်သူမှ ဘာမှ
လာမပြောတော့ ဗလက တစ်မျိုးပြောပြန်ရော၊ သတင်းစာထဲ
ထည့်ကြော်ငြာတဲ့၊ သူပြောတဲ့နည်းတွေထဲ ဒီတစ်နည်းမှ ဟန်သွား
တာကွဲ့၊ မြေးက အခုကြော်ငြာတွေ့လို့ ပြန်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြေသည်။ ဒီတော့မှ အိမ်နဲ့ဝဲသွား
သော ရှင်မွေ့ဆံပင်တွေကို ဦးယသော်က သတိထားမိသွားပြီး...

“ဒီဆံပင်တွေက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ မြေး၊ ပိုရှည်
လာတာလား၊ ပိုဆန့်လာတာလား”

“နှစ်မျိုးစလုံးပဲ အဘိုး”

“စကားကို ပေါ့ပျက်ပျက်မပြောစမ်းနဲ့ ပြောစမ်း အဘိုး
ကို သေချာပြောပြစမ်း၊ အဘိုးဆီကနေ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ၊
ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ နေခဲ့သလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီပုံစံက
ရော ဘယ်သူလုပ်ပေးတာလဲ”

အဘိုးစကားပြောတိုင်း မာန်တွေ ထန်တွေ ပါလာတိုင်း

နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားကြီးက တလှုပ်လှုပ်။ ရှင်မွေ့ကို လက်ဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်စဉ့်ခန်းရှိ ကျွန်းခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ ရှင်မွေ့ တစ်ကိုယ်လုံးအား နေရာမလပ် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ ရှင်မွေ့မှာ ကင်း ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ရဲဆေးတင်၍ ခပ်တင်းတင်းထိုင်နေသည်။

“လိမ်တယ်ဆိုတာ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်အောင်မလုပ်ရင် ကံကြီးမထိုက်ဘူး ဘောဘီလေးရဲ့၊ အခု ဘောဘီလေးက အဘိုး စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောမှာလေ မဟုတ်ဘူးလား၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ရင် ဘောဘီလေးအဘိုးက စိတ်ထိခိုက်တာရော၊ စိတ်ဆိုးတာရောနဲ့ နေရာမှာတင် ခွေကျသွားနိုင်တယ်၊ ဘောဘီလေးလည်း စိတ်တင်းထား၊ ဒါ အပြစ်ကျအောင် လိမ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဘိုး ခံစားရသက်သာအောင် ပြောတာလို့ ဟုတ်ပြီလား”

ကင်းက ကားပေါ် တစ်လမ်းလုံး ရှင်မွေ့ကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပြီး တတွတ်တွတ် သင်ပေးခဲ့သော ရှင်မွေ့ရဲ့ သူရဲကောင်း။

“တကယ့် ကလေးလေးလိုပဲ၊ အဲဒီမျက်ဝန်းကြည်ကြည်တွေ၊ မသိနားမလည်ဘဲ အရာရာမေးတတ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ကိုယ့်ကို တစ်ခါတလေမှာ စိတ်မလုံအောင် ပြုစားထားတာမျိုး”

“အံ့မယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှင်မွေ့က ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ ကလေးလိုမပြောနဲ့၊ တက္ကသိုလ်တောင် ရောက်နေပြီ”

“တက္ကသိုလ်မကလို့ ကထိကပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတွက်တော့ ကလေးပဲ၊ ကလေးလေးလို သွားလေရာ ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး ပိုက်ထားချင်တဲ့အထိ၊ နမ်းရင်တောင် ကလေးဆန်တဲ့မင်းဆိုတဲ့ အသံ ဝင်သွားရင် မနမ်းရက်တော့ဘူး၊ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ဘောဘီလေး”

ကင်းအကြည့်၊ ကင်းအပြောနဲ့ ကင်းရဲ့အနမ်းတွေ သတိရလာတော့ လူက ငိုငါးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ချစ်တတ်ပြီဆိုရင် အလွမ်းဟာ အချစ်နဲ့အချိုးတူ ပါဝင်လာတတ်သလား။ ရှင်မွေ့ကတော့ ချစ်ပဲချစ်ချင်သည်။ အလွမ်းကိုကြောက်လို့။

“ဖြေလေ ရှင်မွေ့”

“ရှင်...အဘိုး”

ရှင်မွေ့မှာ ကင်းကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် လွမ်းပစ်လိုက်လဲမသိ။ အဘိုးခေါ်မှ လန့်ပြီးထူးသည်။

“အဘိုးမေးတာ ဖြေဦးကွယ်”

“ရှင်”

“မြေး ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“ရှင်မွေ့ ရန်ကုန်ရောက်သွားတာပါ အဘိုး”

“ဟေ့”

ဦးယသော် နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး ထောင်တက်သွားသည်။

မျက်လုံးက ရှေ့သို့ တစ်လံလောက် ပြူးထွက်လာ၏။

“ရန်ကုန်ကို ညည်းက၊ ဒီလောက်အဝေးကြီးကို”

“ဟုတ်...ရှင်မွေ့ အိတ်နောက်ကိုလိုက်ရင်းနဲ့ သူတက် တဲ့ကားပေါ်လိုက်တက်တာ၊ ရှင်မွေ့အိတ်ကို ပြန်ယူမှာပေါ့ အဘိုး၊ ဒီထဲမှာ ရှင်မွေ့တို့ ရှေးဟောင်းအမွေတွေ ရွှေတွေပါတာကိုး”

“အိမ်း...ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါ့မြေးမှာ မင်းသွေးမင်းစိတ် အပြည့်ရှိတာကိုး၊ အဘိုးတို့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေဆိုတာ အဲဒီလို သတ္တိအရာမှာ ပြောင်မြောက်တာ နှစ်ယောက်မရှိဘူးမြေးရဲ့၊ ကဲ ကဲ ဆက်စမ်းပါဦး”

အဘိုးက နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးတွေ ထောင်ထလာတဲ့အထိ ချီးကျူးသည်။ ကြီးလုံနဲ့ ဦးဗလက ရှင်မွေ့ကို ငေးလို့။ ရှင်မွေ့က အဘိုးမြှောက်ပေးသော သူရဲကောင်းကြီးအဖြစ် ရင်ကော့ခေါင်းမော့ ပြီး...

“ရှင်မွေ့တို့ ကားပေါ်အတက် ကားကလည်းအထွက်ပဲ

အဘိုးရဲ့၊ အဲဒီမှာ သူက လမ်းပေါ်ခန့်ဆင်းသွားတာ၊ ရှင်မွေ့က အတင်းခန့်ချမယ်လုပ်တော့ လူတွေက ဝိုင်းဆွဲတာပေါ့၊ အဲဒီထဲက အန်တီကြီးက ရှင်မွေ့ကို ဆွဲထားပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ ရှင်မွေ့အိတ်ပါသွားလို့ အိမ်မပြန်ရဲဘူးဆိုတာနဲ့ လိုက်ခဲ့ခဲ့ပြီး ရှင်မွေ့ကို ခေါ်သွားတာ အဘိုးရဲ့”

“မြေးရယ်...မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်ပြီးတော့ အဘိုးကို အဲဒီ လောက်အထိ ကြောက်ရသလား”

“ဪ...အဘိုးရယ်၊ အဘိုးကို အဲဒီလောက်အထိ မကြောက်ပေမယ့် အဘိုးရဲ့ဓားကြီး ရှိတယ်လေ၊ ဓားကြီးကိုတော့ ကြောက်ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ကြီးလုံရယ်၊ နော့”

ကြီးလုံကို ရှင်မွေ့က သက်သေဆွဲထည့်တော့ ကြီးလုံခမျာ ခေါင်းတည်တည်နှင့် ပါလာသည်။ အဘိုးကတော့ မျက်ခုံးကြီး တွန့်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ငါ့မြေးမ ဘယ်တုန်းက ဒီဓားကြီး ကြောက်သွားသလဲလို့ အဖြေရှာနေပုံရ၏။ အဘိုးကို ကြာကြာ စဉ်းစားခွင့်မပေးဘဲ ရှင်မွေ့က...

“အန်တီကြီးအိမ်မှာနေတော့ ရှင်မွေ့ကို သမီးလေး တစ်ယောက်လိုပဲ လိုလေသေးမရှိ ထားပါတယ်၊ နောက်မှ အဘိုး

ရေ ရှင်မွေ့သိလိုက်ရတာကလေ ရှင်မွေ့က သူ့ရဲ့ဆုံးသွားတဲ့သမီးနဲ့ တူနေတာကိုး”

“အင်း...အင်း အဲဒါနဲ့ သူက ညည်းကို ဒီပုံတွေပြောင်း ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ အခု ရှင်မွေ့ ကျောင်းတက်ချိန်လည်းရောက်ပြီ၊ အဘိုးက နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ပြန်လာရတာ၊ ရှင်မွေ့သဘော အတိုင်းဆို အန်တီကြီးနဲ့ပဲနေမှာ၊ သူက နိုင်ငံခြား အဝတ်အထည် တွေကို မြန်မာနိုင်ငံကို တင်သွင်းပြီး ရောင်းတာမျိုးလေ”

“ဪ...ဪ၊ ဒီအိတ်ကရော ဘယ်ကဘယ်လိုပြန်ရ တာလဲ”

အဘိုးက တုတ်ကောက်နှင့် ရှင်မွေ့ ရွှေချည်ထိုးအိတ်ကို လှမ်းထိုးရင်း မေးသည်။

“ဪ...ဒါလည်း အန်တီကြီးကျေးဇူးနဲ့ပဲ ရှင်မွေ့ ပြန်ရ လာတာ”

“အင်း...အင်း၊ တော်တော်ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ နေထိုင်စောင့်ရှောက်ရုံတင် မကဘူး၊ ပစ္စည်းပါ ပြန်ရှာပေးတယ်ဆို တော့၊ ဒါနဲ့ မြေးမရဲ့ကျေးဇူးရှင်နာမည်”

“အန်တီမွန်ကြီးတဲ့”

ရှင်မွေ့ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာကောက်ဖြေပြီးမှ စိတ်ကူးထဲမှာ မွန်ကြီးကို ဆံထုံးတွေတပ်ပြီး ရင်ဖုံးတွေဘာတွေဝတ်ပေးလိုက်သည်။ အဘိုးကတော့ မွန်ကြီးလို့ ရွတ်ကြည့်ရင်း...

“မော်လမြိုင်သူလားကွဲ့”

“ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ အဘိုး၊ အန်တီကြီးက ရှင်မွေ့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့မလို့လေ၊ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံခြားမှာနေတဲ့ သူသားက ဆေးရုံတက်နေရလို့ဆိုပြီး ဖုန်းဝင်လာတာနဲ့ ရှင်မွေ့ကို ဒီအတိုင်းပြန်လွှတ်ခဲ့တာ၊ အဘိုးဆီ လူကိုယ်တိုင်လာတွေ့ပြီး ဂါရဝ ပြုပါဦးမယ်တဲ့၊ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဆိုရင် အန်တီကြီးက အင်မတန် လေးစားပါတယ်တဲ့”

“အိမ်”

အဘိုးက တုတ်ကောက်ကို မာန်ပါပါတစ်ချက်ဆောင့်ချ ရင်း...

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ တို့မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေကို လူတိုင်း က မိတ်ဖွဲ့ချင်မယ်၊ ခင်ချင်မယ်၊ အပေါင်းအသင်းလုပ်ချင်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မြေးရေ တို့ကတော့ လူစစ်ပြီး ပေါင်းရသင်းရမယ်

နော်၊ ဒီဘက်ခေတ်မှာ လူဆိုးလူကောင်းဆိုတာ အကဲခတ်ရခက်ပါ
ဘိသနဲ့၊ ဒါပေမယ့် မြေးမရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကိုတော့ အဘိုးက လက်ခံ
မှာပါ။”

“ဒါဆို ရှင်မွေ့ နားလို့ရပြီလား အဘိုး၊ ဒီမှာ အဘိုး
ပစ္စည်းတွေ ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ၊ လက်ကောက်ကိုတော့။”

အဘိုးက ရှင်မွေ့စကားကို အဆက်မခံ။ လက်ကာတား
ရင်း...

“မိလုံပြောလို့ အဘိုး သိပြီးပြီ၊ ပစ္စည်းသင်္ခါရ လူသင်္ခါရ
ပါကွယ်၊ အဘိုးမြေး ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဘေးမသိရန်မခ ပြန်ရောက်တာ
ပဲ တော်လှပြီ၊ မြေးပဲ သိမ်းထားလိုက်၊ မိလုံ။”

“ရှင်...ဘာကြီး။”

“ငါ့မြေးကို ငါဝယ်ထားတာတွေ လိုက်ပြချေဦး၊ သွား။”

“နောက်မှကြည့်တော့မယ် အဘိုး။”

ရှင်မွေ့ ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ငြင်းတော့ အဘိုးက
မျက်ခုံးကြီးပင့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ ရှင်မွေ့အိတ်ကို
လှဲမိမ်းယူရင်း...

“ဒါတွေကို ရန်ကုန်အိမ်မှာလည်း သုံးလာရတော့ ရှင်မွေ့

အတွက် အထူးအဆန်း မဖြစ်တော့လို့ပါ အဘိုးရဲ့၊ အခုတော့
ခရီးပန်းလာလို့ အရင်နားပါရစေဦး။”

“အေး...အေး၊ ဒါဆိုလည်း သွားနားတော့။”

“ဟုတ်...အဘိုး။”

စိတ်က နားချင်ပြီဆိုတာနှင့် ခြေထောက်က လှစ်လှစ်ပါ
အောင် သွားသည်။ အဘိုးကတော့ ဆံပင်အပြောင့်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ
ရှည်၊ တီရှပ်အကပ် ဝတ်ထားသော ရှင်မွေ့ဆိုသည့် မြေးမရဲ့
ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း...

ဒီကလေးမ ပြောင်းလဲသွားတာတော့ အမှန်ပင်။

အခန်း (၁၈)

“အမလေး...ရှင်မွေ့ရယ်၊ ညည်းပျောက်သွားတဲ့နေ့ကဆို ကြီးလုံမှာလေ ခေါင်းပေါ် ကမ္ဘာပြို၊ ဟင်...ဒါ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

ရှင်မွေ့ရှိသည်အထင်နှင့် ရှင်မွေ့အခန်းထဲကို စကားပြောရင်း ဝင်လာသော ကြီးလုံမှာ ရှင်မွေ့ကို မတွေ့မှ တစ်ခန်းလုံး မျက်လုံးဝေရှာသည်။ ရှင်းလင်းနေသော ခုတင်ပေါ်မှာ စောစောက ယူသွားသော ရွှေချည်ထိုးအိတ်ကို ဒီအတိုင်း ပစ်တင်ထားသည်။ အဝတ်အစားလဲထားပုံမရ။ တစ်ခန်းလုံး လှည့်ပတ်ရှာပြီးမှ ကြီးလုံ အဖြေရှာတွေ့သည်။ ဝရန်တာဘက်ထွက်သော တံခါးကြီး ပွင့်နေတာကိုး။

“ဒီကလေးမ ခုတင်ရောက်တယ်၊ အဘိုးကိုပြောတော့ နားမယိဆို့ပြီးတော့ အခု ဝရန်တာထွက်ပြီး ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်”

ကြီးလုံက တမင်ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်ပြီး ဝရန်တာဆီ ထွက်သည်။ ရှင်မွေ့က ဝရန်တာအလယ်တည့်တည့်မှာ ရပ်ပြီး လက်ဟန်မျိုးစုံနှင့် အောက်ဘက်ခြံအပြင်ကို ကြည့်ရင်း ပုံစံမျိုးစုံ လုပ်ပြနေသည်။ ကြီးလုံက ရှင်မွေ့နောက် ပခုံးနားမှ ကျော်ကြည့်တော့...

“ဟောတော့”

ဒါမျိုးကျရင် ပါးစပ်က စိတ်ချရသည်။ အသံက ကြီးလုံ စိတ်ထဲမှာပဲ ထွက်သည်။ ခြံအပြင်ဘက် ညောင်ပင်ကြီးရဲ့နောက်မှာ ကိုရီးယားမင်းသားတွေ ဝတ်လေ့ရှိသော ဂျင်းဝမ်းဆက်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်။ ပခုံးတစ်ဖက်မှာ ကျောပိုးအိတ်လေး ချိတ်ထားသည်။ ကောင်လေးက ကြီးလုံကို မြင်သွားဟန်တူသည်။ ရှင်မွေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ မရွေ့ရှင်မွေ့က ဘာတွေသဘောပေါက်သည်မသိ သူမရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြပြီး လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း ပူးပြသည်။ ပြီးတော့ လက်ရှစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။ ပြီးတော့ လက်ကို အဝိုင်းလို၊ လေးထောင့်လို လုပ်ပြသည်။ လက်ချောင်းတွေ

ကို အမျိုးစုံထောင်ပြကာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ တစ်ယောက်တည်း။
ကောင်လေးက လက်ညှိုးတွေ စွတ်ထိုးပြမှ ရှင်မွေ့ မသင်္ကာသလို
နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ သူမနောက်တွင် ရပ်နေသော
ကြီးလုံကို ရုတ်တရက်တွေ့သွားပြီး...

“ကြီးလုံ”

“ဟုတ်ပဲ၊ လာစမ်း ရှင်မွေ့၊ အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊
သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကပါလာတာလဲ၊ ဘာကြီးသိသွားမှဖြင့်
အေ”

“ရှု...တိုးတိုးလုပ်ပါ ကြီးလုံရဲ့၊ ကြီးလုံအသံကြောင့်
အဘိုးကြားသွားမှဖြင့်”

“အဲဒါဆို ပြောပြလေ၊ အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ”

“ကင်း”

“ဘာကွဲ့”

“ကင်းပါဆို ကြီးလုံကလဲ”

ကြီးလုံက သူ့အရပ်ပုပုကို ပိုရှည်ထွက်လာမလားအထင်
နှင့် ခြေဖျားထောက်ကာ ကင်းထံကြည့်သည်။ ကင်းက သစ်ပင်
အကွယ်ကနေ လက်နှစ်ဖက် စုံဖြန့်ကာ ပခုံးတွန့်ပြ၏။ ကင်းက

ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုသည့်သဘော။ ဒါကို ကြီးလုံက တွေ့ပြီး
အသံည်းအသန် ထအော်တာက...

“တူချက်အေ”

“ဘာတူတာလဲ ကြီးလုံ”

“ဟိုကားထဲက ကိုရီးယားမင်းသားနဲ့တူတာ၊ သူလည်း

အဲဒီလိုပဲလေ”

“ဟော...လုပ်ပြပြနဲ့ပြီ”

“ဘာလဲ ကြီးလုံရဲ့”

ကင်းက လက်ဝါးဖြန့်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြပုံအတိုင်း ကြီးလုံက
လုပ်ပြသည်။

“ကြီးလုံကလည်း အဲဒီလိုလုပ်ပုံကို အသည်းစွဲတာခက်
တယ် ရှင်မွေ့ရယ်”

“ဟယ်”

“ခစ်...ခစ်”

ကြီးလုံက ရှင်မွေ့ကိုကျော်ကာ ကင်းကို တာတာတွေ
ဘာတွေ လုပ်ပြနေသေးသည်။ ရှင်မွေ့မှာ ကြီးလုံရဲ့ဖြစ်ပျက်နေပုံကို
ကြည့်မရတော့ဘဲ လက်ကိုဆွဲချကာ...

“ကဲ...တော်ပါ၊ ဒီမှာတောင် ကောင်းကောင်းအချက်ပြ
လို့ မရတဲ့အထဲ၊ အခု ကြီးလုံပါ အလိုတူအလိုပါနော်၊ အဘိုးကို
တိုင်ပြောရင်တော့”

“အမလေး...ကြီးလုံက ရှင်မွေ့နဲ့ အမြဲတမ်း အကြံတူ
ဉာဏ်တူခဲ့တဲ့သူပါကွဲ့၊ တကတည်း အခုမှ”

ကြီးလုံက မကျေနပ်ဟန် မျက်စောင်းကြီးခဲကာ ရှင်မွေ့ကို
ကြည့်သည်။

“ခဏလေး ကြီးလုံ၊ ရှင်မွေ့ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ဦး
မယ်”

ကင်းကို ရှင်မွေ့က လက်ပြပြီး စာရေးမယ့်ပုံစံ၊ ကြီးလုံနှင့်
ထည့်ပေးမည့်ပုံစံတွေ လုပ်ပြပြီး နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။
ဒီတော့မှ ကြီးလုံက ရှင်မွေ့လက်ကိုဆွဲကာ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်စေ
ပြီး...

“ပြောစမ်း...ကောင်မလေး၊ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ရည်းစား
တွေဘာတွေ ရလာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကြီးလုံကလဲ၊ အဲဒါ ရည်းစားမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်မွေ့
ချစ်သူ”

“ကဲ...ထားပါ၊ ရည်းစားဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်သူဖြစ်ဖြစ် အရေး
ကြီးတာပဲ မေးတော့မယ်၊ ရှင်မွေ့ သူနဲ့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းမှ
ရှိခဲ့ရဲ့လားဟင်”

ကြီးလုံက တကယ်စိုးရိမ်စွာ မေးမိခြင်းပါ။ အရွယ်ရောက်
ပြီးသား မိန်းကလေး၊ လွန်ကဲသော အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာရှိသော
မိန်းကလေး၊ ဒီအချိန်ရောက်ရင် ဒါမျိုးကြုံရမည်ဆိုတာ ကြုံတွက်
ထားပြီးသား။ ကြီးလုံကိုယ်တိုင်သာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ဒီအိမ်ကြီးထဲ
ဘဝကို မြုပ်နှံခဲ့တာ။ ကြီးလုံလို အထီးကျန်ဆန်သော ဘဝမျိုးမှာ
ကလေးကိုမထားချင်တာ စေတနာ။ ဘာကြီးအမိန့်အတိုင်း လက်ခံ
ရန်ကျတော့လည်း “ထိုက်တန်”ဆိုသောသူဟာ အပြစ်ရှာစရာမရှိ
အောင် ပြည့်စုံပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင်တောင် တူသားလို
အသားကျနေပြီဖြစ်ရာ ရှင်မွေ့အတွက် အစ်ကိုတစ်ယောက်ကနေ
ခင်ပွန်းတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲဖို့ဆိုတာ လွယ်သောကိစ္စ
မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်လက်ပေါ် ချီပိုးထိန်းကျောင်းခဲ့ရသော
ရှင်မွေ့လေးကို ကြီးလုံက စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ ပြီးတော့
တန်ဖိုးလည်း ရှိစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်သူရှိပြီဆိုတာနှင့်
စိုးရိမ်ရသောကိစ္စကို တန်းမေးထားခြင်းသာ။ ရှင်မွေ့ကတော့ ကြီးလုံ

ရဲ့အမေးကို ခဏတော့ ကြောင်သွားပြီးမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း...

“ကြီးလုံရယ်...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ရှင်မွေ့တို့က သန့်သန့်စင်စင် ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ ရှင်မွေ့က အဲဒီလောက်အထိ သဘောမလွယ်သလို ကင်းကလည်း အဲဒီလောက်အထိ စည်းမကျော်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့တစ်လျှောက်လုံး ကင်းက ရှင်မွေ့ကို ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ကြီးလုံက စိတ်ပူလို့မေးတာပါ။ ရှင်မွေ့နဲ့သူက ဘယ်မှာတွေ့ကြတာလဲ၊ ရန်ကုန်ရောက်မှလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီမှာကတည်းကလား”

ကြီးလုံက ပြောစဉ်နေသော ရှင်မွေ့ဆံပင်လေးကို တယုတယကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း မေးသည်။ ရှင်မွေ့ထံမှ ရွှန်းတောက်နေသော မျက်ဝန်း၊ ပန်းရောင်ခြယ် ပါးမို့မို့နှင့် နှုတ်ခမ်းပါးတို့မှာ ရယ်ပြုံးရိပ်သမ်းစေပြီးမှ...

“ရှင်မွေ့တို့ ဒီမှာကတည်းက တွေ့ကြတာ”

“အလိုတော်...ဒီမှာ”

ရင်ဘတ်ဖိပြီး ကြီးလုံက တအံ့တဩမေးသည်။ ရှင်မွေ့က

ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် ကြီးလုံရဲ့၊ သူနဲ့ရှင်မွေ့က”

ရှင်မွေ့တို့ စတွေ့ပုံကစ၍ ကင်းဘဝအကြောင်း၊ ကင်းရဲ့ရပ်တည်ရှင်သန်မှုကအဆုံး မခြင်းမချန် ပြောပြသည်။ ကြီးလုံက ရှင်မွေ့စကားအားလုံးကို ရင်ဘတ်ဖိလိုက်၊ မျက်လုံးပြူးလိုက်နှင့် နားထောင်နေပြီးမှ...

“ဒါဖြင့်...အဲဒီကင်းက အကျင့်စာရိတ္တမှာတော့ အမည်းစက်ထင်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ရှင်မွေ့”

“ရှင်မွေ့နဲ့ မတွေ့ခင်ကပါ၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ပေါင်းရတော့လည်း ဒီအလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်သွားတဲ့ သဘောပေါ့၊ ပြီးတော့ ကင်းမှာ လူတွေကို နာကြည်းတဲ့စိတ်အခံက ရှိနေတော့”

“အေးပေါ့လေ၊ ဖြစ်ချင်တိုင်းသာ ဖြစ်ခွင့်ရရင် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ လူဆိုးတောင် ရှိကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်မွေ့က ကြီးလုံထက် ပညာတွေ အများကြီးတတ်ပါတယ်၊ ရွေးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘာဘကြီးသိရင်တော့ ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

ကြီးလုံက လေးလေးနက်နက် တွေးဆစွာ ပြောရင်းက

“ရှင်မွေ့ပြောတဲ့အတိုင်းဆို ကောင်လေးက ရှင်မွေ့ကို

ချစ်ရှာသား”

ကင်းကို မှတ်ချက်ပေးပြီးမှ နောက်ဆုံးပြောသွားတာက ကိုရီးယားမင်းသားနဲ့ တူရုံမကဘူး၊ ရှင်မွေ့တို့အဖြစ်က ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းအတိုင်းပဲဆိုတော့ ရှင်မွေ့မှာ ပြုံးရမလိုလို၊ ဘာလိုလို။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုရီးယားနှင့် မတူချင်ပါ။ မြန်မာမှု မြန်မာ့စရိုက်အတိုင်း တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်မှာ တစ်ချစ်တည်းသာ ချစ်ချင်ပါသည်။

❖ ❖ ❖

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁၉)

ရှင်မွေ့ရှေ့မှာ လူတစ်စု ရန်ဖြစ်နေကြသည်။ သွားရင်း လာရင်းမို့ ရှင်မွေ့က ရောက်သည့်နေရာမှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ထိုလူတစ်စု ကို ရပ်ကြည့်သည်။ အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာမျိုး။ တစ်ဖက်က လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ယောက်လောက်ရှိမည်။ ဒီဘက်က လူကို နောက်ကျောပိုင်းပဲ မြင်ရသည်။ တီရှပ်နက်ပြာရင့်ရောင်နှင့် ဂျင်းအပြာဖျော့တွဲဝတ်ထားတဲ့လူ။ ဆံပင်တွေက ကုတ်ထောက်ခပ် အုပ်အုပ်က တစ်ခါလှုပ်ရှားတိုင်း တစ်ခါပဲခါသွားတတ်တာ။ ရှင်မွေ့ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖိုသွားသည်။ ဒီလူကို သူမ သိနေပြီ။ ဒီလူ ရုတ်တရက် နှုတ်ခေါင်းဝ၌ စီးကရက်နဲ့နှင့် ပီကောရနဲ့ရှုရှု။ ပီကောကို ခပ်ဖိဖိ ကျိတ်ဝါးတတ်သော နှုတ်ခမ်းလွှာအစုံက အာရုံမှာ အရိပ် ထင်သည်။ ရင်က ဒိုင်းခနဲဆောင့်ခုန်၏။ ထိုရန်ပွဲဖြစ်ရာသို့ ရှင်မွေ့

ခြေထောက်တွေ အပြေးသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်။ ပြေးလေ ဝေးလေဖြစ်ဆဲမှာပဲ တစ်ဖက်လူရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်က ထိုလူရဲ့မေးဖျားကို ခတ်လိုက်သည်။ လည်ထွက်သွားသော မျက်နှာက ရှင်မွေ့ဘက်အခြမ်းကို မျက်နှာ မူလျက်သား။ သွေးနီနီတွေ ပြာဆင်းသွားသောမျက်နှာ။ ရှင်မွေ့ရင်ထဲ ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသလို အကျယ်ကြီး တုန်ခါမြည်ဟီးသွား ပြီး...

“ကင်း”

အကျယ်ကြီး အော်ပစ်သော ရှင်မွေ့အသံက ကိုယ့်ကိုယ် ကို အိပ်မက်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သလို တဆတ်ဆတ် တုန်ရီသော ရင်ခွင်ဖြင့် ရှင်မွေ့ အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။ လည်ချောင်း တစ်လျှောက်ဟာ သွေ့ခြောက်နေပြီး နှလုံးသားက နာရီချိန်သီး တစ်ခုလို တဆတ်ဆတ် ခါယမ်းလို့။ မျက်ဝန်းတို့ကို ထိတ်လန့် ချောက်ချားစွာ ပြန်မှိတ်ပစ်တော့ အမြင်အကြားအာရုံထဲမှာ အချိန် တိုင်း စိုးမိုးနေတဲ့ ကင်းရဲ့မျက်နှာနှင့် စကားတို့က အရိပ်ထင်လာ ၏။

“ကိုယ့်ကို အရမ်းမျှော်လင့်မနေနဲ့နော် ဘောဘီလေး၊ ခရီး

က နှစ်ရက်ဆိုပေမယ့် သုံးလေးရက်ကြာမှ ရောက်ချင်လည်းရောက် မှာ၊ အခုတောင် ဘာမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်တာမရှိဘဲ မန္တလေးကို ရောက်လာလို့၊ တော်ကြာ မင်းထက်က ဟိုကောင်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိရင် ရှိထားမှာ၊ ဟိုဘက်ခရီးစဉ်မှာ ဘာတွေ ကြုံရမလဲ၊ ဘယ်လိုလှည့်ကွက်တွေ သုံးရမလဲဆိုတာ ကိုယ် ကြိုမသိ သေးတော့ ပြောထားတဲ့အတိုင်း ပြန်မရောက်ရင် ဘောဘီလေး စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့”

ကင်းက ကြိုကြိုတင်တင်မှာပေမယ့် အဲဒီစကားကြားတုန်း က ရှင်မွေ့မှာ မျက်ရည်တွေ ဘာတွေဝေကာ ကင်းလက်မောင်းကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားတဲ့အထိ။

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ကင်း၊ ပန်းချီပဲ ပြန်ဆွဲကွာ၊ အတိတ်က နာစရာရှိတာကို မေ့လို့မရဘူးဆိုပေမယ့် အနာဂတ်အထိ ဒါကို တသသလွှမ်းနေဖို့မှ မလိုတာ၊ ဘဝမှာ ထုတ်နုတ်သင့်တာ ထုတ်နုတ်ရမှာပေါ့၊ ပန်းချီဆွဲတာ ကင်းအတွက် အန္တရာယ်အကင်း ဆုံး၊ ရှင်မွေ့ ကင်းကို စိတ်ချလက်ချ ချစ်ချင်တာ”

“အင်း...အခု စိတ်မချရလို့လား”

ကင်းက မေးဖျားကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး အရယ်မျက်နှာနှင့် ရှင်မွေ့

ကို မေးဖူးသည်။ ပြုံးရယ်လိုက်တိုင်း သွားတန်းရှည်ရှည်တွေ စီခနဲ ပေါ်လာကာ ချိုအိသွားတဲ့ ကင်းမျက်နှာကို ရှင်မွေ့မှာ ချစ်စိတ်၊ မြတ်နိုးစိတ်တွေနှင့် တမေ့တမောငေးရင်း...

“ရင်တမမနဲ့ ချစ်နေရလို့ပေါ့ ကင်းရယ်”

ရှင်မွေ့အသံက တိုးတိုးလေး။ အခု ရှင်မွေ့ စိုးရိမ်ရသည့် အတိုင်း ကင်းကိုချစ်ရတာ ရင်မနေရတဲ့အဖြစ်။ ခုတင်ပေါ်မှ ရှင်မွေ့ ဆင်းလိုက်သည်။ အိပ်ရာဘေး၌ရှိသော လူတစ်ရပ်စာ စာအုပ်စင် ကြီးထဲက အိပ်မက်ကျမ်းဆိုသော စာအုပ်ကိုရှာသည်။ တွေ့တာနှင့် ထုတ်ယူပြီး ကမူးရှူးထိုးရှာဖွေတာက (၁) ခေါင်းစဉ်အောက်က အကြောင်းအရာများ။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသည်ဖက်က မိတ်ဆွေကောင်း တွေအံ့။ ရှင်မွေ့ စဉ်းစားကြပ်တိုင်း ပြုမူလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ပါးစုံ ဖောင်း၍ မေးဖျားကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ကာ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဘာမိတ်ဆွေကောင်းလဲ၊ မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ ကင်း အန္တရာယ်ကင်း၊ မကင်း သိချင်တဲ့ဥစ္စာကို ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ပြောရင်း စားပွဲပေါ် စာအုပ်ကို ပစ်အချ ရှင်မွေ့ ဝရန်တာ တံခါးက တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့ ပေါ်လာသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ရှင်မွေ့ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သေချာအောင် နောက်ထပ် နားစွင့်ကြည့်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

ဘုရားရေ...ညအချိန်မတော်ကြီး။ ရှင်မွေ့ နာရီကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ညနှစ်နာရီ။ အို...အဘိုးများလား။ ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်။ အိမ်ထဲကလူက အိမ်ထဲကတံခါးပဲ ခေါက်မှာပေါ့။ ဘယ်သူက အပြင်ကတံခါးကို တကူးတကခေါက်မှာလဲ။ ခြေသံဖွဖွ နင်း၍ ဝရန်တာတံခါးရှိရာသို့ ရှင်မွေ့ လျှောက်သွားသည်။ ပန်းနု ရောင် ညအိပ်ဂါဝန်လေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံမထားရင်း တံခါးနား ရောက်တော့ နားကပ်ကာ နားထောင်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက် ဘောဘီလေး”

“ဟယ်”

ရှင်မွေ့ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ ရင်ခုန်သံတွေ ထိန်းမရအောင် လှုပ်ခုန်သွားသလို ရှင်မွေ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အသွေး အသားတွေ အချစ်စိတ်ကြောင့် ပျားရည်မြစ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား သည်။ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်မရသော အပျော်နှုန်းနှင့် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ...

“ကင်း”

“ရှင်မွေ့”

“ကင်းရယ်”

ဝမ်းသာအားရအော်ပြီး ကင်းကို ကျုံးဖက်ကာ ကင်းရင်ခွင်
၌ မျက်နှာအပ်ထားသည့် ချစ်သူကိုယ်လေးကို ကင်းက သူ့ရင်ခွင်
မှာ တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားသည်။

“ကင်း...ကင်းရယ်၊ အခုလေးတင် ရှင်မွေ့ အိပ်မက်မက်
နေတာ၊ ကင်းကို စိတ်ပူပြီး ပြန်အိပ်လို့မရတော့တာနဲ့”

ကင်းက ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးမောကာ ချစ်စရာကောင်း
အောင် ပြောနေသမျှကို ချစ်မြတ်နိုးသောအပြုံးဖြင့် နားထောင်ရင်း
လှပသောမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မည်းခက်
ကော့ရွန်းသော မျက်တောင်ဖျားတွေမှာ စိုစိုစွတ်စွတ် ဖြစ်လာတဲ့
မျက်ရည်တွေကို လက်မနှင့် ဖွဖွသုတ်ပေးရင်း...

“ဘာလို့ငိုရတာလဲ”

“ကင်းကိုလွမ်းလို့”

မကွယ်မဝှက်ပြောတော့ ကင်းက သဘောကျစွာ ရယ်
သည်။ ထို့နောက် တံခါးဘောင်မှာ ရှင်မွေ့ကိုယ်လေးကို ကျောမှီ

ကပ်ထားစေရင်း နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနှင့်...

“ကိုယ်လည်း လွမ်းလို့၊ မနက်လင်းအောင်တောင်
မစောင့်နိုင်ဘဲ အရောက်လာခဲ့တာ”

“မျက်လုံးမှိတ်လည်း ရှင်မွေ့ကိုပဲ မြင်နေတယ်”

“ရှင်မွေ့ရောပဲ”

“တံခါးခေါက်သံကြားတော့ ရှင်မွေ့ဖြင့် ရင်ထဲထိတ်
သွားတာပဲ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ကင်းကို လူတွေက ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်နေ
တာ၊ ကင်းများ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး ဝိညာဉ်အဖြစ် ရှင်မွေ့ဆီ ရောက်လာ
သလားဆိုပြီးလေ”

“ဖြစ်စရာလား ဘောဘီလေးရယ်၊ တကယ်လို့ ဘောဘီ
လေး တွေးသလို ကိုယ်တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ ကင်း ဘာမှမဖြစ်ရဘူး”

ရှင်မွေ့က ခေါင်းခါငြင်းဆန်ပြီး ကင်းနှုတ်ကို သူမ
လက်ချောင်းများဖြင့် လှမ်းပိတ်သည်။

“ကင်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ရှင်မွေ့ နေတတ်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်မွေ့ပါ ကင်းနောက်လိုက်မိမလားပဲ”

“ကင်းက ရှင်မွေ့ရဲ့ အားကိုးရာ၊ ရှင်မွေ့ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်း”

ပြီးတော့ ရှင်မွေ့က ကင်းမရှိရင်လည်း မရှိနိုင်ဘူး”

“ရှင်မွေ့လေးရယ်”

ကင်းက ဖွဖွမြည်တမ်းရင်း ရှင်မွေ့ကို ခါးမှသိမ်းပွေ့ကာ ရင်ခွင်မှာ ဖက်ထားမိသည်။ ရှင်မွေ့နဖူးပြင်၌ ပါးအပ်လိုက်၊ ပါးမို့ နထွေးထွေးပေါ် အနမ်းတစ်ပွင့် ခြွေလိုက်နှင့် ကင်းရင်ထဲက ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ တမ်းတခြင်းတွေကို သူမမျက်နှာအနံ့ ဖြန့်ခင်းသည်။ ရှင်မွေ့က ချစ်သူရဲ့အနမ်းကို ကြည်ဖြူစွာခွင့်ပေးရင်း ပီကောရနံ့သင်း နေသော သူနှုတ်ခမ်းများကို တပ်မက်ရင်းက...

“ပြောစရာရှိသေးတယ် ကင်းရယ်”

“နောက်မှပြော”

“အို...ကင်း”

စကားပြောရန် တာရှည်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးအစုံ နွေးထွေးမှုတွေနှင့် နာကျင်သွား၏။ တင်းကြပ်သော နှောင်ဖွဲ့မှုအောက်မှာ ကင်းက သူ့အချစ်တွေကို စိတ်ကြိုက်သိကုံးသည်။

“မွေ့”

“သွား...မခေါ်နဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ကင်းက လူဆိုး”

“ချစ်တာနဲ့ ဆိုးရောလား”

“သွားပါ...ကင်းကိုမုန်းတယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဖြင့် မမုန်းတတ်အောင် သင်ပေးမယ်”

“ဟာ...ကင်း”

“မလုပ်နဲ့ဆို အိုး”

“ချစ်တယ် မွေ့ရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

အချိန်အကြာကြီး ပျောက်သွားသော စကားသံတွေကိုယ်စား ရှင်မွေ့ထံမှ လက်သီးဆုပ်လေးတွေက ကင်းရင်ဘတ်ကြီးပေါ် တာဗုန်းဗုန်းကျလာတော့ ကင်းက ရှင်မွေ့ လက်သီးဆုပ်လေးတွေကို ဖမ်းယူရှိုက်နမ်းပြီး ရှင်မွေ့ကိုယ်လေးကိုပါ သူ့ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပေးထားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် ရှင်မွေ့ရယ်”

“မခွဲနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“သွားပါ...အပိုတွေ”

“ရှင်မွေက ကိုယ်နဲ့ခွဲနိုင်တယ်ပေါ့”

“မခွဲပါဘူး”

“ကိုယ်လည်း ရှင်မွေနဲ့ မခွဲနိုင်လွန်းလို့ အချစ်ရှိတဲ့နေရာဆို ကိုယ်အရောက်လာခဲ့တာလေ”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

“သိရဲ့သားနဲ့ မေးပြန်ပြီ”

“မွေ့နဲ့ ဒီလိုအမြဲတမ်း အတူတူမနေချင်ဘူးလားဟင် ကင်း”

ရှင်မွေက ကင်းမျက်နှာကို ရင်ခွင်ထဲက မော့ပြီးမေးသည်။ မျက်တောင်တွေ တစ်ပင်ချင်း ကော့ရော့စွာဝန်းရံထားသည့် မျက်ဝန်း ညို၊ နှုတ်စင်းစင်း၊ စကားဝါရောင်ပါးပြင်၊ သန္တာရောင်နှုတ်ခမ်း နှင့် ချစ်သူကို ကင်းက မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“နေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့နဲ့၊ နေချင်ရင် နေခွင့်ရအောင် ရှင်မွေ ကြံထား တာရှိတယ်”

“ဘာတွေကြံထားတာလဲ”

“ကင်းနော်...လူကို ရွတ်နောက်နောက် မလုပ်နဲ့၊ ရှင်မွေ

ပြောပြမယ်၊ ဒီလို”

နှုတ်ခမ်းတို့ကိုစု၍ အစချီမည့်ဟန် ပြင်ရုံရှိသေး...

“ဒေါက်...ဒေါက် ရှင်မွေ၊ မြေးလေး”

ကင်းရင်ခွင်ထဲရှိ ရှင်မွေကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား

သည်။

“အဘိုး”

ထိတ်လန့်စွာ ပြူးကျယ်သွားသော မျက်ဝန်းကို ကင်းက မြတ်နိုးမဝစွာ ဖိကပ်နမ်းရင်း ဝရန်တာအပြင်ထွက်လိုက်သည်။

“ကင်း”

ကင်းကို ရှင်မွေ လှမ်းပြီးခေါ်တော့...

“ရှု...တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်၊ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်”

ကင်းက ဝရန်တာတံခါးကို အပြင်ကနေ တွန်းပိတ်ပေး

သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်၊ ဟေ့ ရှင်မွေ၊ မြေး တံခါးလာဖွင့်

စမ်း”

“ရှင်...လာပြီ အဘိုး”

ရှင်မွေ ဝရန်တာတံခါးကို ခြေဖျားထောက်၍ အပေါ်ဂျက်

ထိုးသည်။ အဆမတန်တုန်သောရင်အား ဝှိုးခနဲ လေပူထုတ်ကာ ငြိမ်နေစရင်း တံခါးသွားဖွင့်ပေး၏။ အဘိုးက သူ့လက်စွဲတော် တုတ်ကောက်ကြီး တဒေါက်ဒေါက်ဆောင့်ချကာ အခန်းထဲဝင်လာ ရင်း...

“မြေးလေးအခန်းထဲက စကားပြောသံတွေ ကြားသလား လို့”

“ရှင်မွေ့တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူနဲ့ပြောရမှာလဲ အဘိုး ရဲ့”

“မကြားပါဘူး”

ရှင်မွေ့က မှင်သေသေဖြင့် ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ အဘိုးရဲ့ တရားခံရှာမျက်ဝန်းက ရှင်မွေ့ထံ ဒိုင်းခနဲရောက်လာ၏။

“နေစမ်းပါဦး...မြေးက အခုချိန်ကြီးမအိပ်ဘဲ ဘာလုပ် နေတာလဲ”

“အိပ်ပြီးပြီ အဘိုးရဲ့၊ အိပ်မက်က လန့်နှိုးလာလို့ အိပ်မက် စာအုပ်ဖတ်ပြီး အဖြေရှာနေတာ”

ဦးယသော်က ရှင်မွေ့ညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ အိပ်မက်ကျမ်းစာအုပ်က စားပွဲပေါ်တင်လျက်သား။ ဝရန်တာတံခါး

က ပိတ်လျက်သား။ သံသယဖြစ်စရာရှိအောင် ရှင်မွေ့ပုံစံက ဟန်မပျက်။ ဆိုးတာတစ်ခုပင်။ ပန်းနုရောင်အင်္ကျီက ခြေဖျားထိ တော့ ရှည်ပါရဲ့။

“ဟွန်း”

လူကြည့်ပြီး ကျကျနန အမဲရွံခံရတာကြောင့် ရှင်မွေ့ မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘိုးရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မြေးကိုယ်မြေး ပြန်ကြည့်ဦး၊ ဝတ်ရုံလို လိုလို၊ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီလိုလိုဟာကြီးနဲ့၊ ရန်ကုန်တစ်ခေါက်ရောက်သွား ပြီး ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ လုပ်သမျှက အဘိုးကို ပုန်ကန်နေဖို့ချည်း ပဲ”

“အဘိုးကလည်းလေ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာနေတာပဲ၊ ရှင်မွေ့ ဝတ်ထားတာ ဟိုပေါ်ဒီပေါ်လည်း မရှိဘူး၊ အကုန်လုံလုံခြုံခြုံပဲကို၊ ပြီးစော့ ဒါမျိုးဝတ်ရတာ လွတ်လပ်တယ်အဘိုးရဲ့”

“အဘိုးကတော့ ညည်းကိုကြည့်ပြီး တော်တော်ကိုရို ကားယားနိုင်တာပဲသိတယ်၊ ရှင်မွေ့နော် ရန်ကုန်က ပြန်လာကတည်း က လူက အနှစ်မပါဘူး၊ အကာချည်းပဲ၊ ပေါ့တီးပေါ့ပျက်နဲ့၊

အဘိုးက လိုက်လျောထားသလောက် မဟုတ်တာ မြေးဘက်က လုပ်ကြည့်၊ ဧည့်ခန်းထဲကစားနဲ့ ညည်းဇက် မိတ်ဆက်သွားစေရမယ်”

“ဟွန်း”

ရှင်မွေ့ အဘိုးကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဟွန်းခနဲ မဲ့ရွံ့ပစ်သည်။
ဦးယသော်က အခန်းပြင်ရောက်တာနှင့်...

“မီးမှိတ်ပြီးအိပ်တော့”

ဩဇာက လှမ်းပေး၏။ ရှင်မွေ့ကလည်း တံခါးတစ်ချပ်
ခြားပြီး အတွင်းမှပြန်အော်သည်။

“မီးပိတ်တိုင်း အိပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး အဘိုးရေ၊ ဒီမျက်စိ
က အိပ်ချင်မှ အိပ်ပျော်တာ”

အသံအားလုံးတိတ်သွားမှ ဝရန်တာတံခါးကို ရှင်မွေ့
သွားဖွင့်တော့ တံခါးနောက်အကွယ်မှာ ရပ်နေသောကင်းက ထွက်
လာသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ရှင်မွေ့”

“ဟမ်...ဘာလဲ”

ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ အဆုံးအစမရှိ မေးသော ကင်းထံမှ အမေး

စကားကြောင့် ရှင်မွေ့ကို ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားစေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အနှစ်တွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

အခုမှ သဘောပေါက်သွားသော ရှင်မွေ့က ကင်းလည်
တိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယှက်သိုင်းရင်း ကင်းနားကို တိုးတိုးလေး
ကပ်ပြောလိုက်သံလေးက တကယ့်ကို နှစ်ကိုယ်ကြား။

“အနှစ်က အချစ်ဆီမှာ”

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၀)

“ပန်းချီသင်ချင်တယ် အဘိုး”

“ဘာကွဲ့...ဘာသင်ချင်တယ်”

“ရှင်မွေ့ ပန်းချီသင်ချင်တယ်လို့ပြောတာပါ အဘိုးရဲ့”

“ပန်းချီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘိုးကလဲ”

အဘိုးက ထမင်းစားပွဲပေါ် လက်ထောက်အားပြု၍
ထိုင်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မထိုင်နိုင်။ ရှင်မွေ့ တောင်းဆိုချက်ကို အထူး
အဆန်းသဖွယ် ပြန်မေးသည်။ ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ရေပုလင်းကို
ဆွဲထုတ်ကာ ထမင်းစားပွဲဆီ ရှင်မွေ့ လျှောက်သည်။ ထို့နောက်

ဖန်ခွက်ထဲ ရေတစ်ခက်ကျော်ကျော်ထည့်ကာ မော့သောက်နေသည့်
မြေးမကို လိုက်ကြည့်နေသူက ဦးယသော်။ သူ့ဟာသူ တောင်းဆို
ပြီး ဘိုးအဖြစ်သူက မေးပြန်တော့ အဖြေက မရေမရာ။

“အဘိုးကလည်း ပန်းချီသင်ချင်တယ်ပြောတာများ နိုင်ငံ
ခြား သွားခွင့်တောင်းတာ ကျနေတာပဲ”

“ညည်း လမ်းထွက်ပေါက် ရှာပြန်ပြီလား ရှင်မွေ့၊ အဘိုး
ကြေငြာပြီးသားနော်၊ ဟိုတစ်ခါအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ပြီးကတည်းက ကျောင်း
တက်ချိန်ကလွဲလို့ ဘယ်အပြင်မှ မလွှတ်ဘူးဆိုတာ၊ ဘာအကြောင်း
ပြပြ မရဘူး၊ အဘိုးတို့က မင်းမျိုးမင်းနွယ်၊ ဆိုခဲ့မြဲစေ၊ ထွေးပြီး
သားတံတွေးကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မမျိုးဘူး၊ ပြောပြီးသားစကားကို
လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မရုပ်သိမ်းဘူး၊ ဒါပဲ”

“နေပါဦး အဘိုးရယ်၊ အဘိုးဒိုင်တွေ လွှတ်နေတာနဲ့ပဲ
ရှင်မွေ့ပြောတာကို သေချာနားမထောင်ဘူး”

“နားမထောင်လည်း ကြားနေရတာပဲ၊ ညည်းပြောတာ
နည်းလမ်းမှမကျတာ၊ ညည်း တမင်လမ်းရှာနေတာ အသိသာကြီး”

“မဟုတ်ဘူး အဘိုးရဲ့”

စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်တင် ရင်ဘတ်နဲ့ပါ စားပွဲစွန်းကို

ဖိကပ်လိုက်တော့ အဘိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တာ ပိုနီးသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်မွေ့ပြောတဲ့ ပန်းချီဆိုတာ အိမ်အပြင်ထွက်စရာမလိုဘူး အဘိုးရဲ့”

“အဘိုးမျက်စိရှေ့မှာတင် သင်လိုရတာမျိုး”

“ဟေ”

တွန့်ကုတ်သော အဘိုးမျက်စိထူထူကြီး ပြေကျသွားသည်။ ‘ဟုတ်ရဲ့လား’ လို့ သဘောဆောင်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ရှင်မွေ့ကိုကြည့်သည်။ ရှင်မွေ့က ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် အတိအကျခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဟုတ်တယ် အဘိုးရဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့က MRTV-4 ထဲမှာတွေ့လိုက် တယ်၊ ပန်းချီဆရာတွေက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပန်းချီပညာကျယ်ပြန့်တိုးတက်စေဖို့ ဝါသနာရှင်တွေကို အိမ်တိုင်ယာရောက်ဝန်ဆောင်မှုပေးတာတဲ့၊ နော် ကြီးလုံ”

ထမင်းဝိုင်းလာပြင်တဲ့ ကြီးလုံကို ရှင်မွေ့ အတင်းဆွဲပြီး အဖော်ညှိသည်။ ကြီးလုံက ထမင်းအုပ်ချခြင်း၊ ဟင်းခွက်တွေကို စနစ်တကျချခြင်းတို့ကို လုပ်နေပြီးမှ...

“ဟုတ်တယ် ဘာကြီးရဲ့၊ ပန်းချီဆွဲတော့ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရတယ်၊ ပြီးတော့ သဘာဝ ...ဘာဆိုလား”

ကြီးလုံမှာ ရှေ့ဆက်မပြောတတ်တော့၍ ထမင်းစားပွဲအောက်မှ ရှင်မွေ့ခြေထောက်ကို လှမ်းတို့သည်။

“သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကြည့်ရှုခံစားတတ်တယ်ဆိုတာမျိုးလေ ကြီးလုံရဲ့”

“အင်း...အင်း ဟုတ်တယ် ဘာကြီးရဲ့၊ ရှင်မွေ့ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ”

ရှင်မွေ့က ချော်လဲရောထိုင်လုပ်နေသော ကြီးလုံကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း သူ့အားကိုးပါတယ်ဆိုမှ ပိုစဉ်းနေတယ်လို့ အဘိုးမကြားအောင် ရွတ်သည်။ ဦးယသော်ကတော့ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းထိပ်မှာ ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်ရင်း...

“အင်း...အဘိုးမျက်စိအောက် သင်ရမယ်ဆိုရင် မဆိုးပါဘူး၊ အဘိုးလည်း ဆောင်စားလွယ်ထားတဲ့ပုံတူတစ်ကားလောက်တော့ ဆွဲချင်သား၊ ဒါပေမယ့် ပန်းချီဆရာရှာဖို့ကျတော့ အဘိုးမှာလည်း ဒီအိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တာမဟုတ်၊ ထွက်တော့လည်း မေးဖို့ရာ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေထားတာ မဟုတ်တော့”

“ဒါများ ဘာကြီးရယ်၊ မခက်ပါဘူး၊ လူစည်ကားတဲ့ နေရာတွေမှာ ပန်းချီဆရာ အလိုရှိသည်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်၊ ပြီးရင် အောက်မှာ နန်းမြင့်မေဟာဆိုပြီးတော့ လိပ်စာထည့်ပေးပေါ့၊ ဒါဆိုပြီးပြီ”

“အင်း...ဟုတ်ပေသားပဲ”

ဦးယသော်က ပြုံးကျသွားသော နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကြီးက ဘေးသို့ကျော့တက်သွားသည်။ ကြီးလုံပေးသော အကြံကို ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့် သဘောကျသလို ရှိနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာ တည်သွားပြီး...

“မိလုံ”

“ရှန်...ဘာကြီး”

“နင်က တစ်နေ့တစ်နေ့ ဈေးနဲ့အိမ်ပဲ သွားပြီး ဒီအကြံ တွေ ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ၊ ပြော နင်ပေးတဲ့အကြံက သိပ်မြင့် လွန်းတော့ နင်ခေါင်းကထွက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ငါက တွေးလာရပြီ”

“ပြောစမ်း၊ ဒါ ဘယ်သူ့အကြံလဲ”

အဘိုးက ရှင်မွေ့ကိုကြည့်လိုက်၊ ကြီးလုံကိုကြည့်လိုက်

နှင့် စူးစမ်းမျက်ဝန်းက ကြောက်စရာ။ ကြီးလုံက ရှင်မွေ့ထံ မျက်စိ ပစ်ပြပြီးမှ...

“ဘာကြီးရယ် အဲဒါ ဈေးကပေးတဲ့အကြံ”

“ဈေးက”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ လူတွေက ဒီလိုပဲ အလိုရှိသည်ဆိုပြီး ကြော်ငြာတွေကပ် ကပ်နေတာ မိလုံဈေးသွားတိုင်း တွေ့နေရတာ မှ မမြင်ချင်အဆုံးပဲ”

“ဪ...အေး၊ ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ”

အကျဉ်းအကျပ်ထဲက လွတ်မြောက်သွားသလို ရှင်မွေ့က အခုမှ အသက်ရဲရဲရှုရတာ...

“အဘိုးတို့များ ထစ်ခနဲရှိ ရှင်မွေ့ကို တန်းသံသယဝင် တော့တာပဲ၊ ပန်းချီဆရာခေါ်လို့ စိတ်ကြိုက်ရွေးရင်လည်း အဘိုး စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မယ့်လူကို ရှင်မွေ့က ဦးစားပေးမှာ၊ ရှင်မွေ့အတွက်က အိမ်ထဲမှာနေရမယ့်အတူတူ ပန်းချီလေးဆွဲတတ်တော့ အပျင်းပြေ တာပေါ့”

ထမင်းစားသည်။ ဦးယသော်က ရှင်မွေ့အပြောကို သဘောတွေ့သွားသည်။

“အင်း...ရန်ကုန်က ပြန်လာသမျှ စိတ်တိုင်းမကျတဲ့
ညည်းမှာ အဘိုးကို ဦးစားပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးရှိတာ အဘိုး
ကျေနပ်တယ် မြေးမ၊ ဗလကြီးကို လိုအပ်တာတွေ ပြောဖို့ ငါ့ဆီ
လွှတ် မိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာကြီး”

ကြီးလဲ့ ရှင်မွေ့တို့အနားမှ ထွက်သွားတာ လှစ်ခနဲ။ အဘိုး
က ရှင်မွေ့ဦးခေါင်းကို အုပ်မိုးကိုင်ကာ...

“နန်းတွင်း အစဉ်အလာထဲမှာ ကြီးသူကိုရှိသေး၊ ရွယ်တူ
ကိုလေးစား၊ ငယ်သူကို သနားရတဲ့ခလေ့က ထိပ်ဆုံးကပဲကွယ်၊
ဒီစိတ်ဓာတ်လေးကြောင့် မြေးမရဲ့ အပေါ်ယံဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေ
မကြိုက်တာတောင် အဘိုး ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီ”

ရှင်မွေ့မှာ ရယ်ချင်သောကြောင့် ထမင်းတွေ တစ်လုပ်
ပြီးတစ်လုပ် အတင်းထိုးသွင်းဝါးနေရတာ အဘိုးမသိရှာ။ အဘိုးက
ဖြင့် ရှင်မွေ့အပေါ် အထင်ကြီးမှုတွေ တသိကြီးနှင့်။ ဒီကဖြင့်
ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်။

* * *

အခန်း (၂၁)

“ဟုတ်ပါ့မလား ရှင်မွေ့ရယ်၊ ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်၊
တော်ကြာ ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ် စူးနေဦးမယ်”

“ဪ...ကြီးလုံကလည်း ရှင်မွေ့ကို မယုံမကြည်နဲ့”

“ဟဲ့...မယုံကြည်တာ ကြီးလုံအတွက် မဟုတ်ဘူး၊
ရှင်မွေ့အတွက် သိရဲ့လား၊ တော်ကြာ ဘာကြီးကြိုက်တဲ့လူက
ရှင်မွေ့လူမဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒီက ကြားထဲက ရင်ပူနေရတာ”

“ဘာမှရင်ပူမနေနဲ့”

ရှင်မွေ့က သူမဆံပင်ကို ဘီးအကျဲကြီးနှင့် သုံးလေးချက်
ဆက်တိုက်ဖြိုးချသည်။ ဒူးကျ ဂျင်းဘောင်းဘီက အစိမ်းရင့်ရောင်။
အနက်ရောင် လည်ဟိုက်အင်္ကျီရှည်ကို ရင်ဘတ်အောက်နားကျကျ

မှာ အစိမ်းရင့်ရောင် ခါးပတ်ကြီးပတ်ထားသည်။ ဖြူနုသော မျက်နှာထက်ကို ဘာမှမလိမ်းခြယ်ဘဲ လိမ္မော်ရောင် နှုတ်ခမ်းနီစိုအိအိလေးတင်လိုက်ရုံနှင့် ရှင်မွေ့ ပြင်ဆင်မှုက ပြီးစီးသွားပြီ။ ကြီးလုံကတော့ ရှင်မွေ့ ဖွထားသမျှ အင်္ကျီတွေကို ပြန်ခေါက်သိမ်းရင်း ရှင်မွေ့ပုံရိပ်ကို ကျေနပ်အားရစွာ လိုက်ငေးနေသည်။ ဘာကြီးကတော့ ဒီလို မှတ်ချက်ချသည်။

“ရှင်မွေ့တို့ဝတ်သမျှ မတော်မနန်းတွေချည်းပဲ၊ ဘယ်နှယ်ခါးပတ်ပါဆိုမှ ခါးမှာပတ်ရတဲ့ဟာကို ရင်ခေါင်းမှာပတ်လိုပတ်နဲ့၊ ငါ့မျက်စိထဲ တယ်မတွေ့ချင်ဘူး၊ ရန်ကုန်က ပြန်လာပြီးကတည်းက ဘောင်းဘီဆို မချွတ်တမ်းဝတ်ပြီး ထဘီဆို လှည့်တောင်မကြည့်တော့ဘူး၊ ငါဖြင့် ဓားဖြင့်ပိုင်းထည့်လိုက်ရ ဟင်း”

ကြိမ်းဝါးတဲ့အခါလည်း ရှိရဲ့။ ရှင်မွေ့ ဝတ်လာသမျှကို နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး ထောင်ထလာတဲ့အထိ စူးစမ်းကာ...

“အင်း...ဒီလိုဆိုတော့လည်း အဆင်ပြေသား”

ချီးမွမ်းတဲ့အခါမျိုးလည်း ရှိသည်။ ရှင်မွေ့ကတော့ ထိုမှတ်ချက်ကြားတိုင်း လက်မထောင်ကာ...

“အဘိုးကို ရှင်မွေ့ ပြောင်းလဲပေးလိုက်ပြီ၊ တွေ့လား”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူလိုက်သည်။ အခုလည်း ရှင်မွေ့တို့က ဒီဇာတ်မှာ ရှင်မွေ့ပဲ ဒါရိုက်တာ။ ရှင်မွေ့ပဲ မင်းသမီး။

“ဒီခေတ်မှာ ပန်းချီဆရာတွေက ဝင်ငွေအရမ်းကောင်းနေပြီ ကြီးလုံရဲ့၊ အဘိုးပေးတဲ့ လစာလောက်နဲ့ အိမ်တိုင်ရာရောက်ဘယ်ပန်းချီဆရာမှ လာမသင်ပေးဘူး”

“သေချာရဲ့လားအေ”

ရှင်မွေ့က ခေါင်းဆတ်ခနဲညှိတ်ပြီး ခုတင်ပေါ် စွပ်ခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ကြီးလုံရဲ့ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ညာဆွဲညှစ်ပြီး...

“သေချာတာပေါ့၊ သူတို့ဆွဲတဲ့ ပန်းချီတစ်ကားတင်လို့ ရောင်းရရင် သိန်းချီပြီးဝင်တာ၊ တချို့ နာမည်ကြီးပန်းချီဆရာကြီးတွေဆိုရင် ဒေါ်လာနဲ့တောင် ရတာ”

“ဒေါ်လာနဲ့တောင်”

ကြီးလုံက မျက်လုံးကြီးပြူးမေးသည်။ ရှင်မွေ့က...

“အဟုတ်ပြောတာပါဆို”

“ဒါဆို ရှင်မွေ့ကောင်လေးလဲ”

“အင်းပေါ့၊ သူ့ကို အဘိုး သဘောကျနေခိုင်းပြီးရင်”

ရှင်မွေ့တို့ အနာဂတ်စီမံကိန်းတွေ အများကြီးဆွဲထားပြီးသား၊ အဲဒါ ဆွဲထားသမျှ အောင်မြင်ဖို့က အဘိုးပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ ကြိုးစားမှရမှာ”

ရှင်မွေ့က မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်ရင်းပြောတာက ကိုယ့်ကိုယ် ကို အားမွေးနေသည့်အတိုင်း။ နှလုံးသားထဲ အစဉ်အမြဲ ပုံရိပ်ထင် နေသော ကင်းကတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို စပြောခါစက ရှုံ့မဲ့သွားတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့။

“သူ့မြေးလိုချင်လို့ သူ့အကြိုက်လိုက်ရတဲ့ ပုံစံမျိုးကိုတော့ ကိုယ်မလိုချင်ဘူး၊ ရှင်မွေ့ရယ်၊ ဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့ လူတွေရဲ့အလုပ်လို့ ထင်ထားတာ၊ ကိုယ်လျှောက်တဲ့လမ်းကြောင်းက အမှန်တရားလည်းဖြစ်မယ်၊ ဘောဘီလေး အဘိုးကလည်း နှစ်သက် လက်ခံပြီး ယုံကြည်လာမယ့် တစ်နေ့နေ့ကို ကိုယ်က ရအောင် ကြိုးစားချင်တာ”

“ကင်းက ဒါဆို မာနကြီးတာပေါ့၊ အဲဒီလိုလား၊ ရှင်မွေ့နဲ့ နီးဖို့ ကင်းရဲ့မာနတွေကို ခဝါမချနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုသဘောလား”

ဒေါသလေးနှင့် ရှင်မွေ့မေးတော့ ကင်းက ရှင်မွေ့ကိုယ် လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းကြပ်စွာ သိမ်းပွေ့လိုက်၏။

“ကိုယ်က ရှင်မွေ့ကို တန်ဖိုးထားလို့၊ ပြီးတော့ ရှင်မွေ့ အဘိုးကို ပရိယာယ်မသုံးချင်လို့၊ တစ်သက်လုံး ဆက်ဆံသွားရမယ့် လူနှစ်ဦးမှာ အစွန်းအထင်းကြီးကြောင့် စိတ်ထင်သွားရင် မကောင်း ဘူးလို့ ကိုယ်ထင်လို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့လေးသဘောပါ၊ ချစ်မိတော့ လည်း အရာရာလိုက်လျောရတော့မှာပေါ့၊ ရှင်မွေ့က ကိုယ့်ဘဝ ဖြစ်သွားပြီ”

“သွားပါ”

“သွားမှာပါ”

“အို...ကင်း”

ဒီလို ကြီးကျယ်ရင်ခုန်စွာ စီစဉ်ခဲ့တဲ့ စီမံကိန်းအတွက် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ ဝင်မလာစေချင်ပါ။ ဒီစီမံကိန်းထဲမှာ ရှင်မွေ့ အချစ်၊ ရှင်မွေ့ရင်ခုန်သံနှင့် ရှင်မွေ့ မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံး ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံထားသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ တိုက်ပွဲ ခေါ်သံဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်...

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၂)

“ဘဘကြီး ပန်းချီဆရာရောက်ပါပြီ”

ဦးရီးဗလက သတင်းပို့သည်။ ရှင်မွေ့နာရီကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်တော့ မနက်ရှစ်နာရီခွဲ။ မဖြစ်နိုင်။ ဒါ ကင်း မဟုတ် နိုင်။

“ကိုယ် ကိုးနာရီတိတိ အရောက်လာခဲ့မယ်၊ ပြင်ဆင်ရ မှာတွေများတော့လေ”

ရှင်မွေ့ကို ကင်းကိုယ်တိုင် ပြောသွားခဲ့သည်။ အခု ရှစ်နာရီ ခွဲမှာ ရောက်လာသူက ဘယ်သူလဲ။ ရှင်မွေ့ အတွေးမဆုံးခင် အဘိုးက...

“ဝင်လာခိုင်းလိုက် ဗလ”

အဘိုး အမိန့်ပေးသည့်အဆုံးမှာ ရှင်မွေ့ရင်ခုန်သံတွေက တုန်လှုပ်ခြင်းကြောင့် နုတ်ဒိုးတီးနေသည့်အလား။ ရင်ထဲ အုန်းအုန်း ဒိုင်ဒိုင်မြည်နေတာ ရှင်မွေ့တစ်ယောက်တည်းသိသည်။ ဒီတစ်ယောက်က တကယ်ပန်းချီဆရာအစစ် ဖြစ်ခဲ့လျှင် အဘိုး သဘောကျသော အချက်တွေရှိခဲ့လျှင်။ ရင်ခုန်သံ မြန်လွန်းသဖြင့် ရှင်မွေ့ အသက်ရှူတောင် မဝချင်။ အဘိုးကတော့ ထိုင်နေကျ ကနုတ်ဆိုဖာကြီးပေါ် စန့်စန့်ကြီးထိုင်ရင်းက ဝင်လာသူကို ရှုစားရန် အသင့်။

“ရောက်လာပါပြီ ဘဘကြီး”

ဦးရီးဗလအသံကြောင့် ရှင်မွေ့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ထိုင်”

ဦးယသော်က မတည်မပြုံးဖြင့် ထိုင်ခွင့်ပေးသည်။ ဖော်ရွေ စရာမလိုဟု ထင်သည်။ ရောက်လာတဲ့ ပန်းချီဆရာက ပေစုတ်စုတ် ညှင်းသိုးသိုးနှင့်။ ရုပ်အင်္ကျီအကွက်ကို လက်ခေါက်ဝတ်ထားသည်။ ခါးမှာ ခါးပတ်အကြီးကြီးက မြွေအရေခွံလိုဟာမျိုးနှင့်။ ဂျင်းဘောင်းဘီကလည်း အရောင်လွင့်နေတာကို ဒူးခေါင်းတွေ၊ ပေါင်တွေနားမှာ အပြရာဗလပွနှင့်။ လက်ကောက်ဝတ်မှာက ခဲမဲကြီး

လိုလို ကြိုးတွေက နီပြာဝါရောင်နဲ့။ ဦးယသော်က ပန်းချီဆရာဆိုသူ
ထံ မျက်လုံးတွေက ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးလွှားသွားသည်။
ဆံပင်က ကုတ်ထောက်အရှည်နှင့်။ ပခုံးပေါ်မှာက ကြိုးကိုထုံးထား
သည့် လွယ်အိတ်က လွယ်ထားသေးသည်။ ဟွန်း...ပုံစံက အရိုး
ရင့်နေပြီ။ ကျောင်းသားပုံစံဖမ်းထားသေးလို့ စိတ်ထဲက ကဲ့ရဲ့ရင်း

“မောင်ရင့်နာမည်က”

“မိုက်ကယ်၊ ကျွန်တော်က ပန်းချီပညာကို ဟိုးငယ်ငယ်
လေးကတည်းက သဘောကျပြီး လေ့လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်က
ပန်းချီဆို အခုခေတ်စားနေတဲ့ မော်ဒန်ပန်းချီပဲ သဘောကျတာ၊
ဒါမျိုးက ဒဿနပါတယ်၊ တစ်ခါတလေမှာ အနက်ရောင်ထဲ
အဖြူတစ်စက်ပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အတွေးစပါပြီး
သား၊ တစ်ခါတလေကျတော့”

“ဟိုး...တော်ပြီ”

ဦးယသော်က လက်ကာပြီးတားသည်။ မိုက်ကယ်ဆိုတဲ့
နာမည်ရယ်၊ မော်ဒန်ဆိုတာနဲ့ပင် စိတ်ကပျက်ချင်ပြီ။ အိမ်မှာရှိတဲ့
မြေးမက နဂိုကတည်းကမှ မြန်မာမှုမဆန်ချင်။ နိုင်ငံခြားကို တုပ
အထင်ကြီးနေတာကို ပြောမရလို့ လွှတ်ထားရတာ။ ဒါခါတိုင်းလို

မျိုးဆို ဓားကြိမ်းကြိမ်းပြီးပြီ။ အခုတော့ ရန်ကုန်မှာ သူမလေး၊
အားကိုးရာအိမ်က ရှိပြီးသား။ မတော် ထွက်ပြေးသွားမှ ကိုယ့်ရဲ့
မင်းမျိုးမင်းနွယ်မျိုးဆက် ပျက်သွားမည်။ ထို့ကြောင့် ဦးယသော်
က ချောမော့ကာ ပြန်သိမ်းသွင်းနေရတာ။ ဒါမျိုး ပန်းချီဆရာနှင့်
သင်ခိုင်းလို့ကတော့ ငါးပါးတင်မက ရှိသမျှအပါးတွေ အကုန်မှောက်
သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးယသော်က...

“မေးတာပဲဖြေ မောင်ရင့်”

“မေးပါ”

အံ့မယ်...သူကလည်း ခပ်တင်းတင်းပါလား။ ဦးယသော်
က သူတင်းလျှင် ကိုယ်မလျှော့ဟူသော ဝါဒအတိုင်း...

“မောင်ရင့် နန်းတွင်းပန်းချီကားတွေ ဆွဲတတ်သလား”

ပန်းချီဆရာက အူလည်လည်ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“နန်းတွင်းပန်းချီကား”

“အိမ်းကွဲ့၊ မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေနဲ့ ဘုရင်ညီလာခံထိုင်ပုံ
တို့၊ ဘိသိက်ခံ အခမ်းအနားပွဲပုံတို့၊ ဘုရင်တိုင်းခန်းလှည့်လည်တဲ့
ပုံတို့”

“အာ...အဲဒါတွေကို မော်ဒန်အဖြစ် ပြောင်းရမှာက”

“ဟေ့...ကျုပ်ပြောတာ နန်းတွင်း၊ မင်းပြောချင်တဲ့ မော်ဒန်မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ အန်ကယ်ရဲ့၊ အခုခေတ်က နန်းတွင်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကမ္ဘာက ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်နေပြီ”

“ဟေ့...ဟေ့ တော်ပြီ၊ ဗလ”

ဦးယသော်က ကြိုးအော်တော့ ပန်းချီဆရာက ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ အန်ကယ်လိုချင်တဲ့ ပန်းချီဆရာကို နန်းတွင်းထဲမှာပဲ သွားရှာလိုက်ပါ”

နှင်တောင်မထုတ်ရသေး။ သူက အရင်ဦးအောင် ထပြန် သွားသည်။ ဦးယသော်က ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်လျက် ထိုင်ခုံလက်တန်းကို ဒုန်းခနဲ လက်သီးနှင့်ထုချရင်း...

“ရှင်မွေ့”

အဘိုးအသံက အကျယ်ကြီး။ ရှင်မွေ့ အဘိုးပါးစပ်ပြင် ကတည်းက ဒီလိုအော်တော့မည်ကို သိပြီးသား။ ထို့ကြောင့် နားနှစ်ဖက်ထဲ လက်ညှိုးသွင်းပြီး...

“အော်မနေနဲ့ အဘိုးရေ၊ ရှင်မွေ့က အဘိုးနားမှာ”

“အေး...သိတယ်၊ ငါ ဒေါသဖြစ်နေပြီဆိုတာ အချက် ပေးတဲ့အနေနဲ့ အော်တာ၊ ညည်းသင်ချင်တဲ့ ပန်းချီဆရာ၊ တွေ့လား ငါ့ကို စော်ကားသွားတာ၊ တွေ့လား၊ နန်းတွင်းပုံ ဆွဲတတ်လား မေးတာ၊ မဆွဲတတ်ရင် မဆွဲတတ်ဘူးပေါ့၊ ဘာလဲ နန်းတွင်းမှာ သွားရှာတို့၊ ကမ္ဘာက ရွာတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ဘာတွေပြောသွားတာ လဲ၊ ဒါ သက်သက်အိမ်ပေါ်တက်ပြီး စော်ကားခံရတာ”

“သူပြောတာလည်း အမှန်ပဲကို၊ အဘိုးက အဲဒါတွေ မလေ့လာဘဲနဲ့”

“တိတ်စမ်း၊ ဘာလေ့လာစရာလိုလဲ၊ ဘယ်လောက်ခေတ် ပြောင်းပြောင်း ပြောင်းတိုင်း လူကလိုက်ပြောင်းဖို့လိုသလား ပြော၊ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု၊ ကိုယ့်အမျိုး၊ ကိုယ့်ဘာသာ သာသနာကို ထိန်းမယ်စိတ်မကူးဘူး၊ သူများဘောင်းဘီဆို ကိုယ်ပါ ဘောင်းဘီ၊ နင်တို့က လူလား၊ ပုတ်သင်ညှိလား၊ ပုတ်သင်ညှိပဲ ရာသီလိုက်ပြီး အရောင်ပြောင်းတာ၊ နင်တို့က”

“ကဲ...တော်ပါပြီ အဘိုးရယ်၊ ပြောရင် အဘိုးပဲမောမှာ၊ အဘိုးစိတ်ကြိုက်ရွေးလို့ ရှင်မွေ့ ပြောထားပြီးသားဥစ္စာ”

“ဟွန်း...ငါပြောတော့မယ်ဆို ဒါပဲ၊ ဗလ”

“ဗျာ...ဘာကြီး”

“ရှိသေးလား ပန်းချီဆရာ”

“အခုပဲရောက်တယ် ဘာကြီး”

“ဒါဆို လွှတ်လိုက်”

အဘိုးက ရှင်မွေ့ကို မျက်စောင်းခဲရင်း ဦးရီးဗလကို အမိန့်ပေးသည်။ ရှင်မွေ့ နာရီကို ခိုးကြည့်တော့ ကိုးနာရီတိတိ။ ဒီတစ်ခေါက် ဝင်လာသူက ကင်းပဲဖြစ်ပါစေလို့ မျက်စိမှိတ် ဆန္ဒပြုတုန်းမှာပဲ...

“ဘာကြီး ရောက်ပါပြီ”

ဦးယသော်က ဗလနောက်ပါး၌ ရပ်နေသူကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျေနပ်ခြင်းက မျက်ဝန်း၌ ဝင်းခနဲအရောင်တောက်၏။

“ထိုင်...မောင်ရင်”

ကိုယ့်ရှေ့ ရှိရှိလေးဝင်ထိုင်သော ကောင်လေးအား ဦးယသော်က သဘောတကျ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်သည်။ မပြုံးဘဲ ခံနိုင်ရိုးလား။ ပန်းချီဆရာက လည်ကတုံးအဖြူရောင်ကို ကြယ်သီးစုံတပ်ထားသည်။ ဆိတ်ခွဲပုဆိုးခရမ်းရင့်ရောင်နှင့် ပခုံးထက်မှာ ရိုးရှင်းသော ကချင်လွယ်အိတ်ကို လွယ်ထားပြီး ဆံပင်တိုကို ဆားခွဲ

ကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကြီး သင်ထား၏။ ဦးယသော်က သဘောတကျ စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို စိတ်ထဲက အမှတ်ပေးပြီးမှ...

“မောင်ရင့်နာမည်က”

“ကင်းပါခင်ဗျ”

“ကင်း”

ဦးယသော်က သံယောင်လိုက်ရွတ်တော့ ကင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြန်မာဘုရင်တွေရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကို သဘောတကျလို့ မှည့်ထားတဲ့အမည်ဆိုပြီး အမေက ပြောဖူးပါတယ်”

“အိမ်း...ဟုတ်လိုက်လေကွယ်၊ မင်းမိဘများက မဆိုးဘူးပဲ၊ ဒါနဲ့ မိဘများက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲကွဲ့”

“လယ်အလုပ်ပါခင်ဗျာ၊ စပါးစိုက်တာပေါ့၊ အခုတော့ မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိတော့ပါဘူး၊ ဆုံးသွားတာကြာပါပြီ”

“ဪ”

အဘိုးရဲ့မျက်နှာမှာ စာနာစိတ်တချို့ ဖြတ်ပြေးသွားပြီး ရှင်မွေ့ဘက်လှည့်ကာ...

“ငါ့မြေးမနဲ့ ဘဝတူပေါ့ကွဲ့၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင်က ပန်းချီ သင်ပေးရမယ့်ဆရာဆိုတော့ ဘယ်လိုပုံတွေများ ဆွဲတာကျွမ်းကျင် သလဲ၊ သင်ပေးရမဲ့လူက အဘိုးမြေးမသူကိုလေ”

အဘိုးက ရှင်မွေ့ကို ညွှန်ပြမိတ်ဆက်သည်။ ကင်းက ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ပဲ လှမ်းကြည့်တာက စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသည့်ပုံ နှင့်။ ရှင်မွေ့မှာ ကင်းရဲ့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းပုံကိုလည်း ချီးကျူး၊ အသည်းတယားယားရှိဆဲ ကင်းကတော့ လွယ်အိတ်ထဲ အသင့်ပါ လာသော ပုံဆွဲစာအုပ်ကိုထုတ်၊ ခဲတံကောက်ကိုင်ပြီး...

“ကျွန်တော် ပန်းချီပညာကို ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှတတ်တယ်၊ ဘယ်လောက် ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ အဘကို လက်တွေ့ပြပါ့မယ် ခင်ဗျ”

ကင်းက ပန်းချီစဆွဲတာ အဘိုးရဲ့ပုံတူ။ အနားမှာရှိသော ချစ်သူထံ အကြည့်တစ်ချက်မှ မရောက်အောင် သတိထားထိန်းချုပ် ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ သို့ပေမယ့် အရာအားလုံး အဆင်ပြေ စေဖို့ အဘိုး သံသယမဝင်ရန်က အရေးကြီးသည်လေ။

“ဆွဲရင် အဘိုးပုံတူသာ ဆွဲ၊ သိလား ကင်း၊ အရေးကြီး တာက အဘိုးထိုင်ခဲ့နောက် နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ဓားကြီးပါအောင်

ဆွဲနော်၊ အဘိုးက နန်းတွင်းနဲ့ အဲဒီဓားကို ခရေဇီ”

ရှင်မွေ့ ညွှန်ကြားထားသည်ကိုး။ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းလုံး အစ်ကျသံမကြားအောင် တိတ်ဆိတ်လို့နေသည်။ ဦးယသော်ကတော့ သဘောကျခြင်းကို မဖုံးကွယ်နိုင်ရှာ။ လက်ပိုက်ကာ မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးသည်။ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုဖြစ်ရမှာပေါ့။ အပြောသမား မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့သမား။ ပထမတစ်ယောက်က စကားတွေသာ ဖောင်ဖောင်ကြပြောသွားတာ။ ပန်းချီဆရာဆိုပြီး စာရွက်လည်း မတွေ့။ ခဲတံလည်းမပါ။ ရှေ့ကပန်းချီဆရာကတော့ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်။ စာရွက်ကို ပုံကြည့်လိုက်။ ခဲတံအဖျားက စာရွက် ထိပ်မှာ တရှုပ်ရှုပ် လှုပ်ရှားလိုက်နှင့် ရှိနေပြီးမှ...

“ကြည့်၊ ကြည့်ပါဦးခင်ဗျ၊ ကျေနပ်တယ်၊ လက်ရာကို သဘောကျတယ်ဆိုမှပဲ ဒီမှာ ပန်းချီဆရာအလုပ်ကိုခန့်ပါ”

ကင်းပေးသော စာအုပ်ကို လှမ်းယူသည်။ ကြည့်လိုက်မိ တဲ့အခါ ဦးယသော်မျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ပင့်သွား၏။ စာရွက်ပေါ် မှာရှိနေတာက လည်ဆံမွေးတဖွားဖွားနဲ့ မြင်းညှိကြီးစီးကာ ဆောင် ဓားတစ်လက်လွယ်ထားတဲ့ ဦးယသော်ရဲ့ပုံ။

“မောင်ရင် ဒီပုံကို”

“မြန်မာသူရဲကောင်းတို့ရဲ့ဘဝကို ဖော်ကျူးထားတဲ့ပုံပါ။
သူရဲကောင်းအတွက် မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ ဓားတစ်လက်က မရှိမဖြစ်
လိုအပ်တဲ့အရာတွေ မဟုတ်လားခင်ဗျာ”

“အိမ်”

အဘိုးရဲ့ ‘အိမ်’ဆိုသောအသံကြီးက နှုတ်ဖျားမှ လာတာ
မဟုတ်ဘဲ ရင်ခေါင်းထဲက ထွက်လာသလို တလှုပ်တလှဲနှင့်ဖြစ်
ကာ...

“မောင်ရင်...အဘိုးရဲ့မြွေးကို ပန်းချီသင်ပေးပေတော့”

ရှင်မွေ့ရင်သို့ ဝမ်းသာလုံးက ဂုန်းခနဲ ပြေးဆောင့်သည်။
မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်နှင့် ဒီဘက်လွဲပစ်ပြီး ထရပ်ကာ...

“အဘိုးလူက ပုံတုံးကြီး”

ပြောဖြစ်အောင်ပြောတော့ အဘိုးက...

“ပုံတုံးပေမယ့် ပညာမတုံးဖို့လိုတယ်”

ရပ်တည်ကြီးနှင့် အတွင်းခန်းထဲ ဝင်လာပြီးမှ အထဲမှ
ခိုးဝှက်ချောင်းနေသော ကြီးလှဲအား တွဲပြီး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ကပစ်
သည်။ အဘိုးနဲ့ကင်းကတော့ ဧည့်ခန်းမှာ နေရေးစားရေးဆွေးနွေး
တုန်း။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်နယ်သားကင်းအတွက် အစစအရာရာ

အဆင်ပြေစေရန် အဘိုးချမှတ်သည့် အမိန့်တော်က...

“နန်းမြင့်ဂေဟာမှာ နေထိုင်စေသတည်း”

ရှင်မွေ့ ချစ်ခြင်းရဲ့ ပထမအစ ခြေလှမ်းက အောင်မြင်ခဲ့

ပြီ။

◇ ◇ ◇

အခန်း (၂၃)

“ကြီးလုံ”

ပါးစပ်ကခေါ်ရင်း နောက်ပါးမှ ခါးကို ရှင်မွေ့ပြေးဖက်
တော့ ကြီးလုံကိုယ်ကြီးက ရှေ့သို့ငိုက်ကျသွားသည်။

“အယ်...ဒီကောင်မလေး၊ ဒီမှာ အကုန်မှောက်ကုန်တော့
မယ်”

“ဒီမနက်စာက ဘာလဲဟင် ကြီးလုံ”

ရှင်မွေ့က ကြီးလုံပန်းကို မေးဖျားနဲ့ထောက်ရင်း ရှေ့သို့
ကျော်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ ကြီးလုံက မုန့်ဗန်းကြီးထဲရှိ မုန့်အား
အဖြူရော အညိုပါ ပါအောင်လှီးချပြီး...

“မုန့်စိမ်းပေါင်းတဲ့၊ တစ်ခါလာလည်း ဒါ၊ တစ်ခါလာ

လည်းဒါနဲ့၊ ဒီထဲကချည်း မထွက်နိုင်တော့ဘူး”

ရှင်မွေ့ ခြေဆောင့်ပြောရင်း ပြောင်လက်နေသောကြမ်းပေါ်
အရိပ်ထင်နေသည့် ကိုယ့်ပုံကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပန်းနုရောင်ဂါဝန်က
လည်ပိတ်လက်ရှည်ကို လက်ကောက်ဝတ်နားမှာ အတွန့်အဖတ်
လေးတွေနဲ့ စည်းထားသည်။ ဂါဝန်က ခါးနားမှာ သိမ်သွားပြီး
အောက်ပိုင်းကို ဝဲဝဲလေးကျသွားတာက ခြေမျက်စိနားထိ။ ပန်းနု
ရောင် ကျောက်အပြောင်လေးတွေပါသော ဘီးကုတ်ဖြင့် ရှေ့ဆံပင်
တွေကို ထိုးသိပ်တင်ထားတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပန်းနုရောင်လွလွ
ဖြင့် လှနေသည်။ နိုးတာနှင့် တွေ့ရမည့် ကင်းအတွက် ရှင်မွေ့က
အလှပြင်ထားခြင်းဆိုလျှင်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို စေ့ပိတ်၍ ပြုံးတော့
အပြုံးမှာ ရှက်ရိပ်စွန်းသည်။

“ကင်း မလာသေးတော့ မနိုးသေးဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဦးရီး
ဗလကို သွားနှိုးခိုင်းဦးမှ၊ တော်ကြာ အဘိုးက ဆင်းလာပြီး ကင်း
မရောက်သေးရင် ဒေါသထွက်နေဦးမယ်”

“ရှင်မွေ့ရဲ့ကင်း အမှတ်လျှော့မှာ ကြောက်လို့မဟုတ်လား၊
သူ့အဘိုးဒေါသကို ကြောက်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝင် ရှင်မွေ့တို့မှာ မရှိတာကို၊
လူသိအချင်းချင်း လာရစ်မနေနဲ့”

ကြီးလုံက ရှင်မွေ့ကို ပန်းချင်းတိုက်ပြီး ကျီစယ်သည်။
ဒီအိမ်မှာ အဘိုးက ကင်းကို နေခွင့်ပေးလိုက်တာ အိမ်မကြီးပေါ်မှာ
တော့မဟုတ်။

“မောင်ရင့်ကို မြင်မြင်ချင်းခင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်လည်း
ပါတယ်။ မောင်ရင့်ပညာရော၊ မောင်ရင့်စိတ်ဓာတ်ပါ အဘိုးက
လေးစားသွားလို့ ဒီမှာနေခွင့်ပေးတာ၊ ဒါပေမယ့် အဘိုးတို့အိမ်မကြီး
ပေါ်မှာ နေခွင့်တော့ မရနိုင်ဘူး၊ အဘိုးမှာ မြေးမကရှိနေတော့
ဒီခြံကြီးရဲ့ ဟိုဘက်ဘေးမှာ အဘိုးရဲ့သစ်လုံးအိမ်လေးရှိတယ်။
လက်ရှိက ဗလတစ်ဦးတည်းနေတာလေ၊ မောင်ရင့် ဗလနဲ့ အတူ
သွားနေပေါ့”

မနေ့ကတည်းက အဘိုးက ကင်းအတွက် နေရာစီစဉ်ပေး
သည်။ ကင်းမှာလည်း အထွေအထူး ပစ္စည်းပစ္စယပါတာမှမဟုတ်
တာ။ တည်းခိုခန်းပြန်၊ အဝတ်အစားအိတ်ဆွဲပြီး လာရုံသာ။

“ကျွန်တော်ကလည်း သံယောဇဉ်တွယ်စရာလူလည်း မရှိ
တော့ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရရင် ပြီးရောဆိုပြီး
နယ်လှည့်ပန်းချီဆွဲနေတာပါ။ ပန်းချီကားတွေစုပြီးမှ ပြခန်းတင်မယ်
လို့ ရည်ရွယ်ထားတာမျိုးလေ၊ နယ်ကအိမ်ကို သော့ပိတ်ပြီး ထွက်

လာကတည်းက အဝတ်အစား သုံးလေးစုံနဲ့ ဒီပန်းချီဆွဲကိရိယာပဲ
ပါတာခင်ဗျ။ ဒီမှာ နေထိုင်စားသောက်တာ စရိတ်ငြိမ်းအပြင် လစာ
က သီးသန့်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ပန်းချီလုပ်ဖို့ ငွေစုလိုရတာပေါ့၊
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဘိုး”

“အာ...မလိုပါဘူး၊ လုပ်ချင်စိတ်ရှိတဲ့သူကို မြေတောင်
မြှောက်ပေးရတာ အင်မတန် ကုသိုလ်ရတယ်ကွယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး
နန်းမြင့်ဂေဟာမှာ အိမ်သားတစ်ဦး တိုးတယ်လို့ အဘိုး သတ်မှတ်
ပါတယ်”

အတိုင်အဖောက်တွေညီပြီး ညစာစားချိန်ကတည်းက
ကင်းကို မတွေ့ရတော့တာ။ ရှင်မွေ့အကြောင်းကို ကြီးလုံက သိပြီး
ပေမယ့် ဦးရီးဗလက မသိသေးသောသူ။ ဖွင့်ဟအသိပေးလို့လည်း
မဖြစ်သေး။ ဦးရီးဗလက အဘိုးရဲ့လူသားဆိုလျှင် ရှင်မွေ့တို့ အချစ်
ဇာတ်လမ်းက မစခင်ကတည်းက ဆုံးသွားနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ဦးရီး
ဗလရှိနေ၍ ကင်း ရှင်မွေ့ထံရောက်မလာနိုင်တာပဲလို့ တွေးရင်း
တွေ့ချင်စိတ်က ထိန်းမရ။ ထို့ကြောင့် ပရိယာယ်ဖြင့် ဦးရီးဗလ
အား သွားနှိုးခိုင်းမည်တွေးပြီး ခြေလှမ်းပြင်စဉ် ထမင်းစားခန်းဝှံ
ဦးရီးရဲ့ အရိပ်က ပေါ်လာ၏။

“ဦးရီး”

“ဟေ”

ဦးရီးက ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာရင်းက ထူးသည်။
ဒီအိမ်မှာ နံနက်စာစားချိန်ဆို အဘိုးက လူစုံမှကြိုက်သည်။
ထို့ကြောင့် ကြီးလုံက ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ပြီး တစ်ပါတည်း
ဝင်စားရ၏။

“မနက်အာရုံဆိုတာ နေ့သစ်ကို ကြိုတဲ့အချိန်၊ မင်္ဂလာရှိ
တဲ့စကားကို ပြောပြီး မင်္ဂလာရှိတဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ နေ့သစ်ကို ဖွင့်တဲ့
အချိန်မှာ နန်းမြင့်မှာရှိတဲ့ လူအားလုံး မျက်နှာစုံညီရှိနေဖို့ အရေးကြီး
တယ်။ မှာစရာရှိတာကတစ်ဖက်၊ မှာချင်တဲ့လူကို မတွေ့ရတာ
တစ်ဖက်နဲ့ဆို ဒေါသဆိုတာထွက်လာရရော၊ ဒီတော့ နေ့သစ်ဟာ
ဒေါသနဲ့အစပျိုးရင် ဒေါသနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ရတတ်တယ်။ ညည်း
လည်းမှတ်ထား ရှင်မွေ့၊ နောက်များ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာနဲ့ နေတဲ့
အခါကျရင် ဒီအတိုင်းကျင့်သုံးတတ်အောင်”

အဲဒါ အဘိုးချမှတ်သောစည်းကမ်း။ အခုလည်း အဘိုး
စည်းကမ်းအတိုင်း မနက်စာစားရန် ဦးရီးက ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်မွေ့...ပန်းချီဆရာကို သွားနှိုးလေ၊ တော်ကြာ အဘိုး

ဘုရားရှိခိုးပြီးဆင်းလာလို့ မတွေ့မှ”

“အဘိုးနဲ့ရှင်မွေ့ဆရာက အတူထွက်သွားတာ”

“ဟင်...ဘယ်ကိုလဲ”

ရှင်မွေ့ ထူးဆန်းသလို ကြီးလုံကလည်း တအံ့တသြနင့်။

“ဟုတ်ပေတော်...ဘာကြီးက သူစိမ်းတရံနဲ့ အပြင်
မထွက်တတ်ပါဘူး”

“အရင်က မထွက်တတ်ဘူး၊ အခု ထွက်တတ်သွားပြီ၊
ဆရာလေးက မနက်အစောကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့ အကျိုး
ကျေးဇူးကို ပြောပြတာလေ၊ အဲဒါနဲ့ ဘာကြီးက ဒီနည်းဟာ
ငွေမကုန်ဘဲ အကျိုးအများကြီးရှိတယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ၊ ဆရာ
လေးပါ ပါသွားတယ်”

“ဟွန်း”

ရှင်မွေ့စိတ်ထဲရှိ မညက်ညောခြင်း ဆက်ထုံးကို ဟန်မ
ဆောင်ထားနိုင်။ ဆောင့်အောင့်ပြီး ခုံမှာဝင်ထိုင်တော့ ဦးရီးက
အထူးအဆန်းလို ငဲ့ကြည့်သည်။ ရှင်မွေ့ကျတော့ ဦးဦးဖျားဖျား
လာမတွေ့ဘဲ အဘိုးနှင့်ကျတော့။ တွေးရင်း မကျေနပ်ခြင်းက
ရင်ထဲအုံ့ဖွဲ့လာတာ အားကြီးသော လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်းလို။

တကယ်ဆို ဒီလိုစီစဉ်ရခြင်းက တူနစ်ကိုယ်နီးရဖို့မဟုတ်ဘူးလား။
ကင်းက ရှင်ဗွေနှင့် မနီးချင်ဘဲ ဦးယသော်နဲ့ နီးချင်သည်ထင်ရဲ့လို့
တွေးမိတော့ အလိုမကျတိုင်း မဲတတ်ရွံ့တတ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားဟာ
ဟိုမှဒီ ဘောင်ဘင်ခတ်လို့မဆုံးတော့။

“ဟော...ပြန်လာကြပါပြီ၊ ရှင်ဗွေ အဘိုး ပြန်လာပြီ”

ကြီးလုံက ရှင်ဗွေပခုံးကိုပုတ်ပြီး သတိပေးပေမယ့် ရှင်ဗွေ
က မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်။ အဘိုးအသံကတော့ အိမ်ထဲစဝင်
ကတည်းက ကျယ်လောင်စွာ ကြားရသည်။

“ဟုတ်တယ်...တူမောင်ရ၊ မနက်ခင်းလေက အင်မတန်
လတ်ဆတ်တာပဲ၊ လူကို လန်းဆန်းပြီး ပေါ့ပါးသွားတယ်၊ အခါ
တိုင်း လမ်းလျှောက်ဖို့နေနေသာသာ ဒီခြံတစ်ပတ်ကို မြေးမနဲ့အတူ
ပတ်မယ်ဆိုတာတောင် အဘိုးမြေးမက သူ့ရဲ့ မရှိတဲ့ကိုယ်လုံးလေး
ကို ပိန်သွားမှာစိုးလို့တဲ့ကွ”

“ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ ပိန်တာဟာ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပိုညီ
စေတာ အဘိုးရ”

“ဟေ...ဟုတ်သလားကွ၊ လုပ်စမ်းပါဦး တူမောင်ရ”

“ခုခေတ်က တီထွင်တာတွေ၊ ဆန်းသစ်တာတွေကများ

တော့ သဘာဝရဲ့အာနိသင် မဟုတ်ဘဲ သိပ္ပံပညာရဲ့ အာနိသင်ကျ
တော့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေ ရှိလာတာပေါ့”

“အေး...လုပ်စမ်းပါဦးကွ”

ဦးယသော်က အားကြိုးမာန်တက် နားထောင်ရင်း ထမင်း
စားခန်းထဲ ဝင်သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာက ပန်းနုရောင်အရုပ်
လေးက စူပုပ်ပေစောင်းလျက် သူဝင်လာရာလမ်းကို စိုက်ကြည့်
သည်။ အကြည့်ရှိန်က ပြင်းတာမို့ ကင်းမှာ ခြေလှမ်းတွေ ဘာတွေ
တောင် မှားရတဲ့အထိ။ အဘိုးကတော့ ထမင်းစားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်ပြီး
ဖြစ်ရာ ကင်းကိုလည်း နေရာပေးပြီး...

“ဆိုပါဦး၊ မင်းပြောတဲ့ဘေးထွက်ဆိုးကျိုး”

ကင်းက အကြည့်ရိုင်းထဲမှ အမြန်မျက်စိလွှဲရင်း...

“အင်း...စက်မှုလုပ်ငန်းတွေ တိုးတက်လာတော့ စက်မှု
ကုန်ထုတ်တွေ ပေါများလာတာ မှန်ပေမယ့် အဲဒီကထွက်တဲ့ ကာဗွန်
ဒိုင်အောက်ဆိုက်က လေထုညစ်ညမ်းစေတာမျိုး၊ နောက် အဘိုးတို့
ခေတ်တုန်းကဆို ရာသီစာအသီးအနှံဆိုတာ သူ့ရာသီမှ ပေါတာ
လေ”

“အေးကွ...အခုတော့ ဆယ့်နှစ်လရာသီလုံး ရနေတာ

လေ”

“အဲဒါပေါ့ အဘိုးရာ၊ တစ်ဖက်က စားချင်တာ အချိန် မရွေးစားရပေမယ့် တစ်ဖက်ကကျတော့ ပိုးသတ်ဆေးတွေ အချိန် မတိုင်ခင် မှည့်အောင်ထိုးရတဲ့ ဆေးတွေရဲ့ ဆိုးကျိုးကို စားသုံးသူ တွေကို ထိတာပဲလေ၊ အကောင်းလိုချင်ရင် အဆိုးပါ တွဲခံစား၊ တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုပေးရတာ ဒါဓမ္မတာပေါ့ အဘိုးရ”

အံ့မယ်...ရှင်မွေ့ကို စောင်းပြောတာ။ အဘိုးကိုပြောသလို နှင့် အကြည့်က ရှင်မွေ့ဆီမှာချည်းပဲ။ ပြီးတော့ မျက်နှာက မတည် မပြုံးပေမယ့် ကင်းမျက်ဝန်းရိပ်ထဲမှာ ရယ်မြူးခြင်းတွေတွေ့ရလေ ရှင်မွေ့ ပိုဒေါသထွက်လေ။ အဘိုးအလစ်မှာ မျက်တောင်ရှည်တွေ ပိတ်ကျတဲ့အထိ ရှင်မွေ့ မျက်စောင်းထိုးတော့ ကင်းက အကျယ်ကြီး ထရယ်သည်။ မုန့်ငုံ့စားနေသော အဘိုးတောင် အလန်တကြားဖြစ် ပြီး...

“ဘာဖြစ်တာလဲ တူမောင်၊ ရယ်စရာ ဘာများတွေ သတုန်း၊ ဧကန္တ အဘိုးမြေးမပဲ မဟုတ်တရုတ်ပြောင်ပြပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်”

ကြည့်စမ်း...ဒါ ရှင်မွေ့ကို တမင်ရင်ထိတ်အောင်လုပ်

တာ။ ရှင်မွေ့ မုန့်စားရင်း တပွင့်တပွင့်နှင့်...

“ပြောင်စရာလား၊ အဘိုးလူ ပုံတုံးကြီးကို”

ရှင်မွေ့ ပြောပစ်သည်။ ကြီးလုံကတော့ မျက်လုံးအပြူး သား။ ဦးရီးက အကဲခတ်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရှိနေဆဲမှာပင် ကင်းက

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး အဘိုးရာ၊ အဘိုးမြေးမနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး၊ တွေးကြည့်တာ၊ မနက်ခင်း လေကောင်းလေသန့်ရဖို့ အိပ်တဲ့အချိန်ထဲက တချို့ကို ပြန်ပေးလိုက်ရတယ်လေ”

“အေး...ဒါလည်းဟုတ်သားဟ”

အဘိုးက ကင်းပြောသမျှ ဟုတ်နေတာချည်းပင်။

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့၊ လောကကြီးက အပေးအယူနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာပါလို့”

ကင်းက ပြုံးစစပြောရင်း ရှင်မွေ့ခြေထောက်ရှိရာကို ခုံအောက်မှ ကင်းခြေထောက်နှင့် လှမ်းခပ်သည်။ ရှင်မွေ့ နုထွေး သည့်ခြေခုံက ကင်းရှေ့တည့်တည့်မှာမို့ ကင်းက ထိုခြေခုံပေါ် သူ့ခြေထောက် ထပ်တင်တော့ ရှင်မွေ့က မခံ။ ရုန်းထွက်ရင်း ကင်းခြေခုံပေါ်/ရှင်မွေ့ခြေထောက် ပြန်တင်သည်။ ကင်းက ပြန်ရုန်း သည်။ ဒီလိုနှင့် ခုံပေါ်မှာ ဟန်မပျက် မုန့်စိမ်းပေါင်းစားရင်း

ခုံအောက်မှာ ခြေစစ်ပွဲဖြစ်နေတာ ဘယ်သူမှမသိလိုက်ရ။

အချစ်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အတိုက်အခိုက်လေး
တွေပါမှ ပိုရုန်းကြွသက်ဝင်လာသလိုပင်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၄)

“အဲဒါ လုံးဝမဟုတ်ဘူး ရှင်မွေ့ရဲ့”

“ဘာမှလာမပြောနဲ့ သွား”

ရှင်မွေ့စားပွဲပေါ် အဆင်သင့် ဖြန့်ချထားသော ပုံဆွဲစာအုပ်
တွေ၊ ခဲတံတွေပါ တွန်းထုတ်ရင်း ခပ်ကျိတ်ကျိတ်အော်သည်။
ကင်းက အငြိမ်မနေ။ ဟိုတွန်းဒီကန်လုပ်နေသည့် ရှင်မွေ့လက်ကို
ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆုပ်ဖမ်းထားရင်း...

“ဟိတ်...ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်ဦး”

“မထောင်ချင်ဘူး၊ အလိမ်အညာတွေ ပြောဦးမှာမဟုတ်
လား”

“ကျွန်...မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ အမှန်တော့ ကိုယ် အစောကြီး
ထတာ ရှင်မွေ့လေးဆီ လာဖို့၊ ဟို ဦးဗလက ရှိနေတော့ သံသယ

ကင်းအောင် ခြံထဲတစ်ပတ်လျှောက်တုန်း အဘိုးကဆင်းချလာတာ၊ အဲဒီမှာ အစောကြီးနိုးတတ်သလား၊ ဘာလားနဲ့ စကားပြောရင်း လမ်းလျှောက်တဲ့အကြောင်းဆီ စိတ်ပါသွားပြီးတော့ အဘိုးက အခု လျှောက်မယ်တဲ့”

“ကင်းကိုက လျှာရှည်တာ”

ရှင်မွေ့က ကင်းနှာတံချွန်ကို ဆွဲညှစ်ရင်း ပြောမိသည်။ ဒေါသကတော့ ပြယ်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကောက်ခြင်းက အရှိန်ရနေတော့ ကင်းအချောကို သဘောတကျ ခံယူချင်သေးသည်။ ရှင်မွေ့က ခါတိုင်းလို ဆံပင်ထူအုပ်အုပ်မဟုတ်တော့ဘဲ ဆံပင်အတို ညှပ်လိုက်သဖြင့် ပို၍သပ်ရပ်သန့်ရှင်းကာ မျက်နှာပိုပေါ်လာသော ကင်းကို ဖျတ်ခနဲ ခိုးငေးသည်။ ထူထဲသော မျက်ခုံးတန်းတွေက တွန့်ကုတ်မနေတာကြာပြီ။ ရီဝေသောမျက်ဝန်းမှာ ရယ်မြူးရိပ်သန်း လာတတ်တာ၊ သွားဖြူတန်းတွေပေါ်အောင် ရယ်မောလာတတ်တာ က ရှင်မွေ့နှင့် ချစ်သူဖြစ်ပြီးကတည်းက။ ကင်းက ရှင်မွေ့လက်ဖဝါး လေးကို ဖျစ်ညှစ်ပစ်ရင်း...

“လျှာရှည်တယ် မပြောနဲ့ကွာ၊ အဲဒါ ရှင်မွေ့ပဲသင်ထား တာမဟုတ်ဘူးလား၊ အဘိုးနဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေရမယ်ဆို”

“အဆင်ပြေအောင်နေတာက နေတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန် တိုင်း အဘိုးအတွက်ချည်းပဲ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အခု ပန်းချီသင်ရင်း တွေ့ကြတာပဲ”

“တော်နေ အဘိုးက ပရိတ်ရွတ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာမှာ၊ ဒါတောင် ထမင်းစားခန်းမှာ သင်လို့၊ အဘိုးပြောတဲ့တိုင်း ခြံထဲ မှာသာသင်ရင် ဦးရီးမျက်လုံးရော၊ အဘိုးမျက်လုံးအောက်ကပါ လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းလေးငဲ့ကာပြောလိုက်၊ မျက်လုံးပြူးပြလိုက်၊ နှုတ်ခမ်းချွန်ထွက်လာနှင့် အမျိုးစုံဖြစ်နေသော မျက်နှာလေးကို ကင်းက မြတ်နိုးမဝစွာ ငေးရင်း ပခုံးလေးကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ ရှင်မွေ့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ရှင်မွေ့ ပခုံးပေါ်ကလက် ကို ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ချရင်း...

“အဘိုး တွေ့သွားလိမ့်မယ်”

“တွေ့တော့လည်း နားဖောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“အဲမယ်...အထင်မကြီးနဲ့ ကိုယ့်ဆရာ၊ အဘိုးက ဇက် ကောင်းလို့ ဓားတောင်းတာလားဆိုပြီး ဓားနဲ့လိုက်နေမှဖြင့်”

“ကဲ...ဓားနဲ့လိုက်တာမလိုက်တာ အသာထား ဒီမှာ

ကော်ဖီပူလေး သောက်လိုက်ကြဦး”

ကြီးလုံက ကော်ဖီခွက်တွေ လာချပေးရင်း...

“ဘာကြီး ပြန်ဆင်းလာတော့မှာနော်၊ သတိထားကြ”

ရှင်မွေ့တို့နားကပ်ပြီး သတိပေးသွားသည်။ ကင်းက
ဘေးတစ်စောင်းမြင်နေရသော ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးအား ငေးကြည့်
ရင်း...

“ရှင်မွေ့ ကျောင်းတက်ရတော့မယ်ဆို”

“အင်း...အဲဒီအခါကျရင် ကင်းနဲ့အဘိုးပဲ အိမ်မှာကျန်ခဲ့
မှာ၊ ကြီးလုံက ရှင်မွေ့ကို လိုက်စောင့်မယ်၊ ဦးရီးက ကားမောင်း
ပေးမှာဆိုတော့လေ”

“ကိုယ်က ရှင်မွေ့ ဒရိုင်ဘာလုပ်မယ်ဆိုရင်ရော”

“တကယ်”

မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် ရှင်မွေ့ မျက်ဝန်းတောက်တောက်
ကလေးက ကင်းဘက် ဖျတ်ခနဲ ရွေ့လာသည်။ ပြီးမှ အကြည့်က
စားပွဲခုံတွေဆီ ပြန်ရောက်သွားကာ...

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်တာလဲ”

ကင်းက စားပွဲပေါ်လက်တင်ကာ ပါးအပ်ပြီး မေးသည်။

ရှင်မွေ့က ကင်းလက်ဖဝါးတွေထဲမှ သူမလက်ကို ရုန်းထွက်ပြီး...

“ဦးရီးကိုပဲ အဘိုးက စိတ်ချတာလေ၊ ဒီအိမ်မှာ ဦးရီးက
အဘိုးရဲ့လူယုံ”

“အဲဒီ ဦးဗလကြီးကို အဘိုးစိတ်မချအောင် ကိုယ်လုပ်
နိုင်တယ် သိလား”

“ဟုတ်လည်းဟုတ်ပဲနဲ့”

ရှင်မွေ့ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ ငြင်းသည်။

“ဪ...ကိုယ်ကိုမယ့်ဘူးလားပြော၊ အဘိုးတောင်
အရည်အချင်း အကုန်ထုတ်မပြဘဲနဲ့ ကိုယ်မှကိုယ် ဖြစ်သွားတာ
နော်”

“အံ့မယ်”

ရှင်မွေ့ မျက်စောင်းရွယ်ကာ ရယ်သည်။ ကင်းက

“တကယ်ပြောတာ၊ ဦးဗလနေရာကို ကိုယ်ရအောင်
လုပ်နိုင်ရင် ရှင်မွေ့ ကျောင်းပျက်ဖို့သာပြင်ထား”

“ဟင်...ဘာလို့ပျက်ရမှာလဲ”

“ကိုယ် ရှင်မွေ့ကားဒရိုင်ဘာလုပ်ရင် မန္တလေးအနံ့

လျှောက်လည်ကြမလို့”

ကင်းက မေးဖျားလေးကို ဆွဲညှစ်ပြီးပြောတော့ ရှင်မွေ့
ရယ်သည်။ ရှင်မွေ့ရယ်သံလွင်လွင်လေးကြောင့် ကင်းက အသည်း
တယားယားနှင့် ပါးပြင်လေးကို ဖျတ်ခနဲနမ်းဟန်ပြင်တော့...

“ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲကွ”

အသံနှင့်အတူ အရိပ်က ထမင်းစားခန်းဝ ရောက်သည်။
ကင်းနှင့်ရှင်မွေ့က ချက်ချင်း လူချင်းခွာပစ်ပြီး ကင်းက ရှေ့ရှိ
သော ပုံဆွဲခဲတံကို ကောက်ကိုင်သည်။ ထို့နောက် ခဲတံဖင်ဖြင့်
ရှင်မွေ့နဖူးအား ပိတ်ခေါက်တာ တောက်ခနဲ။

“မတူပါဘူးဆို၊ ဝလုံးနဲ့ဘဲဥ မတူဘူး၊ ဘဲဥက ထိပ်ချွန်
အောက်ချွန်”

“ဟာ...လာမခေါက်နဲ့နော်၊ အတူတူပဲ”

ရှင်မွေ့က ပြန်အော်သည်။ ဦးယသော်က အခန်းဝမှာ
ခေတ္တရပ်ကြည့်ပြီးမှ...

“ရှင်မွေ့...ဆရာကို ပြန်မအော်ရဘူးလေ၊ ဝေ့...တူမောင်
ခဲတံနဲ့ခေါက်တာ အားမရရင် ဒီမှာ တုတ်ကောက်ယူခေါက်”

ရှင်မွေ့နှင့်ကင်း မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ရယ်ချင်စိတ်က

အူလိပ်ပြီး တက်လာသည်။ ဪ...အဘိုးနှယ် ဘာမသိညာမသိ
နဲ့။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၂၅)

“ဝူး...ဂစ်...ဂစ်...ဂစ်”

ဦးရီးဗလက အားစိုက်ပြီး စက်နှိုးသည်။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး”

ကားစက်က ဒီအသံပဲထွက်ပြီး စက်က နှိုးမလာတော့။
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးက မိုင်းညှို့မှောင်မည်းလာကာ မိုးတိမ်
မည်းတွေက အလိပ်လိုက်တက်လာသည်။ ရှစ်ခွင်တိုင်းမိုင်းမှုန်တဲ့
ပတ်လည်ဆိုတာ ဒါမျိုးလားမသိလို့ ရှင်မွေ့တွေးရင်းက...

“ဦးရီး”

“ဟေ”

“နှိုးပါ၊ စက်ကို မြန်မြန်”

“အေးကွဲ့၊ ဦးရီး နှိုးတာပဲ၊ စက်က နှိုးမလာတာဒုက္ခပဲ၊
ဘာများဖြစ်လဲမသိ”

ဦးဗလက ခေါင်းကုတ်ရင်း ညည်းတွေးသည်။ ပြီးတော့
ကားအောက်ဆင်း ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ကြည့်သာကြည့်
ရတာ ဦးဗလက ဘာဘာညာညာတွေ နားလည်တာမဟုတ်။ ဒီနေ့
မှ ရှင်မွေ့ကို ကျောင်းကြိုပြီးအပြန် ကားက လမ်းတစ်ဝက်မှာ
ထိုးရပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးရီး”

“ဟေ”

“လုပ်လေ...မိုးရွာတော့မှာ”

“ရှင်မွေ့ရယ် ကိုဗလကိုများ အားကိုးနေသေးတယ်၊
ဒင်းက ကားသာမောင်းတတ်တာ၊ ကားဘယ်မှာပြင်တတ်လို့တုန်း၊
ငါတော့ ထင်ပါတယ်၊ မိုးရွာလည်း ကားထဲမှာပဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရ
မှာကို”

ကားပြတင်းပေါက်ကနေ ခေါင်းပြုပြီး ရှင်မွေ့နှင့် ကြီးလုံ
က တစ်လှည့်စီ အော်သည်။ ရှင်မွေ့ အရင်တုန်းကလို ကျောင်းက
ပြန်လျှင် ဟိုဝင်ဒီထွက် မလုပ်ချင်တော့။ သူမပြန်မလာမချင်း ခြံဝ

ကနေ လည်ပင်းရှည်အောင် မျှော်မည့်ကင်း ရှိနေပြီကိုး။ ဦးရီးက တော့ ကွမ်းတံတွေးကို ပျစ်ခနဲထွေးရင်း...

“မယ်လုံရယ်...နင်ကလည်း ပါးစပ်ပုတ်ကြီးနဲ့ ငါလည်း ပြင်တတ်ချင်တာပေါ့၊ လူအထင်သေးတာ မခံချင်ပါဘူး၊ အထူး သဖြင့် နင်အထင်သေးတာ”

“ကိုရင်ဗလ”

ကြီးလုံက ဘေးတွင်ထိုင်နေသော ရှင်မွေ့ကို ဖျတ်ခနဲလှည့် ကြည့်ပြီး မျက်နှာနီနီဖြင့်...

“တော်က စကားကို တောပြောတောင်ပြောနဲ့”

“အဟိ”

မအောင်နိုင်ဘဲ ရှင်မွေ့ရယ်သံ ထွက်သွားတော့...

“ညည်းက ဘာရယ်တာတုန်း”

မြားဦးက ရှင်မွေ့ဘက် လှည့်လာပြီမို့ ရှင်မွေ့က ပခုံး တွန့်ရင်း...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကြီးလုံရဲ့”

လို့ ဖြေရှင်းရသေးသည်။ ကြီးလုံနဲ့ ဦးရီးတို့ရဲ့ ငယ်သံယောဇဉ်အကြောင်းကို ရှင်မွေ့က သိသူမို့ ရယ်ချင်စိတ်က

ထိန်းမရ။

“သူတို့ နန်းမြင့်ဂေဟာကို ရောက်လာတော့ အသက်က ဆယ်နှစ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ညည်းအဘွားရှိတုန်းက ဗလက မိလုံကို စာပေးတာ မိလို့ဆိုလားပဲ၊ ဆူကြ၊ ပြောကြ၊ ရိုက်ကြနဲ့၊ အဲဒီကတည်းက အဘိုးက ပြောထားတာ၊ နန်းမြင့်ဂေဟာက လူအချင်းချင်း ဘာအသင်းအရုပ်အယုတ်မှ မကြားချင်ဘူးလို့၊ အဲဒီ ကတည်းက ဗလနဲ့မိလုံရဲ့ ဆက်ဆံရေးက တန်းသွားတာပဲ၊ အဘိုး ကို ကြောက်လို့လည်းပါမှာပေါ့လေ၊ သူစိမ်းတရံပေါ်တောင် အဘိုး ရဲ့ သြဇာရိပ်က အဲဒီလောက်အထိ လွှမ်းမိုးရင် ငါ့မြေးဆိုရင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ညည်းအဖေနဲ့အမေတုန်းကလည်း အဘိုးချမှတ်တဲ့ စည်းကမ်းချက်အတိုင်း သွေးသွေးချင်းထပ်ခဲ့ကြတာ”

အဘိုးပြောစကားတွေမှာ ကြီးလုံတို့အကြောင်း သိစေခြင်း ထက် အဘိုးရဲ့အာဇာနည်က ကျယ်ပြောကြောင်း ကြေညာချင်ရုံသာ။ ဒါပေမယ့် ကလေးဘဝကတည်းက ကြီးလုံနဲ့ ဦးရီးဟာ အတွဲလို့ ရှင်မွေ့ သတ်မှတ်ပြီးသား။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အသက်တွေ ကြီးလွန်းသေးတာမဟုတ်။ လေးဆယ်ဝန်းကျင်လေး ရှိသေးတာ။ သီချင်းတောင်ရှိသေးတာပဲ။ လေးဆယ်ကျော်အချစ်ဆိုလား။ အတွေး

ထဲ ကြီးလုံနဲ့ဦးရီးကို ပုံဖော်ကြည့်တော့ မအောင်နိုင်ဘဲ ရယ်သံက ထွက်သွားပြန်သည်။

“ခစ်...ခစ်”

ကြီးလုံက ရှင်မွေ့ဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဒီကလေးမ ရူးများသွားပြီလားဟယ်”

မသက်မသာ ရေရွတ်ကာ...

“ကိုရင်ဗလ...တော့ကား ဒီအတိုင်းပဲရပ်ထားတော့မှာလား”

“မရပ်ထားလို့ တွန်းသွားရမှာလားဟ”

ဦးရီးက ကားခေါင်းထဲ ခေါင်းစိုက်နေရာမှ ပြန်အော်သည်။
ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ဟာ...ဦးဗလ”

“ဟေ့...ကင်း၊ မင်းဘယ်လာတာလဲ”

“ဒီနားလာတာ၊ ကိစ္စရှိလို့”

ကင်းက မချို့မချဉ်ပြောရင်း ရှင်မွေ့ ရှိနေသည့် ကား နောက်ခန်းဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ ကင်းဆိုသောအသံကြားတာနှင့် ရှင်မွေ့ကလည်း နောက်ခန်းမှ ခေါင်းပြုပြီးသား။ အကြည့်ချင်းဆုံ

တော့ ရှင်မွေ့ နာခေါင်းရှုံ့ပြသည်။ ကင်းက မျက်စိမှိတ်ပြ၏။
ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ရှင်မွေ့ကားအောက်ကို ခြေချဟန်ပြင်တော့ ကြီးလုံက ရှင်မွေ့လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ...

“ရှင်မွေ့နော်...သတိမလွတ်စေနဲ့၊ ဗလက ရိပ်မိသွားဦးမယ်”

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် သတိပေး၏။ ရှင်မွေ့က...

“ဦးရီးမရိပ်မိအောင် ကြီးလုံနား ခေါ်ထားလိုက်”

ပြန်ပြောတော့ ကြီးလုံက...

“ဟယ်...ဒီကောင်မလေး၊ မဟုတ်တရုတ်တွေ”

ရှက်ရှက်နှင့် ကြီးလုံ ကားထဲကျန်ခဲ့၏။ ရှင်မွေ့ ကားစက်ဖုံးနား လျှောက်လာတော့ ဦးရီးက ကင်းကို ရှင်းပြဆဲ။

“မောင်းနေရင်းက ထိုးရပ်သွားတာ ကင်းရ၊ အဲဒါ”

“ကျွန်တော် စမ်းကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဦးဗလ စက်သွားနှိုးလေ”

“အေး...အေး”

ဦးရီး ကားပေါ်ပြန်ရောက်သွားတော့ ရှင်မွေ့က ကင်းအနားမှာ မယောင်မလည်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ ကင်းက ဘေးနားရပ်နေသည့်

ရှင်မွေ့လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး...

“ကောင်မလေး ကျောင်းလစ်ဖို့သာပြင်ထား”

“အယ်...ဘာဖြစ်လို့”

ကင်းက မဖြေ။ ရှင်မွေ့လက်ချောင်းတွေကို ဖျတ်ခနဲနမ်း

ရင်း...

“ကိုယ်ကြိုးစားထားတာ ရှိလို့ပေါ့”

“ကင်းရေ...မနိုးဘူးဟ”

ဦးရီးအသံကြားမှ ကင်းက ရှင်မွေ့လက်ကို လွှတ်သည်။

ဒါတောင် အပြီးတိုင်မလွှတ်သေးဘဲ ချိုင်းကြားမှာဆွဲညှပ်ထားပြီး ကားစက်ခေါင်းထဲ ငဲ့ကာ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်မှန်းမသိ။ ဦးဗလနှင့် ကြီးလုံတို့က ရှင်မွေ့တို့အဖြစ်ကို မြင်ရန်မလွယ်။ ကားဘောနက်က ကာထားတာကိုး။

“ဦးဗလ နှိုးကြည့်ပါဦး”

“အေး...အေး”

ဦးဗလက စက်နှိုးသည်။ ကားစက်က ဒီတစ်ခါတော့ တဂစ်ဂစ် တဂတ်ဂတ်အသံမပေးဘဲ ဝေါခနဲနှိုးသွား၏။

“ရပြီဟေ့...ကင်းရေ”

“အင်း...အင်း၊ ခဏလေး၊ ဒီမှာ လက်စသတ်လိုက်ဦး မယ်”

ဘာကိုလက်စသတ်မှန်းမသိ။ မိုးမှောင်ကြီးကျကာ မိုးသက်လေ တဖြူးဖြူးတိုက်နေသော လမ်းမကြီးကို ကင်းက မျက်လုံးဝှေ့ကစားရင်း ရှင်မွေ့ပါးလေးကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းသည်။

“အို...ကင်း”

“ရှေး...တိုးတိုး၊ အဲဒီပါးပြင်လေးနဲ့ ဝေးနေရတာ တော် တော်ကြာပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ရအောင်တွေ့ပစ်တာ”

ရှင်မွေ့ကို ကင်းက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မျက်စိမှိတ်ပြပုံကို ရှင်မွေ့မှာ မျက်တောင်မခတ်နိုင်ဘဲ ငေးယူရတဲ့အထိ။ ကင်းက ကားစက်ဖုံးကို ပိတ်ချမှ ကားထဲထိုင်နေသော ဦးရီးနှင့် ကြီးလုံထံ အကြည့်ရောက်သည်။ ရှင်မွေ့ ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ပါးပြင်ကို အုပ်ထားတဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ချပစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ပူနွေးသောပါးပြင်ကြောင့် ရှင်မွေ့ ရင်ခုန်သံနှင့် ရှက်စိတ်က နှလုံး သားတလင်းမှာ စစ်ခင်းလို့ကောင်းဆဲ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၆)

“အဲဒီအစီအစဉ်က သင့်တော်ပါတယ် ဘာကြီး၊ ကင်း၊ အပေါ် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ ကင်းကိုလည်း ကျွန်တော်က သံယောဇဉ်ရှိပြီးသားပါ၊ ဖြစ်သင့်တာက ကင်းကသာ ရှင်မွေ့ကို စောင့်ရှောက်နိုင်မှာပါ”

အဘိုးရဲ့အကြည့်က ဆက်တိုက်ထိုင်သော ကင်းထံ ရောက်သည်။ ကင်းကတော့ ဘာစောဒကမှမတက်ဘဲ အရာခပ်သိမ်း နာခံမည့်အသွင်နှင့် မျက်လွှာချထားဆဲ။

“ကဲ...ကင်း”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ အဘိုး”

“အခု ကင်းမျက်မြင်ပဲ၊ အရေးအကြောင်းဟဲ့ဆို ဒီအိမ်မှာ ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတဲ့ ယောက်ျားသားဆိုတာ အရှားသားဟေ့၊

အဘိုးက တူမောင်ကို အားလည်းနာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို တူမောင်သိနေတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်အဘိုး”

ကင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီးပြောတော့ အဘိုးက သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။

“မီးပျက်လည်း ကင်း၊ ရေပိုက်ပေါက်လည်း ကင်း၊ ဒီကြားထဲ ကားပျက်လည်းပြင်ရ၊ မြေးမကို ပန်းချီသင်ရ၊ အဘိုး ပုံတူဆွဲပေးရနဲ့ ကင်းခေါင်းပေါ်ပဲ အကုန်ပုံနေတယ်ဆိုတာ အဘိုးသိပါတယ်”

“ကျွန်တော် အဲဒီလိုသဘောမထားပါဘူး အဘိုး”

ကူညီခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာနေတာပါလို့ ပြောချင်သည့်စကားက ကင်းလျှာဖျားမှာ ရောက်နေပြီ။ ဒီအိမ်ကို ကင်းဝင်ရောက်ကတည်းက အမြင်မတော်တာရှိရင် သူက ပြောစရာမလိုဘဲ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးပြီးသား။

“ဖျူ(စ်)တွေ ခဏခဏပျက်တယ် တူမောင်ရေ၊ ဒီအိမ်က မီးကြိုးတွေ အန္တရာယ်ရှိသလားပဲ၊ အေးလေ ဒီအိမ်ဆောက်ကတည်းက ဆင်ထားခဲ့တဲ့ မီးကြိုးတွေဆိုတော့ နှစ်အဆက်ဆက် ကြာတာနဲ့ အမျှ ပျက်စီးလာမှာပဲ”

အဘိုးပြောပြီး မကြာမီ တစ်အိမ်လုံး မီးတွေပျက်ကျသွားသည်။ ပထမတော့ ဘေးအိမ်တွေပါ ပျက်တယ်ထင်ပေမယ့်...

“အဘိုး...ဟိုဘက်ခြံမပျက်ဘူး၊ အဘိုးတစ်အိမ်တည်း ကွက်ပျက်နေတာ”

စပ်စုတတ်သော ရှင်မွေ့ပြောမှ သိတာပင်။ ရှေးဆန်သော အဘိုးကြီးမို့ အင်ဗာတာတွေ၊ မီးစက်တွေကလည်း မရှိပေ။

“ဝါသနာမပါဘူးကွ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ တီဗွီနဲ့ အောက်စက်တောင် ရှင်မွေ့ ပူဆာလွန်းလို့ ဝယ်ထားတာ”

အဘိုး ပြောဖူးသည်။ ရှင်မွေ့တို့ကတော့ အဲဒီမီးပျက်တဲ့ အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာတောင် ပါးစပ်က ပွစိစိနဲ့ မြည်တွန်တောက်တီးသေးတာ။

“ပျက်မှာပေါ့၊ အဲဒီလိုလည်း ဖြစ်ပေးမှ အဘိုး အင်ဗာတာလေး ဝယ်ချင်စိတ်ပေါက်မှာ၊ နေတော့ သူဌေးရပ်ကွက်၊ ပြောတော့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်နဲ့ ဟွန်း မီးပျက်တော့ မှောင်ကြီးထဲ ထိုင်နေရတဲ့ ဘဝ”

“ရှင်မွေ့ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

“မပိတ်ပါဘူး၊ အမှန်ပြောတော့လည်း အဘိုးက

လက်သင့်မခံ”

မြေးအဘိုးရဲ့ စကားစစ်ထိုးပွဲကြားမှာ သူနဲ့ဦးဗလက ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် မီးကြိုးတွေစစ်ရင်း...

“ရတယ် အဘိုး၊ သုံးတာများတော့ ဗျူ(စ်)ပျက်သွားတဲ့သဘောပါ၊ ဗျူ(စ်)လဲလိုက်ရင် ရပြီ”

လိုအပ်တာ ဦးဗလကို ဝယ်ခိုင်းပြီး လဲလှယ်ပေးတော့မှ တစ်အိမ်လုံး မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းလာတာ။ အဘိုးက အဲဒီညက တည်းက တပြုံးပြုံးဖြင့်...

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကင်း ရှိပေလို့”

ဦးဗလကလည်း အမည်နှင့်လိုက်အောင် သတ္တိကောင်းသည်။

“ငါက လူလူချင်း ဖက်ထိုးရမလား၊ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သရဲနဲ့ လျှပ်စစ်တော့ကြောက်တယ်ဟေ့၊ သူတို့က ဖက်လုံးလို့မှ မရတာ”

ဗန္ဓုလသွေးပါသည်လို့ သူကပြောတော့ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည့်အထဲမှာ ချစ်သူလေးရဲ့ ရယ်သံက အကျယ်ဆုံး။ ရောက်စကတော့ ဘာမဆို ရှင်မွေ့တစ်မျက်နှာသာ ကြည့်ခဲ့ပေမယ့်

အနေကြာလာတော့ အဘိုးကိုပါ ကင်း သံယောဇဉ်တွယ်လာခဲ့သည်။ ဘဝမှာ ဒီလိုကြည့်နူးဖွယ်ရာ မိသားစုဘဝက ပျောက်ခဲ့တာ ကြာပြီမို့ ကင်းအဖြစ်က အမှီရှိရာ ကပ်ငြိတွယ်ပစ်ချင်သည့် နှယ်တစ်ပင်လို။ သို့ပေမယ့် ထိုငြိတွယ်ခြင်းမှာ ဘာတပ်မက်မှုမှ မပါတာ ကင်း ကျိန်ဆိုရဲပါသည်။

“မင်းသဘောမထားပေမယ့် ပြောရမှာတော့ ငါ့ဖြင့် စိတ်က တယ်မလုံဘူးဟေ့၊ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး ခိုင်းတယ်လည်း သဘောမထားနဲ့၊ မင်းတပည့်မကို ကျောင်းတက်ရက်မှာ အကြို အပိုလုပ်ပေးဖို့ပါ”

“ဪ...ဒါများ အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်လည်းအားနေတာပဲ”

တကယ်တော့ ဒီယုန်မြင်၍ ဒီချုံထွင်ခဲ့တဲ့အဖြစ်။ ကားကို တမင်ပျက်ခိုင်း၊ ကိုယ်ပဲ တမင်ရအောင် ပြန်ပြင်ပြီး အခွင့်အရေး ဖန်တီးခဲ့တာ။ ကင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ရလဒ်က ကောင်းပေမယ့် တမင်တကာ ကြံစည်သူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာက မလုံချင်။ အဘိုးကတော့ ကင်းဖြစ်ပျက်နေတာကို ရိပ်မိခြင်းမရှိဘဲ...

“အကူအညီတောင်းတာပါ တူမောင်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆို

လည်း ငြင်းပါ၊ ရတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကလို ကားပျက်တာမျိုးကျတော့ ဗလက မဖြေရှင်းတတ်တာ တူမောင်အသိ၊ ပြီးတော့ မြေးမက ထင်ရာစိုင်းတတ်တယ်၊ မိလုံတို့ ဗလတို့ကျတော့ မြေးမနဲ့ အရွယ်ချင်းလည်းကွာ၊ သူက ခေါက်သိမ်းပြီး အိတ်ထဲထည့်ချင်နေတာ၊ ဒီတော့ ကျောင်းတက်ရက် ငါးရက်ကျန်တာကို တူမောင်ပဲ အပ်ပါတယ်၊ တူမောင်ကျတော့ အာစရိယဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်နေတော့ တော်ရုံတန်ရုံ သူထင်ရာမစိုင်းရဲဘူးပေါ့”

ကင်းက ခေါင်းညိတ် လက်ခံခဲ့သည်။ အစောကြီးက တည်းက ဒီအဖြစ်ကို လိုချင်တဲ့သူပါဆို။ တစ်ခုတော့ စိတ်ထဲ ထင်နေတာရှိသည်။ ကိုယ့်အပေါ်ထားသော ယုံကြည်မှုကို ကင်းက အလွဲသုံးစားလုပ်မိပြီလားလို့။

“ရှင်မွေ့က ကင်းအနားမှာ အမြဲနေချင်တာ၊ အဲဒါယုံ၊ နီးအောင် ကြိုးစား”

ပြောထားသော ချစ်သူအသံ ကြားယောင်တော့လည်း ကင်းရင်ထဲ ခံစားရသမျှက သဲထဲရေသွန်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကင်းအတွက် ရှင်မွေ့သာ အရေးကြီးဆုံး။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၇)

“အဘိုး...သဘောကျရဲ့လား”

“အိမ်...ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ သဘောကျတာပေါ့ကွ၊ ဒီပုံက မင်းရောက်စတုန်းက ခဲနဲ့ဆွဲပေးတဲ့ပုံထက် ပိုအဆင်ပြေ ပိုကြည့်လို့ကောင်းတာ”

အဘိုးက ကင်း ဆွဲပေးထားတဲ့ ပန်းချီကားကို လက်နှစ်ဖက်မှ ကိုင်ထားရင်း ရှေ့တိုးနောက်ငင်နဲ့ ကြည့်တာ အကြာကြီး။ ပန်းချီကားထဲမှ အဘိုးက ကျွန်းကနုတ်ဆိုဖာရုံမှာထိုင်ပြီး တုတ်ကောက်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ကိုင်ထားကာ ကျွန်လက်တစ်ဖက်က ပေါင်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ထားသော နန်းတွင်းဓားရိုးကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်ပုံမျိုး။ ဒီပုံကို သူရောက်စကတည်းက ဆွဲတာ

ရက်နှစ်ဆယ်နီးပါးမှ ပြီးဆုံးတော့သည်။ ကင်းက သူ့ရှေ့စားပွဲ၌ ချထားသော သတင်းစာပတ် နောက်ထပ်ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို ယူ၍ ရှင်မွေ့ထံ ကမ်းပေးသည်။ ရှင်မွေ့က တအံ့တဩနှင့်...

“ဒါ...ရှင်မွေ့အတွက်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အဘိုးရှေ့ကျတော့ ကင်းက သိက္ခာတော်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လို။ ရှင်မွေ့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သတင်းစာကို ခွာချသည်။ သူ ဒီလို ဆဲပေးထားတာ ရှင်မွေ့ အခုမှ သိရ၍ပါ။ သတင်းစာစက္ကူပတ် ကွာသွားသည်နှင့်...

“အယ်”

အဘိုးကိုယ်တိုင် ပန်းချီကားထဲမှ ရှင်မွေ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ပြုံးကျသွားသည်။ ထို့နောက် ကင်းရဲ့ လက်ဖဝါးများကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ...

“မင်းတော်တယ် ကင်း၊ ငါ့မြေးမကို ဖြစ်စေချင်တာ အဲဒီလို မြန်မာမိန်းကလေးပုံစံ၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတဲ့ပုံစံ”

ရှင်မွေ့က ပန်းချီကားထဲက သူမကို မျက်ဝန်းတွေ ရွှန်းရွှန်းတောက်တောက်နဲ့ ဝေးကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ကင်းရယ်လို့

တဖွယ်မြည်တမ်းသံတွေ ကြားနေရ၏။ ပန်းချီကားထဲက ရှင်မွေဟာ သတို့သမီးဝတ်စုံလိုလို၊ နန်းဝတ်နန်းစားလိုလို ထိုင်မသိမ်းအပြာနု ရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွမ်းအုပ်ပိုက်ထားလျက်။ မျက်လွှာချပြီး နောက်ဘက်သို့ မျက်နှာငဲ့စဉ်မှာ ရှင်မွေရဲ့ ရှည်လျား ထူထဲသော မျက်တောင်၊ စင်းသောနှုတ်ခမ်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးတို့က ပိုမိုပြင် ထင်ရှား၏။ ရှင်မွေရဲ့ ကျန်လက်တစ်ဖက်က အနောက်ဘက်၌ တလွင့်လွင့်ကျန်ရစ်သော ဇာပဝါကို လှမ်းယူနေသည့်ဟန်မျိုး။ ရှင်မွေ ဟိုးအရင်ရက်တွေကတည်းက ကင်းကို စကားနာထိုးတာ ကို ပြန်ကြားယောင်ဖြစ်သည်။

“ကင်းတို့များ ပန်းချီဆရာဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ချစ်သူကို ပုံတူတစ်ခုတောင် မဆွဲပေးဘူး”

နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို တွန့်ကွေးကာ မထိတရီ ပြုံးရင်း...

“လိုသေးလို့လား”

“လိုတာပေါ့၊ ကင်းနှလုံးသားထဲမှာ ရှင်မွေပုံရိပ် ဘယ် လောက်ထင်တယ်ဆိုတာ သိရတာပေါ့၊ ဓာတ်ပုံလည်း ကြည့်စရာ မလိုဘူး၊ မော်ဒယ်(လ်)လည်း ထိုင်ပေးစရာမလိုပဲ ကင်း ဆွဲတတ် ရမှာ၊ ဟွန်း ပြောတော့ဖြင့် သူ့လောက်အချစ်ကြီးတဲ့လူ မရှိဘူး”

ကင်းအချစ်ကို ရှင်မွေ မသိ၍မဟုတ်။ ကင်း ရှင်မွေ အပေါ် သိပ်ချစ်မှန်း ခံစားရပါသည်။ သို့ပေမယ့် မိန်းကလေး သဘာဝပီပီ ချစ်သူရဲ့ချော့မြူခြင်း၊ ချစ်သူနှုတ်ဖျားမှ ချစ်တယ်ဆို သောစကားကို အထပ်ထပ်ကြားလိုခြင်းတို့ကြောင့် ရှင်မွေ မူနွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကင်းကတော့ ထိုစဉ်အချိန်က ရှင်မွေမေးဖျားကို သူ့လက်မဖြင့် ပင့်မော့စေကာ ရှင်မွေနှုတ်ခမ်းများအား လက်ညှိုး နှင့် ဖွဖွပတ်သပ်ပေးရင်း...

“ရှင်မွေကိုချစ်တာ ကိုယ် ပွဲနွဲ့ပြီးမပြောတတ်ဘူး၊ ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ ကိုယ့်ကိုတောင် မယုံနိုင်တဲ့ အထိ၊ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ စူးစူးနုနု ချစ်သွား မယ်ဆိုတာ၊ အခု ရှင်မွေလေးကြောင့် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မာနတွေ၊ ကိုယ် ရူးရူးမှူးမှူး ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ တယူသန်အစွဲအလမ်းတွေ အားလုံးကို လွှတ်ချပြီး ရှင်မွေတစ်သဘောတည်းနဲ့ ရပ်တည်နေခဲ့ တာ၊ အဲဒါတောင် မယုံသေးဘူးလား”

အခုတော့ ယုံပါပြီလို့ ရှင်မွေဘက်က ခေါင်းညိတ်လက်ခံ ရုံနှင့် မလုံလောက်တော့။ ရှင်မွေရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးခြင်းက အတိုင်း အဆမဲ့ ဖြစ်ထွန်းသည်။ ဒီပုံကိုကြည့်နေရင်းပင် ကင်း အချစ်

အင်အားကြီးမားကြောင်း ရှင်မွေ့ သိခွင့်ရခဲ့ပြီ။

“ကိုင်း...တူမောင်”

အဘိုးရဲ့အသံကြောင့် ရှင်မွေ့ ပန်းချီကားထဲ နစ်မြောနေရာ မှ ဆတ်ခနဲ နိုးသွားတဲ့သူလို သတိဝင်လာ၏။ အဘိုးက ကင်း ဆွဲပေးသော သူပုံတူပန်းချီကားကို ဆက်တီကျောမှီ၌ ထောင်ထား လိုက်ပြီး...

“မင်းရဲ့ပညာက ခင်ရာမင်ရာကို ပုံတူဆွဲပြီး လက်ဆောင် ပေးရုံ၊ ပန်းချီသင်ဆရာအဖြစ် ရပ်တည်ရုံနဲ့ မလုံလောက်တော့ဘူး ထင်တယ်”

“ဗျာ...အဘိုး”

“မင်းပညာတွေကို ဒီအတိုင်းဆုံးရှုံးသွားမှာ အဘိုးက နှမြောတာ”

ဦးယသော်က သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော မြေးမနှင့် ရွယ်တူ ကင်းကိုကြည့်သည်။ ဝတ်ပုံစားပုံကအစ မြန်မာဆန်၍ စတွေ့တွေ့ ချင်းပဲ သူ့အမှတ်ပေးခဲ့သောသူ။ အတူနေတာ ကြာလာသည့်အခါ ဒီကလေးရဲ့ ရိုင်းပင်းကူညီတတ်တဲ့စိတ်၊ အရာရာအကောင်းမြင် တတ်တဲ့စိတ်တို့ကို ဦးယသော် ကျိတ်ပြီး သဘောကျတာမျိုးလည်း

ရှိသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုနဲ့အတူ ကြည်ကြည်နူးနူးနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်ဆိုတာ ရှားတယ် အဘိုး၊ ဘဝမှာ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲလို့ တွေးကြည့်တဲ့အချိန်မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အောင်မြင်မှု၊ ကျော်ကြားမှု တွေထက် ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း ခံစားချက်တွေကို ထပ်တူဝေမျှနိုင်မယ့် မိသားစုက အရေးအကြီးဆုံးပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိလာခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ဒီနန်းမြင့်ဂေဟာကို ကျွန်တော် ခင်တွယ်ခဲ့ တာ၊ ခဏခိုဖူးတဲ့အရိပ်ပေမယ့် တစ်ဘဝလုံး မေ့လို့မရတဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှု တွေ ဒီဂေဟာထဲမှာရှိပါတယ် အဘိုး”

လေးနက်တည်ကြည်စွာ ပြောလာတဲ့စကားတွေဟာ ပေါ့ပျက်ပျက်မရှိ။ ခန့်ခန့်ညားညားပင်။ ဦးယသော်က ရှေးရိုးစွဲ စည်းကမ်းကြီးသလို တယူသန်အကျင့်စွဲများလည်း ရှိတတ်သည်။ ထိုတယူသန်စိတ်ထဲမှာ စိုးမိုးနေတာက ဒီကင်းဆိုသော ကောင်လေး အား ကိုယ့်မြေး ကိုယ့်သားလို သဘောထား၍ မြေတောင်မြှောက် ပေးချင်သည့် စိတ်က ရောဂါတစ်ခုလို စွဲကပ်လာခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့်

“မင်းရဲ့ အကြီးမားဆုံး ရည်ရွယ်ချက်က ပန်းချီပြခန်း လုပ်ဖို့မဟုတ်လား တူမောင်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး”

“အေး...ငါက ပန်းချီကို သဘောတရားအရ နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခံစားတတ်တယ်၊ အဲဒီခံစားမှုနဲ့ ဆက်ပြီး ယုံကြည်တတ်တယ်၊ မင်းလုပ်ချင်တဲ့ ပြခန်းတစ်ခုဖြစ်အောင် အဘိုးကူညီမယ်”

“အဘိုး”

ကင်းက တုန်ရီလိုက်လှဲစွာ လှမ်းခေါ်တော့ အဘိုးက လက်ကာတားမြစ်ကာ...

“ပန်းချီကားတွေစုပါ၊ အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ကျေးဇူးအတင်မခံချင်တဲ့အတွက် မင်းကျေးဇူးတွေ ငါမလိုချင်ဘူး၊ မင်းအောင်မြင်ရင် ငါကျေနပ်ပြီ”

အဘိုးရဲ့စကားက ကင်းကို အပျော်တွေနှင့် ဆီနှင့်စေသည်။ ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးဆိုရင် ရှင်မွေ့ကို ညွှန်ပြရမှာဖြစ်ပြီး ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆိုလျှင် ပြခန်းဖွင့်ခွင့်လိုချင်တာဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးအရ အရှုံးအမြတ်မတွက်ရရင်နေကိုယ့်ဖန်တီးမှုအား လူအများအား ခင်းကျင်းပြသခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ကင်းက အပျော်စိတ်ဖြင့် ရှင်မွေ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူနှင့်ထပ်တူ

ပျော်နေမည့် ရှင်မွေ့နှုတ်ခမ်းပါးမှာ အပြုံးတို့က တွဲခိုရင်း။ နှလုံးသားကို တိုင်တည်၍ ဆိုဖူးသော သစ္စာစကားတို့ကြောင့် ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးနှင့် အဖြစ်ချင်ဆုံးဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါရစေ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၈)

“ထူးဆန်းမနေဘူးလား”

မင်းထက်က ဝရန်တာကို ခါးစောင်းတင် မှီနဲ့ရင်း ပြောသည်။ စီးကရက်ပြာကို ခြွေချပြီး တိုက်အောက်ခြေ၌ တက္ကစီပေါ်ပန်းချီကားတွေ တင်နေသည့် ကင်းကို စိုက်ကြည့်သည့် မျက်လုံးတွေက စူးရဲခြင်းများစွာနှင့်။ အဆက်အစပ်မဲ့သော စကားပေမယ့် မွန်ကြီးက မင်းထက် ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ ရိပ်မိသည်။

“အင်း...တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တာပဲ”

“မှားတာမဟုတ်ဘူး၊ လွဲတာ၊ မှားရင်ပြင်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွဲနေရင်တော့ ပြင်စရာမလိုဘူး၊ သူက အမှန်လည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တာကိုး”

အကြည့်တွေက ကင်းစီးသွားသော တက္ကစီကား တိုက်အောက်မှ ထွက်သွားမှ ဆုံဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်တိုက်ပစ္စုပ္ပန်၌ မရှိကြ။ ကင်း ရောက်လာသောအချိန်တွေဆီ ပြေးပြေးလွှားလွှား ရောက်သွား၏။ ကင်းရောက်လာတဲ့ အချိန်က ထုံးစံအတိုင်း ပျင်းတာရယ်၊ အလုပ်ပါးချိန်ဖြစ်တာမို့ သူနှင့်မွန်ကြီးက ဖဲချပ်တွေနှင့် ကစားနေချိန်

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြား၍ မွန်ကြီးက တံခါးထဖွင့်တော့

“ကင်း”

သူ ခေါင်းထောင်ပြီး ကြည့်တာ မထူးဆန်းသလိုပါ။ ကင်းမို့လို့ လှမ်းကြည့်တာ၊ ကြည့်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ မင်းထက်က အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူတွေ့သောကင်းသည် သူသိသောကင်းနှင့် ပုံစံက တခြားစီဖြစ်သွားပြီ။ အစဉ်သဖြင့် ထူအုပ်နေတတ်သော ကင်းရဲ့ဆံပင်တို့က လည်ကုတ်ပေါ် ခပ်ရှင်းရှင်း တိုက်ကပ်ကပ် ညပ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ပါးသိုင်းမွှေးတွေ ရိတ်သင်ထားသဖြင့် မေးရိုးတစ်လျှောက် စိမ်းမြဲနေ၏။ ကင်းပါဟု အတိအကျဆိုရအောင် မပြောင်းလဲသော ကင်းရဲ့ မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာထားကြောင့်

ပင် ကင်းက ဘယ်သူမှ ငဲ့မကြည့်သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် အခန်းထဲ
တောက်လျှောက်ဝင်သွားသည်။ မင်းထက်က ကင်းကို လိုက်ကြည့်
ရင်း...

“ပျောက်လှချည်လား ကင်း၊ မင်းရဲ့ မဒီလေးရော၊ ငါ့ကို
ကြောက်လို့ ပြေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မေးတဲ့သူက မေးသည်။ ကင်းထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ
တော့ တစ်ဖက်လူက အားမလိုအားမရနှင့်။ မင်းထက်က ဖျတ်ခနဲ
ထရပ်ပြီး တံခါးဘောင်မှာ နွဲ့နွဲ့မှီရပ်သည်။ ကင်းက လှည့်လည်း
မကြည့်၊ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့အာရုံ၌ မင်းထက်မရှိတဲ့ဒီဇိုင်း။ မင်းထက်
က ကင်းလှုပ်ရှားသမျှ မျက်လုံးလိုက်ကစားရင်း...

“မင်း...ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကင်းက သူ့ပန်းချီကားတွေကို တစ်ခုချင်း ဖြုတ်ကာ
ထပ်ရင်း မင်းထက်ဘက် ခါးဆန့်ကာကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းတွေက
အေးတိအေးစက်။ နှုတ်ခမ်းလွှာကိုဖွင့်တော့ အေးစက်စက်စကားသံ
က တစ်လုံးချင်းထွက်ကျလာ၏။

“သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုတာ ကောင်းတဲ့
အကျင့်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

မင်းထက်က ပခုံးတွန့်ပြသည်။ မွန်ကြီးကတော့ ဘာမှ
ဝင်မပြော။ ကင်းနှင့် မင်းထက်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကိုသာ ဒီအတိုင်း
ငေးကြည့်နေ၏။

“အတူနေခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် မေးတာ၊ မင်း
မဖြေချင်လဲနော်၊ ဘာအကန့်မှမရှိဘူး”

မင်းထက်က ပြောပြီးတဲ့နောက် တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး စကား
သံတိတ်ကျသွားသည်။ ကင်း အခန်းဆီမှ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်သိမ်း
သံသာ ကြားနေရပြီး အားလုံးပြီးတော့ ကင်း ပွေ့ပိုက်ထွက်လာ
တာက သူ့ပန်းချီကားတွေချည်းပင်။ ကင်းက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ
လက်နှိုက်ပြီး ထုတ်ယူတော့ သော့တစ်ချောင်းပါလာ၏။

“ရော”

မွန်ကြီးထံ ပစ်ပေးသည်။ ဒီသော့က ဒီအခန်းမှာနေစဉ်ပဲ
သက်ဆိုင်တော့သော အခန်းသော့။ မင်းထက်ထံ အကြည့်မရောက်
ဘဲ မွန်ကြီးကိုပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ...

“ငါ...ဒီမှာမနေဖြစ်တော့ဘူး”

လို့ ယတိပြတ်ကြေညာသွားသည်။

“ကင်းက ဒီမှာမနေရင် ဘယ်မှာသွားနေမှာလဲ၊ ပြီးတော့

ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ကင်းပုံစံ”

မင်းထက်အသံကြောင့် မွန်ကြီး သတိဝင်သည်။ မင်းထက်က တစ်စုံတစ်ခုကို နက်နဲစွာစဉ်းစားပုံဖြင့်...

“ကင်းရော ကောင်မလေးရော ပျောက်သွားတာ တစ်ပြိုင်တည်းနော် မွန်ကြီး”

“နေဦး...ငါသတိထားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်”

မွန်ကြီးက ပြောရုံတင်မက ဝရန်တာမှ လှစ်ခနဲထွက်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ မွန်ကြီးလက်ထဲမှာ ဂျာနယ်ဟောင်းနှင့် သတင်းစာဟောင်းတွေက တပွေ့ကြီး။ မွန်ကြီးက ဝရန်တာမှာ ဒီအတိုင်းထိုင်ချရင်း ဂျာနယ်တွေလှန်ကာ တစ်ခုခုကို အလျင်စလိုရှာသည်။ ထို့နောက် ဖြန့်လျက်သား ဂျာနယ်အား မင်းထက်ထံကမ်းပေးကာ...

“အဲဒီကြော်ငြာ ဖတ်ကြည့်လိုက်”

မင်းထက်က မျက်မှောင်ကျူကာ ကြော်ငြာပါစာသားကို ဖတ်သည်။ မြေးမလို့ အစချီထားပြီး ပါသမျှစာသားတွေက အိမ်မှထွက်သွားတာကို ပြန်ခေါ်တာမျိုး။ အောက်ခြေမှာ အဘိုး၊ နန်းမြင့်ဂေဟာ၊ မန္တလေးဆိုတာပဲပါသည်။ ပဟေဠိများစွာနှင့် မင်းထက်က

ခေါင်းပြန်မော့တော့ မွန်ကြီးက မေးချင်တာကို သိသည့်နည်း။

“ဆက်စပ်စဉ်းစားတာပါ။ ကောင်မလေးကို တွေ့တုန်းက မန္တလေးမှာ၊ ပြီးတော့ သူ့အဘိုးချုပ်ချယ်လွန်းလို့ အိမ်မပြန်ချင်တာတဲ့၊ ဒီကြော်ငြာက နေ့စဉ်ရက်ဆက် ထည့်နေရာက ငါသတိထားမိသလောက်”

မွန်ကြီးက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို အတည်ပြုရန် အသေအချာစဉ်းစားခန်းဝင်သည်။ ထို့နောက် သေချာသွားဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ကင်းနဲ့ကောင်မလေး ပျောက်သွားပြီးကတည်းက မပါလာတော့တာ”

“မင်း ဆိုလိုတာက”

အသံတိတ် အကြည့်ချင်းဆုံသွားတာ အကြာကြီး။ မင်းထက်နဲ့မွန်ကြီးက အခုမှ အဖြေရှာတွေ့သလို ပြုံးကြတော့ ပြိုင်တူ။ ဒါပေမယ့် အပြုံးတွေထဲမှာ ရိုးသားခြင်းတွေတော့မပါ။

“ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ မင်းထက်”

မင်းထက်က သတင်းစာကို ခေါက်ချိုးခေါက်ရင်း...

“နန်းမြင့်ဂေဟာဆိုတာကို လိုက်သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

“လိုက်သွားပြီးတော့”

ဟက်ခနဲ မင်းထက်က ရယ်သည်။ ထို့နောက် စီးကရက် အသစ်ကို နှုတ်ခမ်းဖျား၌ချိတ်ကာ လေကို လက်ဝါးနှင့်ကာပြီး မီးညှိ၏။ အားပါးတရ စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာတော့ အဖြူရောင် မီးခိုးငွေ့တန်းက လေဟာနယ်ထဲ မျောလွင့်သွားတာကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်ပြီးမှ...

“ငါတို့က မလိမ္မာသူစာရင်းထဲ ပါပြီးသားပဲ၊ မစားရတဲ့ အမဲ သဲနဲ့ပက်လို့ ထူးပြီး နာမည်ပျက်စရာမှမလိုတာ”

“မင်း ကင်းကို လျှော့တွက်လို့မရဘူး မင်းထက်”

မွန်ကြီးက သတိပေးသလိုနှင့် ပြောသည်။ မင်းထက်က ပခုံးစုံလှုပ်တဲ့အထိ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း...

“လျှော့မတွက်ထားလို့ ဒီကောင် ဘယ်ခြေလှမ်းတယ် ဆိုတာ အခုမှသိတာပေါ့၊ သေချာတယ်၊ မင်းပြောတဲ့ ရှင်မွေ့က အိမ်ကထွက်ပြေးတာတောင် ပါလာတဲ့ပစ္စည်းက မနည်ဘူးဆို”

“အင်း..ဒီပစ္စည်းတွေက ရှင်မွေ့ ဝယ်သွားတာ၊ သူပစ္စည်း တွေ”

“သူပိုင်တွေ ငါပိုင်တွေ ကင်ပွန်းတပ်မနေနဲ့ မွန်ကြီး”

မွန်ကြီး ညွှန်ပြသော ရေခဲသေတ္တာနှင့် တီဗီကိုကြည့်ရင်း မင်းထက်က ပြောသည်။

“မမက်လို့ ကင်းမျက်လုံးထဲက ထုတ်သွားတာပဲကြည့်၊ တစ်ဖက်မှာ ဒီထက်မက်လောက်စရာက”

ကောက်ကျစ်မည့် အရိပ်တွေက မင်းထက်မျက်နှာကို အရောင်တလက်လက် ထွက်စေသည်။ မွန်ကြီးက မင်းထက်မျက်နှာ ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းရှိုက်၏။ ရှင်မွေ့ သူတို့အပေါ် ကောင်းခဲ့တာ ရှိသလို ကင်းကလည်း သူတို့အပေါ် မတရားခဲ့တာမရှိ။ တကယ် တမ်း တွေးကြည့်လျှင် သူသာ ငွေမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မတရားသော သူ ဖြစ်သွားပြီလားမသိ။ သေချာတာကတော့ မွန်ကြီးက လွတ်တဲ့ ငါးကြီးနေချင်တာတော့ အမှန်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၉)

ဦးယသော်က သူ့ရှေ့ပေးသော ငွေအုပ်တွေကို ကြည့်ပြီး
ကင်းဘက်သို့ ပြန်တွန်းပေးသည်။

“အဘိုး”

“ဒါ မင်းနဲ့ပဲဆိုင်တာပါ တူမောင်၊ မင်းရင်ထဲက
သိမ်းဆည်းထားတဲ့ သယံဇာတတွေ ခင်းကျင်းတဲ့ပွဲ၊ ရလာတဲ့
အကျိုးအမြတ်ကို အဓိကသက်ဆိုင်သူက မင်းပါ”

“ဒါပေမယ့် အဘိုးက”

ဦးယသော်က ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဥယျာဉ်မှူးက ပန်းပျိုးတယ်ဆိုတာ ခူးချင်၊ နမ်းရှိုက်
ချင်လို့မှမဟုတ်တာ ကင်း၊ အဲဒီပန်းလေး လန်းဆန်းတယ်၊ ကြွားဝံ
တယ်၊ အများအမြင်မှာ တင့်တယ်ဆိုရင် ပျိုးတဲ့လူက ကျေနပ်ရတာ

ဒါ ထုံးစံ”

“အဘိုးတည်ထောင်ပေးလို့ ကျွန်တော် ဒီအခြေအနေထိ
ရောက်ခဲ့တာပါ”

ကင်းရဲ့မျက်နှာမှာ အောင်မြင်ခြင်းအပေါ်ထားတဲ့ ပီတိ
အရောင်တွေကို တွေ့နေရသည်။ ကြီးလုံ၊ ဦးဗလနှင့် ရှင်မွေတို့ပါ
အဘိုးနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းမှာရှိသည်။ ကင်း ပန်းချီပြခန်း၌ အရင်က
ရေးခဲ့သော ကားတွေထဲမှ လက်ရွေးစင်ဆယ်ကားရယ်၊ အဘိုးပုံတူ
နှင့် ရှင်မွေပုံတူတွေပါ တင်ခဲ့ကြသည်။ အဘိုးနှင့် ရှင်မွေပုံတူ
တွေကိုတော့ စတင်ကတည်းက ‘ရောင်းရန်မဟုတ်’ဆိုသည့်
ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ခဲ့၏။ တင်ထားသောဆယ်ကားထဲမှ ခြောက်ကား
ရောင်းရသည်။ ကင်းအောင်မြင်မှုက ဒီနေရာမှာတင် ရပ်တန့်မသွား
ဘဲ ပြည်ပပွဲများ၌ ပါဝင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီလိုမြန်မာမှု၊ မြန်မာ့ဟန်ပါတဲ့ ကားမျိုးတွေက နိုင်ငံ
ခြားမှာ ပြလိုတန်းဝင်မယ့်ကားမျိုးပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အနုပညာမှာ မာန်
ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားဆွဲထားတဲ့ လက်ရာက မြန်မာဟော့လို့ ကြွေးကြော်
သံတွေ ကြားနေရသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်က ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ အနုပညာ
အသင်းကိုယ်စားလှယ်ပါ၊ ဒါ ကျွန်တော့်လိပ်စာကဒ်၊ ခင်ဗျားဆွဲ

ရှိခဲ့ရင် ဆက်သွယ်ပါ။ ခင်ဗျားလက်ရာကို အွန်လိုင်းကတစ်ဆင့်
ကြေညာပြီး ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ ပြပွဲမှာ ပါဝင်ပါလို့ ကျွန်တော် ဖိတ်ခေါ်
ပါတယ်”

မျှော်လင့်မထားသော အိပ်မက်ဟာ အခုတော့ လက်တွေ့
အကောင်အထည်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ကင်းက ဖြူစင်ရိုးသားသော အနု
ပညာသည်တစ်ယောက်အဖြစ် လောကထဲ ရွက်လွှင့်ရန် အသင့်ဖြစ်
ခဲ့ပြီ။ ဒီအကျိုးကျေးဇူးရဲ့ အရင်းအမြစ်က အဘိုးပါလို့ဆိုတာတောင်
ဦးယသော်က ခေါင်းခါငြင်းဆန်ခဲ့၏။ မင်းရဲ့ သယံဇာတတွေတဲ့
လေ။

“တူမောင်ကို ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ အရင်းအနှီးက ကျုပ်ပြန်ရ
တယ်၊ ပြီးတော့ ဒါ တူမောင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်”

အဘိုးက သူ့လက်ကောက်ဝတ်၌ ပတ်ထားသော ငွေမှင်
ရောင်နာရီကို ထောင်ပြသည်။

“နာရီကို ပတ်လှေပတ်ထမရှိဘူးကွဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဘိုး
ဒါလေးကိုကြည့်ပြီး မင်းရဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့အဖြစ်ကို သတိရမယ်၊
ဝိတိဖြစ်မယ်၊ အမှတ်တရပေါ့”

အဘိုးနောက်မှာ ရပ်နေသော ကြီးလုံကလည်း

“ဘာကြီးလို့ပဲ၊ ကျွန်မလည်း အမှတ်တရရှိတာပဲ၊
မှန်ကြည့်တိုင်း သတိရနေမှာလေ”

ကြီးလုံက ကင်း လက်ဆောင်ဝယ်ပေးထားသော နားကပ်
အသစ်ကျပ်ချွတ်လေးကို စမ်းကြည့်သည်။ ဦးဗလကတော့ တပြုံး
ပြုံးနှင့် သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ကြည့်ရင်း...

“ငါက မှန်ကြည့်စရာမလိုဘူး၊ ဒီတိုင်းလည်း မြင်ရ
တယ်”

အဘိုးလို့ပဲ နာရီလက်ဆောင်ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကင်းက
အားလုံးရဲ့အပြုံးတွေကို ငေးပြီးမှ ရှင်မွေ့ဘက်လှည့်သည်။ ရှင်မွေ့က
မျက်ခုံးချင်းဆုံတာနဲ့ အဘိုးမမြင်အောင် မျက်ဆံအနက်ကို အလယ်
ခေါင်ရွှေကာစတော့ ကင်းမျက်နှာက ပြုံးစိစိ။

“ရှင်မွေ့”

“ပြော”

“ဘာလက်ဆောင်ပေးရမလဲ”

အဘိုးရှေ့မှို ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ မေးရပေမယ့် ကင်းရဲ့စိတ်ရင်း
အမှန်က ချစ်သူကို ရင်ခွင်ထဲထားပြီး အနာဂတ်အတွက် စီမံကိန်း
ချချင်တာ။ ရွှေရောင်တောက်သော မနက်ဖြန်ကို အကူတကူ

လှမ်းမျှော်ချင်တာ။ ရှင်မွေ့က သူ့ကိုကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းတွေ မှေးစင်းသွားအောင် ရယ်သည်။ တခဏစဉ်းစားဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ...

“လိုချင်တာ တကယ်တောင်းရမလား ပြော”

အဘိုးက တုတ်ကောက်ပေါ် လက်အစုံထပ်တင်ကာ မေးထောက်နားထောင်နေရာမှ ရှင်မွေ့ကို ဖျတ်ခနဲငဲ့ကြည့်ပြီး

“မဟုတ်တာတွေ မတောင်းနဲ့နော် ရှင်မွေ့”

“အဘိုးကလည်း ရှင်မွေ့ကဖြင့် ဘာမှမပြောရသေးဘဲ နဲ့”

“ပြောမလို့ စကားပလ္လင်ခံတာမဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့နဲ့၊ သူ့ကိုမမေးနဲ့ တူမောင်၊ ဒီကလေးမက အားနာတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမဝယ်ပေးလည်းရတယ်၊ သူက တူမောင်ရဲ့တပည့်ပဲ”

“ဟင့်...အဘိုးနော်”

ရှင်မွေ့က ထိုင်လျက်က ဂုန်းခနဲထရပ်သည်။ နှုတ်ခမ်းက အလိုမကျတိုင်း အော်တို ရှေ့သို့ထော်ထွက်လာစမြဲ။

“အဘိုးကျတော့ လိုချင်တာရပြီးတော့”

“ဟေ့...ဒါ ငါလိုချင်တယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာသူ ဝယ်ပေးတာ၊ လက်ဆောင်ဆိုတာ ပေးတဲ့သူအကြိုက် ဖြစ်ဖို့လိုတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ယူတဲ့လူကြိုက်မှ၊ အသုံးဝင်မှ အကျိုးရှိတာပေါ့၊ အဘိုးကို ကင်းက နာရီပေးလို့ပေါ့၊ မိတ်ကပ်ဖူးပေးကြည့်ပါလား၊ အဘိုး ကြိုက်မလားလို့”

ရှင်မွေ့ အကွက်ကျကျပြောတော့ အဘိုးမျက်နှာက ပြုံးမလို မဲ့မလို အီလည်လည်ကြီးဖြစ်သွားကာ...

“တယ်...ဒီကောင်မလေးကတော့ ငါ့ဓားနဲ့တွေ့တော့ မယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ကြိမ်းဝါး၏။ ကင်းက ရှင်မွေ့ စုပုပ်ကောက်ချိတ်နေပုံကို မျက်တောင်မခတ် မြတ်နိုးမဝစွာ ငေးရင်း

“ပြောပါ...ရှင်မွေ့ကြိုက်တာ”

“တကယ်ကြိုက်တာနော်”

ရှင်မွေ့က လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နဲ့ အသေအချာ ကတိတောင်းပြီး အဘိုးကို ငဲ့ကြည့်တော့ အဘိုးက ရှင်မွေ့ကို

မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်လို့။ အားမနာစတမ်းတောင်းရင် ကြိမ်းဝါး ထားတဲ့အတိုင်း ဓားနှင့်ဇက်ကို ပိုင်းမလားပင်မသိတော့။ ရှင်မွေ့ လည်း အဘိုးကိုမကြည့်တော့ဘဲ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ...

“ကင်း...ဂျစ်ကားတစ်စီးလောက် ဝယ်ပေးပါလား”

“ဂျစ်ကား”

အားလုံးရဲ့ အာမေဇိုတ်က ရှင်မွေ့တောင် လန့်သွားတဲ့ အထိ။ အဘိုးက အံ့ကြိတ်သံကြီးနဲ့

“ရှင်မွေ့”

ရှင်မွေ့ ဂါဝန်စနစ်ဖက်ကို ဖွဖွကိုင်ကာ ကိုယ်ကိုယ်မိန်း ရင်း

“သူ့အတွက်ပါ ပါတယ် အဘိုးရဲ့၊ သူက ဖိတ်ခေါ်ခံရတဲ့ ပန်းချီဆရာဖြစ်သွားပြီလေ၊ ဘာလဲ တက္ကစီစီးမှာလား၊ ဟင်း အောက်ပါတယ်”

ရှင်မွေ့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြောရင်း...

“ဝယ်စမ်းပါ ကိုယ့်လူရဲ့၊ ဂျစ်ကားအလန်စားနော်၊ ဟွန်း အဘိုးကားလို ဒိတ်အောက်ကြီးမဝယ်နဲ့”

ဧည့်ခန်းထဲမှ ရှင်မွေ့ ပြေးထွက်သွားတာ လှစ်ခနဲ။ အဘိုး

က ဒေါသတကြီး တုတ်ကောက်ကို ကြမ်းပြင်မှာဆောင့်ချသည်။ ဒုန်းခနဲမြည်သံက ရယ်သံတွေကြား နစ်မြုပ်သွား၏။ ဒါတောင် အဘိုးက မကျေမနပ်နှင့် ပြောတုန်း။

“ငါ့ကားကိုများ ဒိတ်အောက်တဲ့”

အန်းတိတ်ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောမသွားတာ ကံကောင်း။ သို့ပေမယ့် ဒီနေ့ခေတ်မှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ တန်ဖိုးတက်နေ တာ ဒီကောင်မလေး မသိဘူးတဲ့လား။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၃၀)

အဘိုး လမ်းလျှောက်ထွက်သွားသည်ကို ရှင်မွေ့
တွေ့လိုက်တာနှင့် အဘိုးတောင် ခြံမရောက်သေး။ ရှင်မွေ့ အိပ်ခန်း
ထဲက ထွက်ပြီး လှေခါးမှ အပြေးဆင်းသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ကောင်မလေး ရှင်မွေ့”

• လှေခါးမှတက်လာသော ကြီးလုံက ဆွမ်းတော်ဗန်းကြီး
နှင့် ရှင်မွေ့ရှေ့မှာ ဟိုဘက်တိုးလိုက်၊ ဒီဘက်တိုးလိုက်နှင့် ထုပ်စည်း
တိုးနေတာ အကြာကြီး။

“ကြီးလုံ ရပ်လိုက်”

ရှင်မွေ့အော်မှ ကြီးလုံက ရပ်သည်။ ဒီတော့မှ ကြီးလုံကို
ကွေ့ပတ်ပြီး လှေခါးတစ်လျှောက် ရှင်မွေ့ ပြေးဆင်းသည်။ ဒုန်းဒိုင်း
အသံပေးပြီး ကမူးရှူးထိုး ပြေးဆင်းသွားတဲ့ ရှင်မွေ့ကိုကြည့်ပြီး

“ဟဲ့...ဖြည်းဖြည်း၊ ချော်တွေလဲကုန်တော့မှာပဲ ရှင်မွေ့
ရယ်၊ ဟဲ့...ဒါက ဘယ်လဲ၊ ပြောသွားဦး ငါ့ကို၊ ဘာကြီးပြန်
လာရန် ဖုံးရဖိရအောင်”

“ဒီနားပဲ...ဒီနား၊ အဟိ ကားအသစ်လေး လျှောက်စီး
မလို့၊ အဘိုးမလာခင် ပြန်လာမှာ”

ရှင်မွေ့ ကြီးလုံကို ပြန်အော်ရင်း နောက်ဆုံးလှေခါးနှစ်ထစ်
ကို ပြေးမဆင်းဘဲ တစ်ခါတည်း ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းကို
ဖြတ်ကျော်ပြီး ပြေးတော့ ရှေ့ဆင်ဝင်ကို တန်းနေအောင် မြင်ရ၏။
အဲဒီဆင်ဝင်အောက်မှာ အဘိုးရဲ့ အနီးတိတ် မာစီးဒီးကားအနက်
ရောင်နှင့် ကင်းရဲ့ အသစ်ကျပ်ချွတ် အနီရဲ့ရဲ့ ရာဇာဂျစ်ရယ်က
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရပ်ထားသည်။ ရှင်မွေ့ ဆင်ဝင်အောက်ရောက်
တာနှင့် အနီရောင် ရဲတောက်နေသော ကင်းရဲ့ကားလေးကို သဘော
တကျ ကိုင်တွယ်ကြည့်သည်။ မနေ့ကမှ ကင်း ဒီကားလေးကို
ဝယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ စမ်းသပ်စီးကြရန် ကင်းနဲ့ရှင်မွေ့ ချိန်းဆို
ပြီးသား။ ရှင်မွေ့ ကားနားမှာရပ်ရင်း ခြံထောင့်က သစ်လုံးအိမ်ဆီ
လည်ပင်းရှည်ကြည့်သည်။ ငြိမ်သက်နေသော သစ်လုံးအိမ်ကို ရှင်မွေ့
က အားမလို အားမရနဲ့ မျှော်ကြည့်ရင်း...

“ကျစ်...အဲဒီကင်းကွာ၊ အိပ်ရာက မနိုးသေးဘူးလားမသိ

ဘူး၊ ဒီမှာ အချိန်မရှိပါဘူးဆိုနေမှ၊ စောစောမထဘူး၊ ဝီရိယမရှိဘူး၊ ဦးရီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ကင်းကို နှိုးခိုင်းရအောင်”

ခြေဖျားထိဖုံးသော ညအိပ်ဂါဝန်ရှည်ပေါ်မှာ အပေါ်ထပ် ဂျက်ကက်တစ်ထပ် ဝတ်ထားသော ရှင်မွေ့ ဂါဝန်စကိုမ၊ရင်း ခြံတံခါးကို မျှော်ကြည့်သည်။ ခြံတံခါးဖွင့်ပြီးသားပေမယ့် ဦးရီးကို မတွေ့ရ။

“အဘိုးကို တံခါးဖွင့်ပေးရင်း သူပါ လမ်းလျှောက်ထွက် သွားသလား မသိဘူး၊ မထူးပါဘူး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲသွားနှိုး”

“ဟိတ်”

“အမေ့”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိသော ကင်းက ကားအကွယ်က ပေါ်လာသည်။ ရှင်မွေ့ လန့်ဖျပ်ပြီး ရင်ဘတ်ဖိထားသောပုံစံကို ကင်းကကြည့်ရင်း သဘောတကျနဲ့ ထရယ်၏။ ရှင်မွေ့က ကင်းရင်ဘတ်ကို လှမ်းထုပြီး မျက်စောင်းထိုးတော့ ကင်းက သူမလက်လေးကို လှမ်းဆွဲထားပြီး...

“ကိုယ်က နောက်ကျမလား ရှင်မွေ့ရယ်၊ အခက်အခဲ တွေကြားက ခိုးပြီး ချိန်းတွေ့တာပဲ၊ ကိုယ်က တမင်စောပြီးတောင်

ကြိုစောင့်နေတာ၊ အဘိုး ထွက်ကတည်းက ကိုယ်ရောက်နေတာ”

“ဒါနဲ့များ၊ ကင်းက အသံမပေးဘဲနဲ့၊ ရှင်မွေ့ပြောသမျှ ကို”

“နားထောင်နေတာလေ၊ ရှင်မွေ့လေး ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ငြုစုနိုင်မလဲလို့”

“အံ့မယ်”

ရှင်မွေ့ မျက်စောင်းရွယ်တော့ သူမပါးလေးကို ကင်းက မနာအောင် ပါးပြင်လေးကို ဖွဖွဆွဲသည်။ ထို့နောက်...

“တက် အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ကင်း ပြောချိန်၌ ခြံဝမှ ဒီဘက်သို့ပြေးလာသော ဦးရီး။

“ရှင်မွေ့ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်တော့”

အဝေးကတည်းက ဦးရီးက အော်ပြောကာ အနားရောက် လာတာနှင့် မောနေတာတောင် အမောမပြေနိုင်။ အသက်ရှူပြင်းနေသော ဟောဟဲလိုက်နေသည့်အသံဖြင့်...

“ခြံဝမှာ ဘာကြီး လူနစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်၊ ကင်း မိတ်ဆွေတဲ့၊ ရန်ကုန်က မင်းထက်နဲ့ မွန်ကြီးတဲ့”

ကင်းခေါင်းထဲ ရုတ်တရက် ဖျူ(စ်)တွေပျက်ကာ မှောင်

မိုက်သွားသလိုပင်။ နားထင်နှစ်ဖက်အား လေးလံသော အရာကြီး နှင့် ထုချခံလိုက်ရသလို အုန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားကာ လူက မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရှင်မွေ့ ကင်းလက်ကို တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်မှ သတိဝင်လာပြီး...

“အိမ်ပေါ်တက်တော့ ရှင်မွေ့”

“ကင်းကရော”

ကင်းက ရှင်မွေ့လက်ကို ဖြည်ချပြီး လွှတ်တော့ ရှင်မွေ့ က ချက်ချင်း ကင်းလက်ကို မလွှတ်ဘဲ ကင်း လက်သန်းလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲခါကာ...

“ကင်း...ရှင်မွေ့တို့ မခွဲကြဘူးနော်”

ရှိက်သံပါသော ရှင်မွေ့အသံလေးက တုန်တုန်ရီရီ။ ကင်း နှလုံးသားကို လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ ဖျစ်ညှစ်ခြေမ့သည့်နှယ်။ ကင်းက အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ရှင်မွေ့ကို ပခုံးလေးမှတွန်းကာ အိမ်ထဲသို့ ပို့ပေးသည်။ ရှင်မွေ့ နောက်လှည့်တကြည့်ကြည့်လုပ်ရင်း ကင်း မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားမှ ခြံဝဆီ ကင်း မျက်နှာမူ ထား၏။ ကိုယ်ပြုခဲ့သောအမှုအတွက် တိုက်ပွဲခေါ်သံက စလာခဲ့ပြီ။

❖ ❖ ❖

ဘခန်း (၃၁)

“ကင်းက ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းပါ။ ဒီမှာနေတယ် ကြားလို့”

“ရှင်မွေ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးသွားပြီလား”

“မိဘတွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ကြုံရာကျပန်းပဲလုပ်တာ၊ တစ်ခါတလေတော့ ကျောက်ကယ်ရီပေါ့၊ ဟိုက ပစ္စည်း ဒီပို့၊ ဒီကပစ္စည်း ဟိုပို့ပေါ့၊ တစ်ခါတလေတော့ ဘကြီးရယ်၊ မိုက်ကြေး ခွဲတာတို့၊ အလစ်သုတ်တာတို့လိုမျိုးပေါ့”

ကင်း အကြောင်းကြားသမျှ စကားက အကောင်းမပါ။ စကားလုံးတွေ ထွက်ကျလာတိုင်း သံမှန်သံစတွေ လွင့်ဝင်လာတဲ့ အတိုင်း ခံစားရသည်။ စကားတော့ စကားပဲ။ ကိုယ်ယုံကြည်မှု တံတိုင်းအား တစစ ဖြိုခွင်းသော လက်နက်ဆန်းများလို။

“ရှင်မွေ့ကို ကျွန်တော်တို့ခေါ်သွားတာ၊ ကင်းက အဲဒီတုန်းက ရှင်မွေ့အိတ်ကို အလစ်သုတ်တာလေ၊ ကင်းနဲ့ကျွန်တော်တို့ ဝဲစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာ၊ ကင်းက တစ်ခုတော့ကောင်းပါတယ်၊ ရှင်မွေ့ဆီက ဘာတစ်ခုမှ ယူမသုံးဘူး”

မွန်ကြီးဆိုသော တစ်ယောက်က ပြောပြခဲ့သည်။ မြေးမပြောတဲ့ အန်တီမွန်ကြီးဆိုတာ ဒါလားဆိုပြီး နားရွက်ဆွဲကာ ပြချင်သည်။ မုသာဝါဒကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကျင့်သုံးခဲ့သော ဒီကလေးအား ရင်ထဲ ယူကျုံးမရဖြစ်တာ သပ်သပ်။ ဒေါသနှင့် ရိုက်နှက်ပစ်ချင်တာသပ်သပ်ဖြင့် ဦးယသော်မှာ ဒီစကားတွေကြားစက ဆောက်တည်ရာမရခဲ့ပါ။ မင်းထက်ဆိုသော ကောင်လေးကတော့ မသိ၍လား၊ အမှန်တရားကို ကိုးကွယ်ခြင်းလားမသိ။

“ရှင်မွေ့ဆီက သူက ဘယ်ယူသုံးမလဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံး မှန်းထားတာကိုး၊ မင်းကလည်း စကားပုံတောင်ရှိသေးတာ၊ ထောင်မြင်ရင် ရာစွန့်တဲ့”

ကင်းအကြောင်းပြောသမျှ နှုတ်ထွက်စကားတိုင်းက ဦးယသော်ရဲ့ နားထင်နားရင်းတွေကို ထူပူရှိန်းပိန်းသွားစေသည်။ ငါ့ယုံကြည်မှုကို လိမ်ညာယူရက်တယ်လို့ တွေးတိုင်း ဒေါသက

ရင်ထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သလို ရောက်ချလာတာ ပြီးခနဲပြက်ခနဲ။ ဦးယသော်က ခြံထဲဆီ တုတ်ကောက်နဲ့ လျှောက်ဝင်လာသည်။ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုင်နေသော ကင်းကို တွေ့ပြန်တော့ ရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားတာ ဒေါသနှင့်မဆိုင်ဘူးလား။ ထားခဲ့ဘူးသော သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းကို ပြန်ခဲ့ကြည့်တော့ ကင်းကို သူထိုးနှက်ပစ်မည့် အရက်စက်ဆုံးစကားတို့က လေထဲအငွေ့ပျံထွက်ကုန်၏။ သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ကင်းက ထိုင်ရာမှ မတ်တပ်ထရပ်သည်။

“ကင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး”

လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ပြီး ရပ်သော ကင်းကို ကြည့်ပြီး ဦးယသော် စိတ်ထဲရှိသလို ပြော၍မဖြစ်နိုင်မှန်း သိသည်။ မင်းက လူလိမ်လူညာလို့ ဟစ်အော်ပြီး ပေါက်ကွဲပစ်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ချမှတ်မည့် အမိန့်တစ်ရပ်ကို ကြိုမသိဘဲနဲ့တောင် ကင်းက ဒူးထောက်လည်စင်းပြီးသား အသွင်နဲ့။

“အတိတ်မှာ မင်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး ကင်း၊ ဒါပေမဲ့ မြေးမနဲ့ပတ်သက်ဖို့ ခြေလှမ်းတွေရှိရင်တော့ မင်း နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ပါ”

“အဘိုး”

ကင်းက ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ဝန်းတွေ နီရဲလာသည်။
အားတင်းထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ နှာသီးဖျားတွေ နားရွက်ဖျားတွေ
ရဲရဲနီနေ၏။ ဦးယသော်က ကင်းရဲ့ အရုံးပေးခြင်းကို မကြည့်လို၊
မမြင်လို၍ မျက်နှာလွှဲသည်။

“ကျွန်တော် ရှင်မွေ့ကို”

“နောက်ကျသွားပြီ ကင်း၊ မင်းအတွက် နန်းမြင့်လောဟာ
မှာ နေရာမရှိတော့ဘူး၊ မင်းမှမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူ
အတွက်မှ နေရာမရှိတော့ဘူး၊ မြေးမအတွက် သင့်တော်တဲ့
အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်းကို အစောကြီးကတည်းက စီစဉ်ပြီးသား”

“အဘိုး”

ကင်းအသံက ဆိုနှင့်စွာခေါ်တော့ ဦးယသော်က တုတ်
ကောက်ကို အားပြုထောက်ရင်း အဝေးကို မျှော်ကြည့်သည်။

“မင်းကိုထားခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် ဒီထက်နစ်နာ
မယ့်စကားတွေ ငါမပြောချင်ဘူး၊ အယုံလွယ်မိတဲ့သူရဲ့ ခံစားချက်
မျိုးလည်း နောက်ထပ် ငါမလိုချင်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါတို့ အားလုံး
အတွက် ဖြစ်သင့်တာ မင်း ဒီကထွက်သွားပါ၊ အားလုံး ငြိမ်းချမ်း

သွားအောင် မင်း ငါ့ကို ဒီတစ်ခုတည်းလိုက်လျောပြီး ကျေးဇူးဆပ်
ပါ ကင်း၊ မင်း ဒီကထွက်သွားပေးပါ”

အဘိုးက ပြောပြီး ကင်းကို ကျောခိုင်းသည်။ ရင်ထဲမှ
တစ်စုံတစ်ခု တင်ကျန်နေသလို ခံစားရ၏။ ဦးယသော်က ဧည့်ခန်း
သို့ဝင်လာပြီး...

“ဗလ”

“ဗျာ...ဘာကြီး”

ဗလက ခေါ်တိုင်း အသင့်ရှိသည်။ ထူးပြီး အနားရောက်
လာတတ်သည့် သူရဲသမ္ဘာရှိ လူယုံတောင် ကင်းထွက်သွားမည့်
အရေးမှာ မျက်နှာမကောင်းရှာ။

“ကိုထိုက်ရဲ့မိဘများဆီ ဖုန်းဆက်၊ ကိုထိုက်ကို အမြန်
ပြန်ခေါ်ပြီး ဒီတစ်ပတ်အတွင်း မြေးမနဲ့စေ့စပ်ပါလို့”

“အဘိုး”

လှေကားပေါ်မှ ခေါ်သံကြောင့် ဦးယသော် မော့ကြည့်
သည်။ ဂါဝန်ဖားဖားနှင့် မြေးသည် လှေခါးလက်ရန်းကို ကိုင်ကာ
နှမ်းလျှော့ ရပ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးတို့ကို တင်းတင်းစေ့ထားပုံက
တစ်စုံတစ်ခုကို ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားသည့်နှယ်။ မုန်တိုင်းဝင်

လာလာ၊ လေပြည်ပဲလာလာ ရင်ဆိုင်ပြေးတွေ့တော့မည့် အရိပ်
အယောင်တွေက ရှင်မွေ့မျက်နှာမှာ အထင်းသား။

“ကင်းက လူပေါ့လူသွမ်း မဟုတ်ပါဘူး အဘိုးရယ်၊
ကံအကျိုးပေးမကောင်းလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာပါ။ သူ့မှာ အရည်
အချင်းရှိတာလည်း အဘိုးသိသားနဲ့၊ ရှင်မွေ့ ကင်းနဲ့မပတ်သက်ချင်
နေ၊ ကိုထိုက်ကိုတော့ ရှင်မွေ့ လက်မထပ်ပါရစေနဲ့ အဘိုး၊ ရှင်မွေ့
လက်မထပ်ချင်ဘူး”

ဦးယသော်က မြေးမကို ရီစေစွာကြည့်သည်။ မြေးမလေး
အပေါ် ချစ်လွန်း၍ အရိပ်မိုးခဲ့ခြင်းက တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာဖို့လား။
ဒီလိုဖြစ်မှာစိုး၍ သူကြိုတင်ကာကွယ်ခဲ့တာက အခု စိုးရိမ်တဲ့အတိုင်း
ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ရှိစေတော့။ ဦးယသော်က အကြည့်ကို ရှင်မွေ့ထံ
ပြန်ဆွဲပြီးမှ...

“ကင်းနဲ့မပတ်သက်ဖို့ မောင်ထိုက်ကို ရှင်မွေ့လက်ထပ်
ရမယ်၊ ဒါ အဘိုးရဲ့ မပြောင်းလဲတော့တဲ့ အမိန့်ပဲ၊ ဗလ...မိလုံ”

“ရှင် ဘာကြီး”

“ပြောပါ ဘာကြီး”

နှစ်ယောက်စလုံးက ခေါင်းငုံ့၍ အမိန့်နာခံတော့မည့်သူ

တွေလို။

“ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်မွေ့ကို အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် ပေးမထွက်နဲ့
တော့၊ ပြီးတော့ ကင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှဟာတွေ အကုန်ဖြုတ်၊
ဘာတစ်ခုမှ မချန်နဲ့”

“အဘိုး”

ဦးယသော်ကိုယ်တိုင် လက်မှလက်ပတ်နာရီကို ဖြုတ်ပြီး
စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်၏။ လှေခါးလက်ရန်းကို မှီပြီး ငြိမ်သက်
သွားသော မြေးမကို ဖြတ်ကျော်ကာ အိပ်ခန်းဆီတက်ခဲ့သည်။

ဘဝက ရှေးရိုးဆန်တာ အကောင်းဆုံး။ နည်းနည်းလေး
ဆန်းပြားမိတာနဲ့ သူတို့မှ ဒုက္ခရောက်တာ အခု ကိုယ်တွေ့ပင်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၃၂)

နားထဲမှာ ကားစက်သံသဲ့သဲ့ကို ဦးယသော် ကြားရသည်။
ဒါပေမဲ့ အိပ်ပျက်ညပေါင်းများနေသည့် မျက်လုံးက တော်တော်နှင့်
မဖွင့်နိုင်။ ကြားရသောကားစက်သံကလည်း သူ့ကားစက်သံမှ
မဟုတ်။

“ဟင်”

ဦးယသော် အိပ်နေရာမှ ချက်ချင်းငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။
မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှာ နံရံက မီးခလုတ်ကိုဖွင့်တော့ တစ်ခန်းလုံး
ဖွေးခနဲ လင်းထိန်သွား၏။ သေချာအောင် နားစွင့်ကြည့်သည်။
အခုတော့လည်း ဘာသံမှ သူမကြားတော့။ သူ့စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်
မက်သလား။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲလား။

“ဟယ်...ထူးပါဘူး၊ ရှင်မွေ့အခန်း သွားကြည့်မှ”

အတွေးနဲ့အတူ လူက ဝုန်းခနဲထသည်။ အခန်းပြင်ထွက်
တာနဲ့ စင်္ကြန်မီးတွေကို အကုန်တောက်လျှောက်ဖွင့်၏။ ရှင်မွေ့အခန်း
ရောက်တာနှင့် အပြင်က ခတ်ထားသော သော့ကို သူ့အင်္ကျီအိတ်
ထဲရှိ သော့တံနှင့် ထိုးဖွင့်သည်။ သော့ပွင့်သွားတာနှင့် တံခါးကို
တွန်းဖွင့်တော့...

“ဟင်...ရှင်မွေ့”

ခုတင်ပေါ်၌ ရှင်းလင်းလို့။ ဝရန်တာတံခါးကြီးက
ပွင့်လျက်။ ဦးယသော် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ဝရန်တာဆီ ပြေးထွက်
သည်။ စိတ်ရူးပေါက်ပြီး ငါ့မြေးမ ခုန်ချသွားရင်မခက်ပါလားဆို
တဲ့ အတွေးကြောင့် ရဲရဲပင် အောက်ကို ငုံ့မကြည့်ရဲ။ ဝရန်တာ
လက်ရန်းကနေ ငုံ့ကြည့်တော့ မြေပြင်မှ သူ့ဝရန်တာဆီ ထိုးထောင်
နေသော လှေကားကြီး။

“ဟင်...ဒါ...ဒါ”

ဦးယသော် အကြောင်းစုံကို သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်
သည်။ ဝုန်းခနဲ အခန်းထဲက ပြေးထွက်ကာ...

“မိလုံ...ဗလ”

“ဗလ...မိလုံ”

“မိလုံ...ဗလ”

ဦးယသော် အော်ပြီး လှေကားတစ်လျှောက် ပြေးဆင်းသည်။ မီးဖိုချောင်းခန်းထဲမှ မိလုံက အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြေးထွက်လာကာ...

“ဘဘကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဗလကိုသွားနှိုး၊ ချက်ချင်း ကားထုတ်လို့ ရှင်မွေပါသွားပြီ၊ လိုက်ရမယ်လို့”

“ဟုတ်...ဟုတ် ဘဘကြီး”

မိလုံက အမောတကော ပြေးထွက်သည်။ အချိန်က ညဉ့်ဆယ့်နှစ်နာရီ။ နန်းပြင်ဂေဟာမှာ အများအိပ်မောကျချိန်တောင် မအိပ်နိုင်။ သောကဗျာပါဒတွေ တပွေ့တပိုက်ကြီးနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။ ပြေးပြေးလွှားလွှား။

* * *

အခန်း (၃၃)

“တော်သေးတယ်၊ ကြီးလုံကောင်းမှုကြောင့် ဒီည အစီအစဉ်အောင်မြင်တာ”

“ဦးဗလက အဓိကကွ၊ လှေကားထောင်ပေးတာတို့၊ ရှင်မွေလေးကို အပြင်ရောက်အောင် ပို့ပေးတာ ဦးဗလ”

“အံ့မယ်...ကင်း အဲဒီလိုတော့ တစ်ဖက်သတ်မပြောနဲ့၊ ကြီးလုံ ရှင်မွေ ဘယ်နေ၊ ဘယ်နှစ်နာရီလို့ ချိန်းလို့ ကင်းလာခိုးလို့ရတာလေ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ အထဲက အပြင်ရောက်ဖို့က ဦးဗလ”

“ဟင့်အင်း...ကြီးလုံပဲ”

ရှင်မွေဆံပင်တွေကို ဝှေ့ခနဲခါရင်း ငြင်းသည်။ ကင်းက ကားမောင်းရင်း အော်ရယ်ကာ...

“ထားပါတော့၊ ရှင်မွေ့ပြောတာ အမှန်ပဲထားပါတော့၊ အဘိုးတော့ တော်တော်ဒေါပွနေတော့မှာနော်၊ အဲဒီလို တွေးတော့လည်း စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်မွေ့ကို နန်းမြင့်ပဲ ပြန်ပို့လေ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“အဘိုးအတွက် စိတ်မကောင်းဘူးဆို”

“ဒါကတော့ အဟဲ”

ကင်းက လှည့်ရယ်ပြရင်း ကားကို အရှိန်တင်ပြီး မောင်းသည်။ ရှင်မွေ့က ကင်းရှိရာဘက်ကို ကိုယ်တစောင်းလှည့်ထိုင်ပြီးမှ

“ရှင်မွေ့ အစီအစဉ်တော်သွားတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

ကင်းက ကားမောင်းရင်း ရှင်မွေ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်ကာ မေးသည်။ ရှင်မွေ့က ကားကူရှင်ပေါ် ပခုံးတစ်ဖက်မှီရင်း...

“ကားဝယ်ခိုင်းတာလေ၊ အခုလို အရေးကြုံတော့ အသုံးဝင်တာပေါ့”

“ရှင်မွေ့က ကြိုတင်အကြံအစည်နဲ့ကိုး”

“ဘာအကြံအစည်နဲ့လဲ၊ ကင်းနော် ဒီကစေတနာနဲ့ကိုး”

“အေးပါ...စေတနာ၊ စေတနာ”

ကင်းက ရယ်ပြီးရွတ်တော့ ရှင်မွေ့ ကင်းလက်မောင်းကို ထုသည်။ ထိုအခိုက် ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ကားမီးရောင်ကို ဝင်းခနဲ တွေ့ရသည်။

“ကင်း နောက်မှာ ကားတစ်စီး”

ကင်းက လည်ပင်းလိမ်ကာ နောက်သို့ကြည့်သည်။ ဂျစ်ကားမို့ အမိုးအကာမရှိဘဲ နောက်မြင်ကွင်းကို တိုးလျှိုပေါက် တွေ့ရသည်။ ရှင်မွေ့ သေချာအောင်ကြည့်ပြီးမှ အထိတ်တလန့် အသံဖြင့်...

“ကင်း”

“ဟင်”

“နောက်မှာပါလာတာ အဘိုးကား”

“ဟမ်”

အံ့သြစိတ်နှင့် ကင်းက ကားလီဗာကို ဖိနင်းသည်။ ဂျစ်ကားက ပြောင်ချောနေသော ကတ္တရာလမ်းပေါ် ဝေါခနဲဆောင့် ထွက်သွား၏။ နောက်မှ ကားကလည်း အရှိန်တင်၍ လိုက်လာ

တာ ထပ်ကြပ်မကွာ။

“ကင်း...မောင်း...မောင်း၊ မြန်မြန်၊ အဘိုးကို တွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဦးရီးဗလ မောင်းလာတာ”

“ဟာကွာ...ဦးဗလကလဲ”

“ဦးရီးကို အပြစ်မကင်းနဲ့လေ၊ ရှင်မွေ့တို့ ဒီလမ်းကသွားတာ ဦးရီးသိတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဘိုးကိုကြောက်ရတော့ အဘိုး ဇွတ်မောင်းခိုင်းတဲ့အတိုင်း မောင်းရတာဖြစ်မှာ”

ကားက အရှိန်ပြင်းလွန်း၍ ရှင်မွေ့မှာ လေအရှိန်ကိုဆန်ပြီး စကားကို အော်ပြောရသည်။ ရှင်မွေ့ဆံပင်တွေက လေထဲလွင့်ပဲကုန်ကာ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အသံတွေပါတုန်လို့။ ကင်းက အံကြိတ်ကာ လီဗာဖိနင်းသည်။ ကင်းလက်ထဲရောက်ပြီးသား ရှင်မွေ့ကို ထပ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့။ ကားက အခုနအရှိန်ထက် ပိုမြန်ကာ ဆောင့်ထွက်သည်။ နောက်က မာစီးဒီးကလည်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပါလာသည်။ ထိုအခိုက် ကင်းရဲ့ကားရှေ့မှာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့သွားနေသော ကုန်တင်ကားတစ်စီး။ ကင်းက ဘေးချရပ်ဖို့ ဟွန်းတီးသည်။

“တီ...တီ”

ဟွန်းသာတီးသည်။ ကားက ဘေးမချပေး။ နောက်က

မာစီး

ဒီးက တရိပ်ရိပ်နှင့် ပိုနီးကပ်လာပြီ။ အဘိုးနဲ့ ဦးဗလကိုတောင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေပြီဆိုတော့ ကင်း အံကြိတ်ကာ စတီယာရင်ကို ဆွဲကွေ့၍ ကုန်ကားကို ကျော်တက်သည်။ ထိုအခိုက် တစ်ဖက်လမ်းကြောမှ ထိုးတက်လာသော ခရီးသည်တင်ကားတစ်စီး။

“ကင်း”

ရှင်မွေ့ရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံ။ ဝင်းခနဲစူးခနဲ ထိုးလိုက်သော ကားမီးတန်းနှင့်အတူ ကင်းက ကားကိုဆွဲလှည့်ပြီး သူ့ဘက်နှင့်ခံပစ်ကာ ရှင်မွေ့ကိုတော့ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားလိုက်၏။

“ဂျိမ်း”

ခနဲ နားကွဲမတတ်အသံကြီးနှင့်အတူ ကင်း ရင်ခွင်ထဲ ရှင်မွေ့အတွက် မြေကမ္ဘာက သိမ့်သိမ့်တုန်ဟည်းသွားပြီးနောက် အနက်ရှိုင်းဆုံး အမှောင်ချောက်ထဲထိ ရှင်မွေ့က တရှိန်ထိုး ပြုတ်ကျသွား၏။ လက်ကျန်အသိစိတ်ကို စုစည်းမိတာက ‘ကင်းကိုမခွဲပါရစေနဲ့’။

အခန်း (၃၄)

“ကင်း...ကင်းရေ၊ ဟင့်အင်း ကင်းနဲ့ပဲတွေ့ချင်တယ်၊ ဒီဘဝကြီးနဲ့ ရှင်မွေ့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲအဘိုးရယ်၊ ကင်း အသက် မသေဘူးဆိုရင် ကင်းကိုခေါ်ပေးပါ၊ ရှင်မွေ့ ကင်းနဲ့ပဲတွေ့ချင်တယ်၊ ရှင်မွေ့ဘဝက အသက်ရှင်လျက်နဲ့ သေနေပြီအဘိုးရဲ့၊ ရှင်မွေ့ကို ဒါလေးတောင် မလိုက်လျောတော့ဘူးလား”

“ကင်းနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးကြပါ၊ ကင်းကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဦးယသော်က တုတ်ကောက်ကြီးထောက်လျက် အဖြစ်ဆိုး သော မြေးမလေးကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဒီမြေးမကို သူ အချစ်ပိုတိုင်း၊ အစိုးရိမ်လွန်တိုင်း ပြုမိသမျှ ဟာ မြေးမလေးအတွက် ဒုက္ခပင်ဖြစ်သွားပြီလား။ မြေးမဘဝကို ကယ်တင်ဖို့ သူကြိုးစားတိုင်း မြေးမလေးကို သတ်လိုက်သလို

ဖြစ်သွားပြီလား။ အတွေးကြောင့် မွန်းကြပ်တာရော၊ မြေးအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်တာရောကြောင့် ရပ်နေရာမှ မတုန်မလှုပ်နှင့် မျက်နှာလွှဲ သည်။ မိလုံက ရှင်မွေ့ဦးချလ်ကိုတွန်းပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွား သည်အထိ ဦးယသော်က ဒီနေရာမှာပဲ မလှုပ်မယွက် ရပ်နေခဲ့ သည်။ နားထဲမှာ ထိုက်တန်မိဘ၊ သူတူမတွေရဲ့ ပြောသောစကားက ပဲ့တင်ထပ်သည်။

“နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ ဦးသော်၊ ဒီခေတ်မှာ သွေးချင်း ထပ်မှ မြတ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆတွေလည်း တိမ်ကောကုန်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုခဲ့မြဲစေဆိုတဲ့အတိုင်း ကလေးတွေကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ကျတော့လည်း ရှင်မွေ့က မင်္ဂလာပွဲမှာတောင် ပွဲမဝင်ဆန့်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့”

“ငါ့မြေး ဒုက္ခိတဖြစ်သွားလို့ နင်တို့က ဒီလိုပြောကြတာ လား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းချင်ဘူး ဦးသော်၊ စကားလှ အောင်ပြောလည်း ဒီသဘောပါပဲ၊ ဦးသော်ပဲ စဉ်းစားပါဦး၊ ခြေထောက်တွေ ပြန်ကောင်းဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ လက်တွဲချင်မှာမဟုတ်”

ဘူး”

ထိုစကားက ဦးယသော်ရင်ကို ဓားအချွန်နှင့် တဆုံးစိုက်ချပြီးမှ ခွဲချသည့်နှယ်။ မယူချင်ပါဆိုတဲ့လူကို ရော အင်အိုပြီး ထိုးပေးလို့မဖြစ်တဲ့ဘဝ။ မြေး ဒီလိုဖြစ်ကတည်းက ဦးယသော် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဗလနဲ့မိလုံပဲ မြေးကိစ္စ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် မြေးကျန်းမာရေး စစ်ဆေးခြင်းတွေကို လွှဲထားရခြင်းဖြစ်သည်။ မြေးကို ကားအောက်ကမနည်းဆွဲထုတ်ခဲ့ရသည်။ မြေးအပေါ်မှာ ထပ်လျက်ကာကွယ်တာက ကင်း။ ဒီကလေးရော ဒဏ်ရာတွေ ရသွားတာ သက်သာရဲ့လား။ ခမျာ ပြုစုမယ့်မိသားစုမရှိလို့ တွေးမိပြီး အံ့ကို တင်းခနဲကျိတ်တော့ မေးရိုးတွေ ကားထွက်လာ၏။

“ဒီမိန်းကလေးက ခြေထောက်တွေ ပြန်လှုပ်ရှားဖို့ အချိန်တော်တော်ယူရဦးမယ် ဦးယသော်၊ ပြင်းထန်တဲ့ဒဏ်ရာမရဘူးဆို ပေမယ့် ကြောက်ရွံ့စိတ်နဲ့ အကြောတွေ ဆွဲကုန်တာ၊ လောလောဆယ်တော့ သူ့စိတ်ကို အနားပေးပြီး အချိန်ယူကုသရမယ့် နာတာရှည်ရောဂါမျိုးပါ”

ဆရာဝန်ကြီးထံ ဗလက ဦးယသော်ကို ခေါ်သွားတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ထိုသို့ရှင်းပြခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး မှာကြားချက်ကတော့

“လူနာကို စိတ်ဓာတ်ကျမသွားအောင် ဘေးက ပံ့ပိုးပေးတဲ့သူတွေရှိမှ အဆင်ပြေမှာမျိုးပါ။ ဒီရောဂါမျိုးက စိတ်ဓာတ်ကျသွားရင် သူလည်း လူပိုကြီးပဲဆိုပြီးတော့ ပိုကုသရ ခက်တတ်ပါတယ်။ သူတက်ကြွလာမယ့် မျှော်လင့်ချက်လေးတွေပေးပြီးတော့ ထားတာက သူ့အရင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်ဖို့ အများကြီး အထောက်အကူ ပြုပါလိမ့်မယ်”

ဦးယသော်မှာ ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ဘူးလား။ တစ်ဖက်က သူသိပ်ချစ်သော မြေးနှင့် တစ်ဖက်က သူတန်ဖိုးထားသော မျိုးရိုးအစဉ်အလာ။ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်နှင့် ဂုဏ်ဒြပ်။ ဦးယသော် ခေါင်းယမ်းရင်း သက်ပြင်းရှိက်စဉ်...

“ဘာကြီး”

ဗလက ခပ်ရဲ့ရဲ့ဝင်ရပ်ရင်း နောက်ပါးက ခေါ်သည်။ ဦးယသော်က လှည့်ကြည့်တော့...

“ကင်း ရောက်ပါပြီ ဘာကြီး”

ဦးယသော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ရှင်မွေ့ဆီ ခေါ်သွားလိုက်”

အမိန့်ချရင်း ဦးယသော်နှလုံးသားက စူးခနဲ ထိုးအောင့်

သည်။ ဘဝ၌ လူဖြစ်ရသည့်အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ သူ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ နေချင်ပါသေးသည်။ မြေးမရဲ့ဘဝကို မကယ်တင်နိုင်ပေမယ့် မြေးမရဲ့နှလုံးသားကို ဦးယသော် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါသေး၏။ ဦးယသော်က မျက်ဝန်းထောင့်မှ စီးကျလာသော မျက်ရည်တို့ကို လက်မဖြင့် ပွတ်ဆွဲသုတ်ရင်း...

“အဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးနဲ့သား၊ မင်းတို့သမီး ငါ့မြေးလေး ပျော်တယ်ဆိုရင်ပဲ မင်းတို့ကျေနပ်ကြပါ”

သားနှင့်ချွေးမဖြစ်သူကို ဦးယသော် တီးတိုးတောင်းပန်ရင်း အခန်းထဲက ထွက်သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ရှင်မွေ့ ဝိုး(လ်)ချဲ့ပေါ်ထိုင်ရင်း ကင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ချကာ ဘာတွေအလွမ်းသည်နေမှန်း မသိ။ ပြောကြပါစေ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်။ သဘောတူကြည်ဖြူစွာ သူလှည့်ထွက်ရန်ပြင်တော့ ရှင်မွေ့က လှမ်းမြင်ကာ...

“အဘိုး”

ဦးယသော်ရဲ့ လှည့်ထွက်မည့် ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ မြေးမကို ရီဝေစွာ လှည့်ငေးတော့ ကင်းက ခေါင်းငုံ့လျက်။ ရှင်မွေ့က မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် တောက်ပသော အပြုံးတို့နှင့်...

“ဦးရီးပြောတာ တကယ်လားဟင် အဘိုး”

ဦးယသော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရှင်မွေ့နဲ့ကင်းကို တကယ်သဘောတူလိုက်တာလားဟင်”

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဒါဆို ရှင်မွေ့ကို တကယ်လက်ထပ်ခွင့်ပေးလိုက်တာပေါ့နော်၊ ဟုတ်လားဟင် အဘိုး”

အကဲမရဖြစ်နေသော မြေးအား သနားတာသပ်သပ်၊ ဒေါသထွက်တာ သပ်သပ်နှင့်...

“အေး...ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ လက်ထပ်ကြ၊ ယူကြ၊ အဘိုး စိတ်ကို လျော့လိုက်ပြီ၊ အစဉ်အလာတွေ ထုံးစံတွေမရှိတော့ဘူး”

“တကယ်နော် အဘိုး၊ ကတိနော်”

“ဪ...ဒီကလေးမနယ်၊ ကတိ...ကတိ”

“ဟေး...ကတိတဲ့ကွ၊ ဝေး...ဟေး...ဟေး၊ ကင်းရေ ရှင်မွေ့တို့ကို သဘောတူတာ တကယ်ကွ”

“ဟဲ့...ရှင်မွေ့ မြေးလေး”

ဦးယသော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အောက်ပိုင်းသေ

သော သူမြေးမက အခုတော့ ကင်းလက်ကိုဆွဲပြီး ခုန်လိုက်ပေါက်
လိုက်နှင့်။ ဦးယသော်က လှုပ်ရှားနေသော သူမြေးမခြေထောက်တွေ
ကို သေချာကြည့်ပြီး...

“ရှင်မွေ...မြေးလေးခြေထောက်တွေက”

“အဘိုးမြေးခြေထောက်က ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဟို ဦးဗလ
နဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ပေါင်းပြီး ဒါရိုက်တာလုပ်တာ၊ ရှင်မွေက
မင်းသမီး”

“ဟေ”

နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထောင်တက်သွားသည်။

“ဗလ”

ဒေါသနှင့် ကျုံးအော်သည်။ ပြီးတော့ ရှင်မွေနှင့် ကင်းထံ
မျက်ထောင့်နှိုက်ပြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး...

“နင်တို့ ငါ့ကိုပေါင်းလိမ့်တယ်၊ တွေ့ကြမယ်ဟေ့၊ ငါ့ဓား
အကြောင်း၊ တယ် ဇက်တွေကို ပိုင်းထည့်လိုက်ရ”

အော်ပြီး နံရံ၌ချိတ်ထားသော ဓားကို ဆွဲဖြုတ်၍ ဓားအိမ်
မှ ဓားကို ရှမ်းခနဲနေအောင် ဆွဲထုတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဦးယသော်ရဲ့
ဓားက အသွေးအရောင်လက်နေသည့် နန်းတွင်းဓားမဟုတ်ဘဲ ပွဲဈေး

၌ရောင်းသော ဝါးဓားကြီးဖြစ်နေခဲ့ရာ...

“ဒါက...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်”

“ဟို...အဘိုး လူသတ်မှုဖြစ်မှာစိုးတာနဲ့ပဲ ရှင်မွေ ဓား
အစစ်ကိုသိမ်း”

“တယ်...ဒီမြေးမ”

ဦးယသော်က ဝါးဓားကြီး ဝင့်ကာလိုက်သည်။ ကင်းက
ရှင်မွေလက်ကိုဆွဲ၍ ခြံကြီးထဲ ပြေးဆင်းရင်းက နန်းမြင့်ဂေဟာထံ
မှာ ဆူဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။ ကင်းက ပြေးရင်းလွှားရင်း
ပါးမို့တွေ ခုန်တက်အောင် မျက်ဝန်းတွေပိတ်ကျအောင် အားပါးတရ
ရယ်မောနေသော ချစ်သူလေးကို မြတ်နိုးခြင်းများဖြင့် ငေးရင်း
သိပ်သိပ်ချစ်ကြောင်း စကားလေးတစ်ခွန်း ပြောချင်သည်။

ချစ်သူတို့၏ ဖော်ပြချက်များနှင့်အညီပါ။

ချစ်မြတ်မေတ္တာဖြင့်

ပြုလုပ်သွယ်